

FOLYÓIRATOK TARTALOMJEGYZÉKE - 1960

11. szám - 1960 november

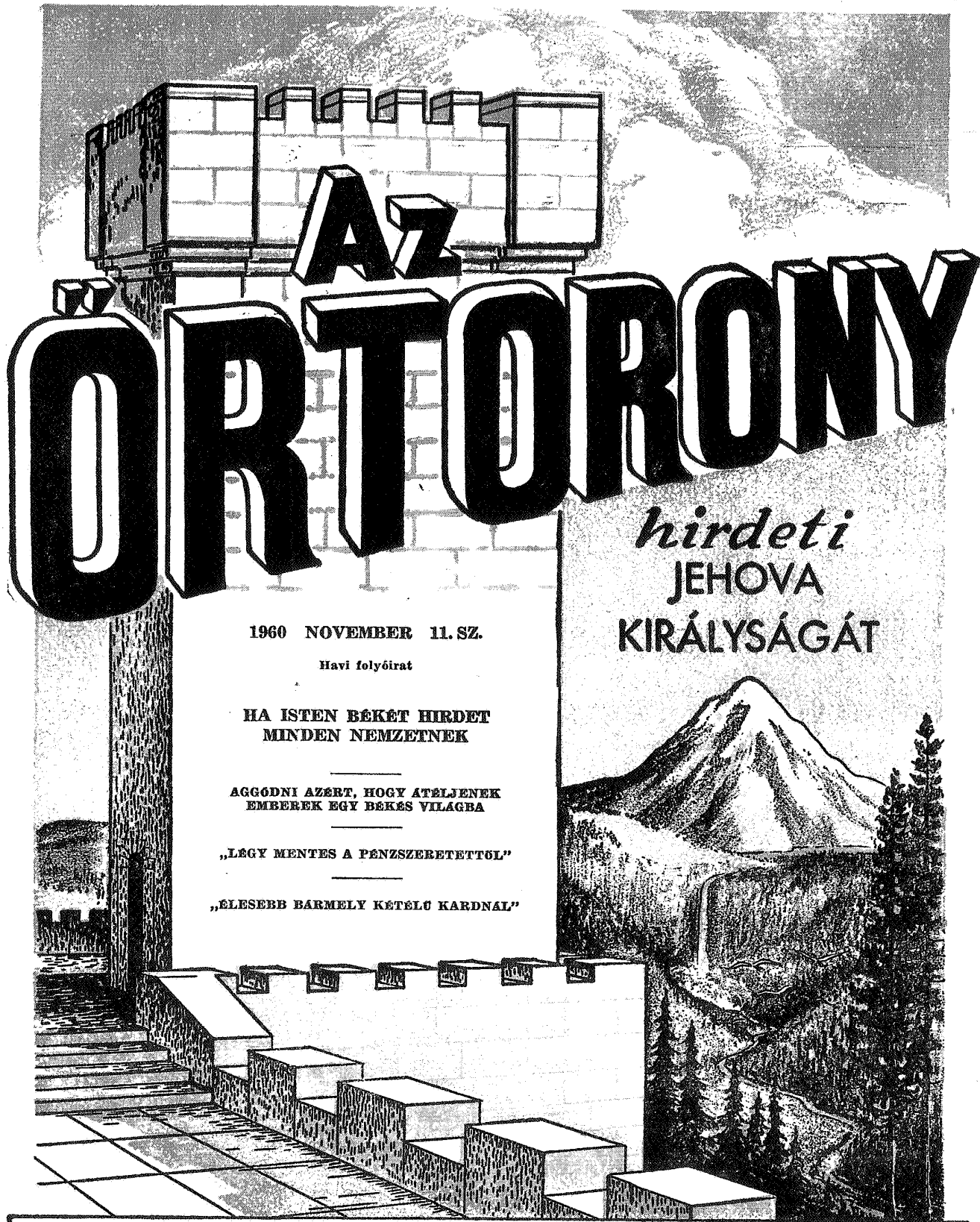
HA ISTEN BÉKÉT HIRDET MINDEN NEMZETNEK

- 2

12. szám - 1960 december

A VÉR SZENTSÉGÉNEK TISZTELETBEN TARTÁSA ÁLTAL
ÁRTATLANSÁGUNKAT MEGŐRIZNI

- 18

AZ ŐRTORONY

1960 NOVEMBER 11. SZ.

Havi folyóirat

**HA ISTEN BÉKÉT HIRDET
MINDEN NEMZETNEK**

**AGGÓDNI AZÉRT, HOGY ATELJENEK
EMBEREK EGY BÉKÉS VILÁGBA**

„LEGY MENTES A PÉNZSZERETETTŐL”

„ELESEBB BARMELY KÉTÉLC KARDNAL”

hirdeti
**JEHOVA
KIRÁLYSÁGÁT**

„TI VAGYTOK AZ ÉN TANUIM”, IGY SZÓL JEHOVA – ÉSA. 43:12

„AZ ÖRTORONY” KÜLDETÉSE

A bibliai időkben betűszerinti tornyokat építettek magas kilátóhelyeken, ahonnan az örök megfigyelhették a történeteket, figyelmeztetni tudtak veszély esetén vagy hirdethettek jó üzenetet. Képletesen szólva folyóiratunk így kimagasló ponton áll, mert a legmagasabb bölcsességen, Isten Igéjén nyukszik. Ez emeli fel azt nemzeti, politikai, faji-propaganda és elítélések fölé, s teszi szabaddá minden önző elfogultságtól. Nincs lekötve valamilyen hagyományos hitvallás által, hanem üzenete halad előre az Isten elhatározásai és munkái felett növekvő világossággal. — Habakuk 2:1-3.

Az Írás fényében látja a dolgokat. Ha megfigyeli, hogyan szenved generációnk a kapzsiság, kötelesség hiány, képmutatás, ateizmus, háború, éhség, járványok, tanácsstalanság és félelem, valamint egy népszerűtlen kisebbség üldözése alatt, nem mondja utána azt a régi mesét, hogy a történelem ismétlődik. A bibliai jóvendölésekkel kioktatva felismeri ezekben a dolgokban a világ végidejének a jeleit. De élő reménységgel látja azt is, hogy éppen ezen ajakon túl, hogyan nyílik ki az új világ kapuja.

„Az Örtorony” szemléli így, mint egy ór fent a toronyban figyelmesen, vizsgálóan: mi megy végbe, ébren felismeri a veszély jeleit, hűségesen mutatja a menekvés útját. Hirdeti Jehova királyságát, mely Krisztus trónra emelésével lett felállítva a mennyben; táplálja a királyságörökösait szellemi táplálékkal; buzdítja a jóakarátú embereket a paradicsomi földön való örök élet csodálatos kilátásával és vigasztal bennünket a holtak feltámadásának az ígéretével.

Nem dogmatikus, de mégis bizalom árad szavából, mert Isten Igéjére támaszkodik. A jóvendölések nem egyéni magyarázatát közli, hanem figyelmét a valóban megtörténte irányítja, s összehasonlítja azt a jóvendöléssel, hogy mindenki láthassa, milyen jó összhangban van ez a kettő, s hogy milyen pontosan értelmezi Jehova saját jóvendöléseit. Tekintet a megmenekesünk érdekében szilárdan és hűségesen a Biblia igazságaira veti, s megvizsgál általános, vallásos újdonságokat is.

„Legyetek éberek ezen veszélyteljes időkben”, buzdít bennünket Isten. Maradjatok tehát az őrségen, míg rendszeresen olvassátok „Az Örtornyot”!

SAJTO ÉS KIADÓ:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY OF PENNSYLVANIA

39, Allmendstrasse

Bern 22

Főkiadó: 117, Adams Street, Brooklyn 1, N.Y., U.S.A.

Elnök: N. H. Knorr

Titkár: Grant Suiter

Kiadó Svájcban: Jehova Tanulmányi Egyesülete Svájc
Szerkesztésért felelős: Franz Zürcher

„Mindannyian Jehovától lesznek tanítattva.” — János 6:45, UV; Ezeiás 54:13

TARTALOM

„Élesebb bármely kétélű kardnál”	163
Ha Isten békét hirdet minden nemzetnek	164
Aggódni azért, hogy átéljenek emberek egy békés világba	169
Ateizmus és az emberi gondolkodás	171
„Légy mentes a pénzszeretettől”	172
„Legyen meg a te akaratod a földön” — 20. rész	174
Az olvasók kérdései	176
December havi napiszövegek	176

„Az Örtoronyban” használt rövidítések a következő bibliafordításokra

AI - Alloli-Biblia**	Me - Menge-Biblia**
AF - Egy Am.-Fordítás*	Mo - Moffatt-Fordítás*
AS - Am. Standard-Biblia*	Ro - J.B. Rotherham-Fordítás*
BD - Békés és Dalos-fordítás	RS - Rev. Standard-Biblia*
EF - Elberfeldi-Biblia**	UV - Új-Világ-Fordítás
KJ - King-James-Biblia*	ZB - Zürcher-Biblia**
KI - Káldi Gy.-Biblia	
Lu - Luther-Biblia**	

* angol ** német

Ahol nincs más megjegyzés ott a „Károli Gáspár” Bibliát használjuk.

Second class postage paid at Brooklyn, N. Y.

Watchtower monthly
HUNGARIAN EDITION

Vol. LXXXI No. 11.
NOVEMBER 1, 1960

Ennek a kiadásnak példányszáma: 3 800 000 Egyes szám ára öt cent

Az ÖRTORONY megjelenik a következő 58 nyelven

Félhavonta	Havonta
afrikai	aram
angol	bengali
arab	bikolano
cebu-visayan	burmai
cinyanjai	eve
cishonai	hiligaynon-
csi	visayan
dán	horvát
finn	ibanag
francia	ibó
görög	izlandi
holland	izoruba
ilokáno	kanaréz
	koreai
	lengyel
	magyar
	maláj
	marathi
	motu
	orosz
	pangazin
	papiamento
	sesotói
	sziloi
	szamoai
	számi
	szinghaléz
	tamil
	tigrinai
	török
	ukrán
	urdu
	xosza
	zulu

A félhavi kiadások évi előfizetési ára

Watch Tower Society hivatalok:	
Amerika, U. S., 117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y.	\$ 1.—
Anglia, Watch Tower House, The Ridgeway, London N.W. 7	7/—
Ausztrália, 11 Beresford Rd., Strathfield, N. S. W.	3/—
Ausztria, Wien XIII. Gallgasse 44.	S 26
Franciaország, Les Témoins de Jéhovah, 81, rue du Point-du-Jour, Boulogne-Billancourt, (Seine).	frs 500
Kanada, 150 Bridgeland Ave., Toronto 19, Ontario	\$ 1.—
Németország, (16) Wiesbaden-Dotzheim, Am Kohlheck	DM 5.—
Svájc, Allmendstrasse 39, Bern 22	sfrs 5.—

A havilag megjelent folyóirat előfizetése csak fele ár.

Előfizetésre való pénzáttutalások az Ön országában lévő hivatal címére legyenek küldve. Az előfizetés lejártá előtt legalább két kiadással lejárati-közlés lesz kézbesítve.

CIMVÁLTOZÁSOKAT közölje velünk harminc nappal az Ön átkötésének a dátuma előtt. Tudassa velünk kérem az Ön régi és új címét (ha lehetséges levélhírből az Ön régi címével). Irjon, az Ön országában lévő hivatal címére vagy a következő címre:

Watch Tower, 39, Allmendstrasse, Bern 22, Schweiz.

Printed in Switzerland

hirdeti JEHOVA KIRÁLYSÁGÁT

LXXXI. évf.

1960 november

11. szám

„Élesebb bármely kétélű kardnál”

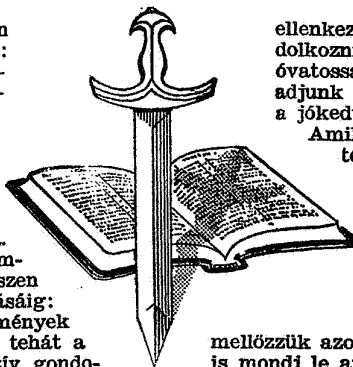
MI ÉLESEBB bármely kétélű kardnál? Isten Igéje, a Biblia, ahogy Pál apostol mondja: „Isten Igéje ugyanis eleven, átható, élesebb bármely kétélű kardnál, s áthat a léleknek, a szellemnek, az izületek és a velőnek szétválasztásáig, s képes megítélni a szívnek gondolatait és szándékait.” — Zsid. 4: 12, UV.

Pál apostol korában a harcban alkalmazott fegyverek egyike egy tör formájú kétélű kard volt. Különösen a közelharcban használták. Nem annyira a kaszabolásra, mint inkább a szúrásra. Jól szolgált ezért Pál apostolnak arra, hogy szemléltesse vele Isten Igéjének a hatékonyságát; hiszen Igéje áthat a léleknek és a szellemnek szétválasztásáig: különbséget tesz aközött, aminek mi élő teremtmények mint lélek látszunk, és szellemi beállítottságunk, tehát a szellem között, úgyhogy kipellengéztetnek a szív gondolatai és szándékai.

Számtalan egymással ellentétes irányzata van ma a pszichológiának. Mindegyik igyekszik az emberi szívet kifürkészni és annak titkait felfedni. De ezt illetőleg nem hasonlítható össze ezeknek az irányzatoknak egyike sem — sem mind együttvéve — Isten Igéjével, mert hiszen maga az a valaki írta Isten Igéjét, aki teremtetette az emberszívet. Elárulja nekünk Igéje, hogy mit vél ő a bukott ember szívről: „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” Nem ismeri azt sem a pszichológus, sem a pszichiáter, hanem: „En, az Őr [Jehova] vagyok az, aki a szívet fűrészem és a veséket [a legmélyebb érzelmi indulatokat, UV] vizsgálom.” — Jer. 17: 9, 10.

Jézusnak a Maté 6: 1-8-ban lefektetett szavai ahhoz a sok példához tartoznak, melyek mutatják, hogy mily hatásos s milyen jól megkülönbözteti Isten Igéje a tettet az indítóoktól. Erdemtelenné válnak kegyességünk és jótékonyságunk cselekedetei, ha a mások előtt való fitoktatás kedvéért a nyilvánosság előtt végezzük azokat, anélkül hogy talán tudatában is lennénk annak. Sőt, indítóokaink is kétesek lesznek, mi pedig képmutatókká leszünk. A valóságban ellentétben van az adakozó legjobb érdekeivel az olyan jótékonyági intézmények eljárása, melyek azzal a céllal közlik nyilvánosan az adomány megkapását, hogy további személyeket serkentsenek adakozásra. Hasonló értelemben elítéli Jézus a Máté 7: 1-5-ben azt a jelenséget is, ha mások megbírálása közben ügyszólván teleszkópot és mikroszkópot alkalmazunk, miközben a saját személyünk megítélésében hallatlan vakok vagyunk. A tárgyilagosság hiánya kétségessé teszi indítóokainkat. Talán igyekszünk — tudatosan vagy tudatlanul — kiemelni magunkat?

Pál apostol ugyanazt az ihletett, éles szellemi megkülönböztetési képességet nyilatkoztatta ki. Az 1. Korintus 13: 1-3-ban kimutatja, hogy egyáltalán semmit nem használ ékes szólásunk, tanulságunk, valamint jótékony cselekedeteink, ha indítóokaink nem tiszták. Figyeljük meg: mily alaposan ismerte az emberszívet is, amikor azt mondta a rászorult testvéreknek való adományozásról: „Mindenki úgy adjon, ahogy eltökélte szívében.” Gyakran előfordul ha felhívjuk figyelmünket egy nemes célra, hogy mindjárt az első ösztönzésre elhatározzuk: adakozók és nagylelkűek leszünk. Azonban ha eljön annak az ideje, hogy csakugyan a pénztárcánkhoz kell nyúlni, hajlamosak vagyunk

ellenkező ésszerű okokat keresni. Készek vagyunk úgy gondolkodni: döntésünk elhamarkodott fogadalom volt, s az óvatosság nem engedi meg, hogy olyan sokat adjunk. Ne adjunk kelletlenül, sem pedig kényszer alatt, mert „Isten a jókedvű adakozót szereti”. — 2. Kor. 9: 7, UV.

Amikor Pál a Héber Iratok alapján az isteni fenytés témájáról beszél ugyancsak nagy megkülönböztetési képességet nyilatkoztat ki. Az a veszély fenyeget bennünket, ha dorgálnak, hogy a két szélsőség közül az egyik felé hajlunk, amennyiben vagy kibújunk a fenytés alól: fellázadunk és mosolygunk a rendreutasításon, vagy pedig bűnnek érezzük fejünket, elkeseredünk s feladjuk az ügyet. Pál megvilágítja ezt a két szélsőséget, majd rámutat arra is, hogy miért mellőzzük azokat: „Fiam, ne kicsinyeld le Jehova fenytését, s ne is mondj le arról, ha korhol téged; mert azt veszi fegyelem alá Jehova, akit szeret.” — Zsid. 12: 5, 6, UV.

Behatóan mutatja nekünk a keresztyén gyülekezetekben levő lelkészeknek vagy pásztoroknak adott tanács, hogy Péter apostolt ugyancsak kioktatta Jehova e dolog felől: „Legeltessétek az Istennek rátok bízott nyáját, nem kényszerből, hanem önként, nem is becstelen nyereségért, hanem buzgalommal, sem pedig mint olyanok, akik uralkodnak azokon, melyek Isten örökségei, hanem amennyiben példaképei vagytok a nyájnak.” — 1. Pét. 5: 2, 3, UV.

Péter jól tudta, hogy a „keresztyén” juhok gondozása — a betű szerinti juhokéhoz hasonlóan — sok vesződséggel és huzamos kemény munkával jár. Mire hajlamos hát az önző, bukott ember? Mint pásztor hajlamos úgy immel-ámmal eleget tenni kötelességének, mivel készletre van annak cselekvésére. Szolgáljon önként, az ilyen magatartás kinyilatkoztatása helyett!

Majd arra figyelmezteti Péter a pásztorokat, hogy ne becstelen nyereségért végezzék szolgálatukat. A felügyeleti állás különböző kísértésekkel jár. Mily természetes dolog is az önző ember előtt: becstelenné lenni és kihasználni hasznosló módon a körülményeket!

Az embernek egy más kudarcát érintve, figyelmeztet Péter afelől, hogy ne uralkodjanak a pásztorok a nyáj felett. Mily könnyen megtörténhet, hogy valaki túl komolyan veszi magát, mihelyt felelős állást kap! Mily igen hajlamosak vagyunk a diktátor- vagy főnökkomplexusra és arra, hogy kevélységgel uralkodjunk! Méghozzá jó lelkiismerettel is teheti azt valaki, egyszerűen csak azért, mert a saját felelősségét túl nagyra értékeli. Ezért kapja azt a tanácsot a pásztor, hogy viselkedjék úgy, ahogy megkívánja, hogy juhait viselkedjenek, tehát alázatosan. A mózesi törvényben ugyanaz az értelmes tanács adatott a királynak. Olvasnia kellett naponként Isten Igéjében: nehogy azt gondolja, hogy jobb ő alattvalóinál! — 5. Móz. 17: 19, 20.

Valóban, Isten Igéje élesebb bármely kétélű kardnál! Mélyre vág és megkülönböztetést tesz lélek és szellem között: emberi életünk és szellemi beállítottságunk között. Feltárja szívünk gondolatait és szándékait is parancsolatai által, melyek meg szabják, hogy mit tehetünk és mit nem tehetünk.

HA Isten békét hirdet MINDEN NEMZETNEK

„És kivesztem a szekert... és kivesztem a harci kézivet is; és békességet hirdet a pogányoknak [nemzeteknek, EL]; és uralkodik tengertől tengerig.” — Zak. 9:9, 10.

A BÉKÉT, igazságot és örömet szerető olyan hangot szeretne hallani, amely elég hatalmas ahhoz, hogy békét parancsoljon minden nemzetnek. Ma, az emberi történelem legválságosabb idejében, nincs hang a földön, amely elég hatalmas lenne ahhoz, hogy világra szóló békét parancsoljon. A Népszövetség hangja elhalt. Képtelennek bizonyult a huszonhat éves fennállása ellenére is a béke fenntartására még a több mint ötven tagállama között is. Nem volt képes megakadályozni sem területablást, sem a második világháború kitörését.

„A Népszövetség halott, éljen az Egyesült Nemzetek Szervezete!” — így kiáltott fel az angol agg Lord Cecil egy gyűlésen, amely 1946 áprilisában ülésezett Genfben (Svájc), a Népszövetség-palotában. Még fennáll az Egyesült Nemzetek Szervezete, amely igyekszik csökkenteni a háború kitörésének lehetőségét. Tagállamainak száma több mint nyolcvanra emelkedett. De hangja igen gyengének bizonyult. A második világháború végén történt életrhívása óta agressziók és fegyveres konfliktusok zavarták a békét a föld különböző részén. Az idegösszeroppanás küszöbére taszította a világot a két nemzeti tömb: a kommunista és a demokratikus között dúló hidegháború. A melegháborútól való félelem pedig egyre növekszik az emberek szívében. Nem bízták magukat az Egyesült Nemzetek Szervezete, amelynek meg kellene akadályoznia, hogy a harmadik világháború pusztítsa el a civilizációt s halál hulljon le az emberiségre. Ez a Szervezet arra van ítélve, hogy elődjének, a Népszövetségnek az útját járja. Bizonyára hatalmasabbnak a hangja kell békét parancsoljon minden nemzetnek.

Ha tájékozott férfiak és nők csupán természetes szemszögből szemügyre veszik a dolgokat, már is meggyőződnek arról, hogy feltétlen szükséges ma a béke a nemzetek között. Raymond Avon francia író ezt írja a „Háborúról” (*De la Guerre*) című könyvében: „Az emberiség példátlan fázisba lépett. A történelem folyamán először fegyverkeznek a nagyhatalmak egy olyan háborúra, melyet nem akarnak megvívni.” A demokratikus nemzeti tömb problémája, hogy „nem talál pótlékot a totális háborúra, hacsak nem magát a békét”. Ez így van egy olyan totális háború által a föld minden la-

kosa számára kifejtett következmények miatt, amelyben a legkorszerűbb hadifegyvereket alkalmazzák. A nemzetek törvényadói tudják: mit jelent ez. 1959. február 11-én valami olyasmire irányította a figyelmet Earl Bertrand Russel a brit Felsőházban, amit az első gyakorlati lépésnek tekintett „az emberi nem továbbléte biztosításának hosszú hadjáratában ... Eddig úgy gondoltuk — mivel Keletnek is, Nyugatnak is van atomfegyvere —, hogy Kelet veszélyezteteti Nyugatot, Nyugat pedig veszélyezteteti Keletet. Nem volt ésszerű ilyen szemmel nézni a dolgot. Az atomfegyverek jelentik a veszélyt az egész emberi nem számára. S egyesülni kellene mindenkinek ez ellen a veszély ellen. Közösén hoznánk egészségügyi intézkedéseket, ha a fekete halálról lenne például szó, hogy elhárítsuk ezt a rettentő vészt ... Rászoktunk a háborúra. Le kellett szokni róla. Nem volt könnyű dolog. Ha nem tettük volna [ha nem szoktunk volna le róla], akkor hozzájárulnának csekélységünkkel azok, akik nem tudták megtenni ezt az erőfeszítést ahhoz, hogy kiirtsák fajunkat [tudniillik az emberi fajt].” — *Times*, London, 1959. február 12.

„Nemrég egész oldalas hirdetésen akadt meg a szeme a *New York Times* olvasójának. A következő címsor volt szembeötlő: „Soha nem látott veszély fenyeget!” Milyen veszély? A kirdetés hetedik bekezdése megismétli a címsor szövegét, s megadja rá a feleletet is: „Nekünk, az oroszoknak elég atomfegyvere van ahhoz, hogy véget vessünk az emberi életnek a földön.” Ezt a fizetett hirdetést a józan atompolitika Nemzeti Bizottsága tette közzé, melynek főhivatala New York városban van. — *New York Times*, 1957. november 18.

Valamit tenni kell ez ellen a veszély ellen, így nyilatkoztak a közélet kiváló férfiai. Egyikőjük Mr. T. K. Finletter volt, az Egyesült Államok Légierőjének korábbi titkára. Amidőn 1958. november 19-én Clevelandban, Ohio, beszélt, figyelmeztetőleg utalt arra, hogy „folytonosan növekszik a háború veszélye ... Azok a férfiak, akik az Egyesült Államokban szabják meg a politikát ... most új imperativus előtt állanak, valami olyan világrendszer „abszolút szükségessége” előtt, amely kikapcsolja a háborút az ember életéből.” Így szólt: „Jobban tennénk, ha ténylegesen a békéről beszélünk, a leszerelésről való beszédet pedig félbeszakítanánk.” — *New York Times*, 1958. november 20.

Nagy-Britannia korábbi miniszterelnöke, Earl Attlee, szót emelt a társadalmunk megmentésére egy „világ-államszövetség” (világ-föderáció) érdekében, támogatva az ilyen világrendszert a háború kiküszöbölésére. Az Union városban, New Jersey, a Newark State Collegeban tartott beszédében ezt mondta: „Az a készség lesz a továbbléte ára, hogy egyesülünk a világ többi részével.” — *New York Times*, 1959. február 24.

Bármely világrendszer megteremtésére érezzék is készletve magukat a kétségbeesett nemzeti vezérek, akkor sem lenne az más, mint a régi világnak a rendszere. Nem lenne sikeresebb bármely a múltban emberek által tett kísérletnél. Csak önmagunkat csapjuk be, ha arra várunk, hogy majd hirtelen, tiszta véletlen jön egy forduló, legyőzi a nagy akadályokat, úgyhogy maga az ember hozhatja létre örömmel a tartós, megrendíthetetlen békére való berendezést. A kereszténység vallás-

Ezt a nyilvános előadást 318 434 személy hallgatta meg 1959 nyarán az Egyesült Államokban, Kanadában és Nagy Britanniában megtartott konferenciákon. Majd további ezrek szívét örvendeztette meg az egész világ megrendezett más összejöveteleken. Tartalma olyan fontos, hogy itt nyomtatott formában is közzétesszük.

1. 2. Milyen hangot szeretnének hallani a békeszerető emberek, s hogyan bizonyult képtelennek a Népszövetség és az Egyesült Nemzetek Szervezete, hogy ezzel a haggal szöljön?
3. a) Mit mondott egy francia író annak feltétlen szükségességéről, hogy béke uralkodjon ma a nemzetek között? b) S mit mondott egy brit törvényadó?

4. Mi volt olvasható egy egész oldalas hirdetésben a fenyegető veszélyről a „*New York Times*”-ban?
5. Mit mondott az Egyesült Államok Légierőjének egy korábbi titkára egy bizonyos világrendszer feltétlen szükségességéről?
6. Mit mondott egy korábbi brit miniszterelnök az emberi nem továbbléteiről?
7. Miért nem járna sikerrel bármely ilyen világrendszer, s milyen segítségek bizonyult a kereszténység papsága a békét illetően?

papsága kézzől kézre dolgozott a politikusokkal, de semmiképpen nem bizonyult segítségnek. A történelem világosan mutatja, hogy sohasem állta meg a helyét mint a béke tántoríthatatlan oszlopa. Nem. Sőt, inkább olyan módon gyakorolták messzemenő vallásos befolyásukat a templomjárók százmillióira a megpróbáltatások idejében, hogy az ellentmondott a nemzetközi béke érdekeinek. Nem beszéltek azzal a mérvadó hanggal, amely békét parancsolt volna a nemzeteknek, hiszen még tulajdon vallásos soraikban sem őrizték meg a békeséget.

* A világban most teret hódító szellem nem nyújt szavatosságot a békére. Magában véve már ez a szellem kinyilatkoztatja az okot vagy azt a személyt, aki a béke állandó zavargása s az önző érdekek összeütközése mögött rejtőzik. Bizonyosan nem a szeretet szelleme ez. Világi bölcsesség szelleme, mert hiszen a politikai, kereskedelmi és vallásos vezérek a világi bölcsességet, diplomáciát és e világ céljait követik.

* Kitől jön ez a szellem? Már a következmény is azt mutatja, hogy nem jó szellem a világbölcsességnek ez a szelleme. Nem fakad tehát jó forrásból. Eredetéről nem lehet kétség. Jakab pedig, egy ezerkilencszáz évvel ezelőtt élő író kimutatja: honnan jön ez. Azt mondja a beszámoló erről a Jakabról, hogy vértanú halált szenvedett keresztyén hitéért Jeruzsálemben. Halálra ítélte őt a zsidó Felsőtanács. Megkövezték.* „Jakab, Isten és az Úr Jézus Krisztus rabszolgája”-nak nevezi magát az ihletett levelében. Felvet és megválaszol egy olyan kérdést, melyet a keresztyénység és annak állítólagos „keresztyén” politikusai nem szíveleltek meg. Itt következik sugalmazott írása:

¹⁰ „Ki bölcs és értelmes köztetek? Mutassa ki helyes eljárásával tetteit szelídségben, amely a bölcsességhez tartozik. Am ha keserű féltékenység és vetélkedés van szívetekben, akkor ne büszkélkedjétek és hazudozzatok az igazság ellen. Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jön, hanem a földi, animális, démoni. Ahol ugyanis féltékenység és vetélkedés van, ott rendetlenség is van és minden rossz. De a felülről származó bölcsesség mindezekelőtt tisztá, aztán békeszerető, értelmes, kész engedelmeskedni, irgalmassággal és jó gyümölcse telt, pártoskodó különbséget nem tevő, nem képmutató. Ezenfelül az igazságosság gyümölcse olyan magból fakad, melyet békés viszonyok között a békeszeretők számára vetnek.”

¹¹ „Honnan támadnak háborúk és honnan harcok köztetek? Honnét, ha nem érzéki élvezetek utáni vágyaitokból, melyek tagjaitokban viaskodnak? Kivántok, s még sincs nektek. Gyilkoltok továbbra is, mohók vagytok, s mégsem kapjátok meg azt. Veszekedtek továbbra is és háborúskodtok. Nincs nektek, mert nem kérték. Kérték és mégsem kaptok, mert hamis szándékkal kérték, hogy érzéki élvezetek utáni vágyatokra fordítsátok. Ti házasságtörő nők, nem tudjátok, hogy a világgal való barátság, Istennel való ellenségeskedés? Bárki azért a világ barátja akar lenni, saját magát teszi Isten ellenségévé.” — Jak. 3:13-tól 4:4, UV.

¹² Valamit mondanak Jakabnak ezek a keresztyén társaihoz intézett szavai. Mit? Megmagyarázzák annak

* Lásd Josephusnak a *Zsidó régiségek* című 20. könyvét, 9. fejezet, 1. bekezdés.

8. Miért nem biztosíték a világban teret hódító szellem a békére?

9. Mi mutatja, hogy nem jó szellem ez a szellem, s ki tárta fel, hogy honnan jön ez a szellem?

10, 11. Mit mondott ez a Jakab a világbölcsességgel és az azok között észlelhető nyugtalanság forrásával kapcsolatban, akik keresztyének tartják magukat?

12, 13. a) Mit világítanak meg Jakab szavai a papság imáit illetően? b) Kitől jön ez a bölcsesség, szavai szerint, s miért nem keresik ezért a világbölcsékek a béke igazi kulcsát?

okát, hogy a keresztyénység hadihajókat és más hadi fegyvereket megáldó papsága ugyan könyörög az éghez világbékéért, de soha nem kapott feleletet imájára, s nem is fog soha kapni. Miért nem? Mert Isten nem hallgat az olyan emberekre, akik szoros barátságban vannak ezzel a világgal s ezért Isten ellenségei. Nem hallgatja meg ezeknek az embereknek az imáit. Nem is áldja meg az olyan intézkedéseket, melyek elvetik az Istentől jövő bölcsességet, e világ szellemét teszik magukévá és vezettetik magukat általa. A keresztyén Jakab tanítvány kereken kimondta, hogy ez a bölcsesség és mindaz, ami hozzájárul a világ nyugtalanságához, nem mennyei, isteni bölcsesség, hanem „földi, animális, démoni”, tehát ördögi. Ez az a bölcsesség, amely e világ láthatatlan uralkodójától jön, aki ellentállt az ember Jézus Krisztusnak s megölette őt a mártírcölöpön való halállal ezerkilencszáz évvel ezelőtt. Halála előtt egy pár órával mondotta Jézus: „A világ uralkodója jön. Mindazonáltal nincs hatalma énrajtam ... a világ fejedelme már megítéltetett.” (Ján. 14:30; 16:11, UV) Ez az uralkodó Sátán, az Ördög. Így tehát nem meglepő, hogy vakok a keresztyénység világbölcsései az egyetemes bölcsesség igazi kulcsával szemben. E világ ördögi istene, a démonok fejedelme, megvakította elméjüket. Ezzel kapcsolatosan így ír a keresztyén Pál apostol:

¹³ „Ha a jó üzenet, melyet ismertettünk, ténylegesen burkolt, úgy azok előtt burkolt, akik elvesznek, akiknél a dolgok e rendszerének istene megvakította a hitetlenek elméjét, hogy ne hasson át a Krisztusra vonatkozó dicsőséges jó üzenet fénysugara, aki Isten képe.” — 2. Kor. 4:3-5, UV.

A BÉKE KULCSA

¹⁴ Mivel a dolgok e rendszerének az istene megvakította démoni ravaszságával a halandó világvezérek elméjét, ezért a tartós béke és jólét kulcsaként az Egyesült Nemzeteket ajánlják, leszerelési konferenciákat, az atomrobbantási kísérletek ellenőrzését, sőt minden nukleáris fegyver elpusztítását, továbbá növekvő viláskereskedelmet, kulturális kicseréléseket a hidegháborúban részt vett nemzetek között, „világ-föderációt”, valamint a világbölcsesség más eszközeit. Ezzel a szellemi

14. a) Mit ajánlanak a világvezérek a béke érdekében e miatt a vakság miatt? b) S hogyan színelik december 25-én a háborús időben, hogy tisztelni akarják Krisztust?

vaksággal nemcsak az ateista, kommunista nemzetek vannak megverve, hanem a kereszténységhez tartozóknak való nemzetek is a kereszténység birodalmában. Ha melegháborút viselnek, szokás december 25-én hallgatni a fegyvereket, félbeszakítani a gyilkolást, hogy a katonák megünnepelhessék hagyományos karácsonyukat a harctéren. Ebben az időtájban vallásos szokás a karácsonyi énekek éneklése, melyekben felvették a szavakat: „Dicsőség Istennek a magasságban, békesség a földön a jóakarátú embereknek.” (Luk. 2:14) Ezzel úgy vélik a kereszténység nemzetei, hogy tisztelik Jézus Krisztust és eleget tesznek e szavak halhatatlan szellemének. Ahogy aztán vége van a vidám karácsonynak, újból fellángolnak a harcok, gyilkolnak tovább, s a nemzetek közötti gonosz akarát lerántja a képmutató „keresztény” álarcot. A kereszténységhez való ilyen egy napos beismerés csak érzelmi szentimentalizmus félének bizonyul, s alkalmat ad egy pár vidám órára.

¹⁵ „Dicsőség Istennek a magasságban, és béke a földön a jóakarátú embereknek.” Ezeket a szavakat az angyalok énekelték azon az éjszakán, amikor megszületett Jézus Betlehemben, a korábbi jeruzsálemi Dávid király szülőhelyén. Közvetlen azelőtt, hogy a békés pásztrok hallották az angyalsereget ezt a prófétai üzenetet énekelni, megjelent dicsőségben egy angyal, s így szólt hozzájuk: „Ne féljete, mert íme, nagy örömmel a jó üzenetét hirdetem nektek, amely az egész nép számára lesz, mert ma született nektek a Megmentő Dávid városában; ő Krisztus, az Úr. Ez legyen jel számotokra: Kisdedet találtok pólyába göngyölve és jászolba fektetve.” — Luk. 2:8–14, UV.

¹⁶ Így tehát arra való utalás számunkra Isten angyalainak prófétai éneke, hogy nem létezhet tartós béke a földön az azon az éjszakán Betlehemben megszületett nélkül. Ő volt a valóságban az, aki leküldetett a mennyből az egész emberiség számára való békés föld érdekében. Gábrriel, Isten angyala, kilenc hónappal ezt megelőzőleg megjelent Jézus anyjának, s ezekkel a szavakkal fordult hozzá: „Íme, fogansz méhedben és fiat szülsz, s a Jézus nevet add neki. Ez nagy lesz és a Magasságos fiának fogják nevezni, s Jehova* Isten neki adja majd az ő atyjának [elődének], Dávidnak trónját, s ő király lesz örökké a Jákób káza felett, és királyságának nem lesz vége.” — Luk. 1:30–33, UV.

¹⁷ Isten angyalai mennyből hangzott szövegének a tanúsága szerint, az akkor Betlehemben született tehát a „Magasságos fia”, Isten Fia. Ő a megígért Megmentő, Jézus Krisztus, az Úr, a Messiás, akit az ihletett héber próféták évezredekkel előbb megjövendöltek.

¹⁸ Habár Jézus Krisztus már ezerkilencszáz évvel ezelőtt megszületett, mégis ő Dávid király trónjának örökörököse. Nem jöhet létre a tartós „béke a földön” nélküle, amely napjainkban kell elkezdődjön. Figyelembe kell vegyünk minden róla szóló jövendölést, ha annak a tartós békének akarunk örövendeni, amelynek minden nemzetből való jóakarátú emberek örövendhetnek. A nemzetek mai politikai és militarista mesterkedései és sakkhúzásai nem fogják tudni fenntartoztatni az isteni jövendölések beteljesedéseit. Magának Istennek a neve: Jehova kezkesedik arról. A következő szavakkal jöven-

dölte meg Ésaías próféta annak az egész világ számára jelentős jövőjét, akinek a Betlehemben történt születését szent angyalok jelentették be: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lesz, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének! Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A seregek Urának buzgó szerelme művelendi ezt!” (Ésa. 9:6, 7) Hogyan jöhetne tehát valaha is létre a „sérthetetlen béke a földön” e nélkül a Békefejedelem nélkül?

¹⁹ Ez nem azt jelenti — ahogy valaki mondhatná —, hogy nem lehetne tartós békénk a kereszténység nélkül a földön, ezért tehát jobb lenne, ha abbahagynák a kommunista nemzetek a kereszténység megbuktatására tett kísérletüket. A kereszténység már tizenhat század óta fennáll. De nem tudja egyetlen pap sem eredményesen azt állítani és bizonyítani, hogy beteljesedett volna a kereszténységen Ésaíasnak, Jézus Krisztus uralma növekedéséről és végtelen békéjéről szóló jövendölése. Minden történetűdös tudja, hogy a kereszténység *fennállása* nem eredményezte sem az igazi keresztényen uralom növekedését, sem a békét. Minden történelmi könyv tanúskodik arról, hogy közvetlen a kereszténység szívében vette kezdetét a két világháború ebben a században, mégpedig olyan uralkodók között, akikről a papság azt állította, hogy „Isten kegyelméből” uralkodtak. Továbbá elismert tény az is, hogy az első két atombombát két pogány városra dobták le, mégpedig egy olyan nemzet nevében, amelynek Legfelsőbb Szövetségbírósa 1892-ben keresztény nemzetnek jelölte azt meg.* A kereszténység tehát nem bizonyult a világbéke alapjának.

²⁰ Az úgynevezett pogányságnak nincs hát oka elvárni, hogy sikerrel fog tartós békére való intézkedést hozni a kereszténység. A pogányságnak nincs oka: olyan hangként respektálni a kereszténység hangját, amely képes lenne minden nemzetnek békét parancsolni. Isten szabálya szerint azt kell arassa a kereszténység, amit vetett. (Gal. 6:7) Nem csúfoltatja meg magát Isten. A kereszténységnek azt kell aratnia minden nemzetnek ezen ítélet napján, amit a tizenhat háborús évszázad alatt vetett. Szelet vetett és vihárt kell arasson. (Hos. 8:7) Nem a kereszténység által fog beteljesedni Istennek Ésaías által a jóakarátú emberek számára kimondott jövendölése, hanem a Békefejedelem által, valamint az ő vállán nyugvó fejedelmi uralom által.

²¹ Vegye tehát tudomásul minden békészerető nép a földön: a Seregek Jehovájának a szerelme fogja beteljesíteni Ésaías jövendölését a megígért Békefejedelem által; Jehova, az élő igaz Isten fog minden nemzetnek békét hirdetni. Ennek cselekvését a következő szavakkal jelentette ki Zakariás próféta által a keresztényen időszámítás előtti hatodik században, amely szavakat a röviddel azelőtt újra épített Jeruzsálemhez (vagy Sionhoz) iténzte:

²² „Örülj nagyon Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Íme, jön néked, a te királyod; igaz és sza-

* A Lukács evangéliumának tizenkét nyomtatott héber fordításában itt „Jehova(h)” áll, ugyanúgy az UV-ben.

15. Ki énekelt legelőször a békéről és a jóakaratról szóló szavakat és milyen örömteljes bejelentés után?
16. 17. Milyen békére vonatkozó utalásokat tartalmazott az angyaloknak az az éneke, s hogyan jellemezték Gábrrielnek Máriához intézett szavai a születendőt?

18. Mit kell figyelembe veyünk Jézussal kapcsolatban akkor, ha szeretnénk örövendeni a „békének a földön”, különösképpen az Ésaías által mondott szavakat?

* „Ezek és más dolgok, melyeket felhozhatnánk a nem hivatalos kijelentések nagy járuléka azokhoz a beható nyilatkozatok nagy tömegéhez, hogy ez keresztény nemzet.” — *Church of the Holy Trinity v. United States*, 143. U. S. 457 (1892), 471. oldal.

19, 20. a) Miért nem tudják bebizonyítani a papok, hogy Ésaías jövendölése a kereszténységben teljesedett be? b) Miért nem várhatja el a kereszténységtől a tartós béke foganatosítását a pogányság?
21, 22. a) Ki állta fogja Jehova szerelme Ésaías jövendölését beteljesíteni? b) Hol jövendölte ezt meg így Jehova?

badító ő; szegény és számárháton ülő, azaz nőstényszamárnak vemhén. És kivesztem a szekeret Efraimból [az északi Izraelből] és a lovat Jeruzsálemből, kivesztem a harci kézivet is; és békességet hirdet a pogányoknak [nemzeteknek, *El*]; és uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól [Eufrátes] a föld határáig.” — Zak. 9:9,10.

²³ E jövődőlés első részének a beteljesedése történelmileg bebizonyítható. Jézus hároméves prédikáló szolgálata alatt mindenütt hallatta Palesztinában hűségese követőivel együtt a következő bejelentést: „Elérkezett a mennyek királysága.” (Mát. 4:12–17; 10:1–7; Luk. 10:9, *UV*) Végül alkalom nyílt Jeruzsálemnek arra, hogy elismerje és befogadja Isten felkent Királyát, a Békefejedelmet. Régen, ezt megelőzőleg Salamon, Dávid fia, öszvérháton vonult be megkoronázására. Később a Zakariás jövődőlésében az Istentől kinevezett Király van kapcsolatba hozva egy nőstényszámár vemhével. Jézus tehát hozatott tanítványával egy számárvemhét Jeruzsálem (vagy Sionon) kívül és belovagolt azon a fővárosba. Így ír erről a keresztyén Máté történetíró: „Ez ténylegesen megtörtént, hogy beteljesedjen, ami a próféta által mondatott: „Mondjátok Sion leányának: „Íme, királyod jön hozzád, szelíderzületűen és számárháton, igen, egy vemhén, málhásállat csikaján.”” Mind a mai napig azt állítják a keresztyénység nemzetei, hogy évenként megünneplik Jézus diadalmas bevonulását Jeruzsálembe az úgynevezett virágvasárnapon.

²⁴ Erről a bevonulásról azt mondja Máté történetíró: „A tanítványok elmentek és úgy tettek, ahogy Jézus megparancsolta. S elhozták a nőstényszámárat és vemhét, s rájuk terítették felsőruhájukat, ő pedig felült rájuk. A legtöbben a néptömegek közül az útra terítették felsőruhájukat, miközben mások kezdtek ágakat vagdálni a fákról és azt terítették az útra. Az előtte és utána menő néptömegek viszont szakadatlanul kiáltották: „Mentsd meg, kérünk, a Dávid fiát! Áldott legyen, aki Jehova* nevében jön! Mentsd meg őt, kérünk, fenn a magasságban!” Midőn aztán bevonult Jeruzsálembe, az egész város mozgásba jött és mondta: „Ki az?” A néptömegek folytonosan mondták: „Ez Jézus próféta, a galileai Názáretből.” — Mát. 21:1–11, *UV*.

²⁵ Még más történetírók is — Márkus, Lukács és János — beszámolnak ennek az isteni jövődőlésnek a beteljesedéséről. Így tehát mind a négynek tanúbizonyossága szolgáltatja számunkra annak történelmi bizonyítékát, hogy Jézus Krisztus, Dávid király utóda az — összhangban Zakariás jövődőlésével —, aki által Jehova Isten békét fog hirdetni a nemzeteknek. Az ő uralma fog tengertől tengerig, az Eufrátes folyamtól a föld legvégső határáig tartani, tehát ki fog terjeszkedni az egész földtekére. De hogyan valósulhat ez meg, hiszen a jeruzsálemi valláspapság figyelmen kívül hagyta akkor Zakariás próféta jövődőlését, nem fogadta el Jézus Krisztust, felbújtatta ellene a népet, letartóztatta, majd kiszolgáltatta a római helytartónak kivégzésre; Pilátust pedig arra készítette, hogy tegyen eleget kívánságuknak és végeztesse ki Jézust egy cölöpön? De mégis megvalósul ez, mivel Jézus Krisztus, a Békefejedelmén menyei Király és Isten jobbán ül. A szent Héber Iratokban lefektetett isteni jövődölések előre jelezték, hogy Jézus Krisztus feltámad a halottakból

dicsőségben és felemeltetik a mennyei trónra Isten jobbára.

²⁶ A mindenható Isten, Jehova, feltámasztotta Fiát, Jézus Krisztust harmad napon a halottaiból és mennyei dicsőséggel ruházta fel. Majd így szólt hozzá a jövődölések beteljesedése, valamint annak alapja megvételként, hogy a meghatározott időben végtelen béke költözzön a földre: „Úlj az én jobbomra, míg ellenségeidet lábaidhoz vetem zsámolyként.” Átruházott minden hatalmi jogot Jézus Krisztusra mennyben és a földön, úgy, hogy ő immár nagyobb hatalommal bír ahhoz, hogy békét szójon és békét parancsoljon a nemzeteknek, ahhoz viszonyítva, amikor mint ember járt itt a földön s a viharzó Galileai tengernek megparancsolta: „Csendesedjél, hallgass el!” — 16. zsolt. 10; 110:1, *UV*; Mát. 28:18; Márk. 4:39, *AB*.

²⁷ Van komoly, figyelmeztető példa a történelemben arra, hogy nem lehet béke és biztonság a földön, ha elvetik az emberek az Isten Békefejedelmét és fejedelmi uralmát. Ezt a példát magában Jeruzsálemben találjuk. Annyiban volt kedvező helyzetben ez a város, hogy birtokában volt az akkori teljes héber Bibliának, az 1. Mózesből Malakiásig terjedő harminckilenc könyvnek. További kedvezménye volt, hogy legelőször nyílt alkalm a elfogadni a Békefejedelmet mint Jehova felkent Királyát. De Jeruzsálem megvetette őt. Papjai vezérei voltak annak a csöcselékhorának, amely így kiabált a római helytartó, a cészár képviselője előtt: „Ha elbocsátod ezt az embert, nem vagy a cészár barátja. Mindenki, aki királlyá teszi magát, a cészár ellen szól... Nincs királyunk a cészárön kívül.” A jövődölésekből előre tudta Jézus, hogy nem fogadják el. (Ján. 19:12–15, *UV*) Midőn azért diadalmasan Jeruzsálem felé közeledett, megállt, sirt felettük és azt mondta: „Ha te — igen te — felismerted volna a békére szolgáló dolgokat ezen a napon — most azonban el vannak rejtve azok szemed előtt. Mert napok jönnek rád, amikor ellenségeid hegyes karókból álló erődtímenyt építenek ki körülötted, körülvesznek, minden oldalról szorongatnak, földre tipornak téged és a közepetted levő gyermekeket, s nem marad nálad kő kövön, mivel nem ismerted fel megsemmisítettségnek idejét.” — Luk. 19:35–44, *UV*.

²⁸ Isten átengedte Jeruzsálemet a cészárnak — Jézus helyett — mint királynak, de nem hirdetett békét Jeruzsálemnek. Ellenkezőleg, Jézus Krisztus által — megkorábbi próféták által is — romlást és háborút hirdetett Jehova Isten Jeruzsálemnek. Majd ténylegesen be is következett ez Kr. u. 70-ben Jeruzsálemre. Akkor szétrombolták a cészárnak, tehát királyának csapatai ezt a várost, amely elvetette Jézus Krisztust mint Királyt.

²⁹ Az anti keresztyéni Jeruzsálem prófétailag a keresztyénységet szemlélteti 1918-tól, az első világháború végétől. A régi Jeruzsálem szövetségben állott Jehova Istennel, tudniillik a törvényszövetségben, melyet Mózes próféta által kötött velük. Azt állította, hogy vár a Messiásra vagy Krisztusra. A keresztyénység ugyancsak igényt tart arra, hogy Krisztus Jézus mint Közenjáró által szövetségben vagy szerződési viszonyban áll Jehova Istennel. S szintén azt állítja, hogy vár Krisztus visszajövetelére és királyságára.

³⁰ Jézus Krisztus számárvemhén vonult be a régi Jeruzsálembe ujjongó néptömegek közepette. A jövődölés beteljesedéseként felkínálta ott magát mint Királyt a

* A Máté evangéliumának tizennégy nyomtatott héber fordításában itt „Jehova(h)” áll, ugyanúgy az *UV*-ben. Lásd 118. zsolt. 26.

23. Ki mondja közvetlen, hogy beteljesedett a jövődölés első része, s hogyan vallja a keresztyénység, hogy évenként ünnepli ezt a beteljesedést?

24. Hogyan írja le Máté ezt az első beteljesedést?

25, 26. a) Kiknek együttes bizonyossága mutatja, hogy Zakariás jövődölése azon kell beteljesedjen, aki egy számárvemhén vonult be? b) Hogyan teljesedhetne ez be, hiszen Jézust megölték egy cölöpön?

27, 28. a) Milyen város figyelmeztető példa arra, hogy nem jöhet azáltal a béke, ha elvetik Isten Békefejedelmét, s milyen módon volt előnybe részesítve ez a város?

29, 30. a) Kik jelképeztek az anti keresztyéni Jeruzsálem prófétailag, s mit állít, hogy kire vár? b) Hogyan kínáltott fel a keresztyénységnek — mint egykor Jeruzsálemnek — Isten uralkodó Királyt?

városnak, de az elutasította őt. A kereszténységben ki-tört az első világháború: éhségek, járványok, földren-gések és nemzetközi szorongatás szakadt rá mint a háború kísérő tünetei vagy következményei. Jézus-nak e jövődőlése beteljesedése által látható bizonyíté-kokat kapott a kereszténység arra, hogy Krisztus 1914-ben trónra emeltetett mennyi királyságában, tehát a pogányidők végén. Ennek ismertető jele a pogány nem-zetek tombolása volt az első világháborúban. A háború-nak 1918-ban való befejezése óta hirdették a keresztény-ségnek Istennek a Messiás-Krisztusa által kormány-zott országa felállításának jó üzenetét. Ezáltal betel-jesednek Jézusnak a következő prófétai szavai: „A ki-rályságnak ezt a jó üzenetét prédikálják majd az egész lakott földön, bizonyosággal minden nemzetnek, s akkor jön el a befejezett vég.” (Mát. 24:14, UV) A király-ságnak ezt a jó üzenetét minden nemzetnek bizonyosággal hirdető Isten királyságának a tanúi voltak és még ma is azok. Minden ma rendelkezésre álló közlő és kiad-vány eszközzel, prédikálták ezek a királyságtanúk az üzenetet nyilvánosan, házról házra és nemzetről nem-zetre, úgyhogy ma 175 országban hirdetik azt a földön több mint 120 nyelven. Ahhoz az ujjongó és palma-ágakat lebegtető nagysokasághoz voltak ők hasonlóak, mely Jézust követte a Jeruzsálembe való diadalmas bevonulásakor. Ezen a drámai módon lett felkínálva a kereszténységnek jóslataként Isten uralkodó Királya.

³¹ A kereszténység elvetette a Békefejedelmet, pedig Krisztus nevét viseli és minden évben megünnepeli a vi-rágvasárnapot. A cézár választotta királyul, amennyi-ben választása először a Népszövetségre, ma pedig az Egyesült Nemzetekre esett, s amennyiben még azokat is üldözi, akik Jézus parancsának megfelelően bizony-ságot tesznek Isten királyságáról. Jeruzsálemhez hason-lóan nem ismerte fel a kereszténység sem azt az időt, amikor szemle alá vétetett; nem ismerte fel a békéjére szolgáló dolgokat sem. Még harminchét év eltelt azután, hogy Jeruzsálem elvetette Jehova Békefejedelmét, ami-kor ezt a szentségtelen várost körülzárták és éhség, járványok, tettelegések, valamint pusztulás sújtotta. Ma, több mint negyven éve annak, hogy a keresztény-ség vonakodott elfogadni Jézus Krisztust, a koronázott Királyt, beteljesedik rajta Krisztusnak a dolgok e gon-szoz rendszere végéről mondott jövődőlése: „Jelek is lesznek a napban, holdban és a csillagokban, a földön pedig a nemzetek gyötrelme, melyek a morajló tenger és annak háborgása miatt tanácstalanok, mialatt az emberek elalélnak a félelemtől és azoknak várásától, melyek a lakott földre következnek; hiszen a mennyek erősségei megrendülnek.” — Luk. 21:25, 26, UV.

A NEMZETKÖZI

ATOMHÁBORÚTÓL RETTENETESEBB HÁBORÚ

³² Ezeknek az időknek láttán, rettegve tekintenek az emberek a jövőbe már emberi szemszögből nézve is. Eképp jajveszékelnék: „Soha nem látott veszély fenye-gét minket!” De ők csak a nemzetközi atomháborúnak a veszélyét látják, amelynek rádióaktív lecsapódása leszállna az egész emberiségre. Alattomos és nesztelen halált hozna ez rá a jövődőlő nemzedékkel együtt. Elég vésszerű ez. Mindazonáltal Jézus Krisztus, valamint Jehova Istennek más prófétái annál sokkal borzalma-sabb veszélyről figyelmeztettek, mint amelyet a leg-előrehaladottabb tudósaink vagy legtávolabb látó ál-

lamférfiaink tornyosulni látnak. Ez annak az esemény-nek a veszélye, melyet a Szentírás utolsó könyve a „Mindenhátó Isten nagy napja háborújának” jelöl meg. Azt olvashatjuk ott, hogy az egész lakott föld királyai és azok seregei összegyűjtetnek az Armageddonnak nevezett jelképes helyre. (Jel. 16:14-16) Oly biztosan fenyeget ez a veszély, ahogy van mindenható Isten és Krisztus, a királyok Királya és uraknak Ura. Olyan bizonyos ez, ahogy a kereszténység őt elvetette és az Egyesült Nemzetek Szervezetéhez fordult. Armageddon csatájának a fenyegetése biztosabb egy nemzetközi atomháború veszélyénél. Miért? Mivel Armageddon háborúját a Szentírás csalhatatlan jövődőlései jelölik meg, s Isten szavatol ezekért a jövődőlésekért az ő tulajdon feddhetetlen Jehova nevével.

³³ Ésaías 14:24-27-ben (El) olvassuk: „Megesküdött a Seregek Jehovája e szavakkal: Valóban! Amint el-gondoltam, úgy történik meg; amint elhatároztam, úgy megy végbe... Ez a végzés, amely el van határozva az egész föld felett; s ez a kéz, amely ki van nyújtva minden nemzet felett. Mert a Seregek Jehovája eldön-tötte és ki hiúsítja meg? S az ő kinyújtott kezét — ki fordítaná el?” Tekintettel arra a bizonyosságra, hogy Jehova végrehajtja szándékát, ezt mondja Ésaías a 34. fejezet, 1-4-ig terjedő versében: „Áljjatok elő ti nemzetek, hogy halljátok; s népségek figyeljete fel! Hallja a föld és annak bősége, a földkereksége és minden sarja! Mert Jehova haragja minden nemzet ellen indul és bosszúja minden seregük ellen. A kiáltásra szánta, a lemészárlásra adta őket. S megöltjeik temetetlen maradnak, hulláik bűze felszáll, és a hegyek elmosód-nak véruktól. S az egek minden serege megolvad; s az egek összetekerednek mint könyv; s minden serege lehullik, ahogy a szőlőtől a levél lehullik, s ahogy az elhervadt a fügefáról.” Semmit nem használ majd ak-kor bármiféle világűr-hadirepülő vagy rakétalövedék.

³⁴ Rámutatva arra, ami a nemzetekre vár, különösen Jeruzsálem ujjabbkori ellenképére: a kereszténységre, ezeket jövődőlte meg Jézus a dolgok e rendszere vé-géről: „Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdetétől mostanáig, s nem is lesz soha. Ténylegesen, ha nem rövidítenek meg azok a napok, nem mentetne meg egy test sem; de a választotta-kért megrövidítenek azok a napok.” „Arról a nap-ról és arról az órától senkinek sincs tudomása sem a mennybéli angyaloknak, sem a Fiúnak, hanem egye-dül az Atyának. Mert ahogy Noé napjai voltak, úgy lesz az Emberfiának jelenléte is. Mert ahogy az emberek ezekben az özönvízelőtti napokban cselekedtek: ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek mindaddig a napig, míg bement Noé a bárkába, és nem vettek tu-domást arról, amíg az özönvíz jött és mindnyájukat el-ragadta: így lesz az Emberfiának jelenléte is.” — Mát. 24:21, 22, 36-39, UV.

³⁵ Egészen más ezeket a prófétailag megjövendölt ese-ményeket előidéző veszély annál, amit előrelátó emberek észlelni, vagy magukban elképzelni tudnának. Ez olyan események következményének a veszélye, melyek sok-kal borzalmasabbak ember és ember között kifejtett atomháborúnál. Ez Isten és az ember között kifejtett háborúnak a veszélye; Krisztus és a világ uralkodója, Sátán, az Ördög között dúló háborúnak összes démon-

31. a) Hogyan vetette el a kereszténység a Békefejedelmét? b) Mikor kö-vetkezett be Jeruzsálem pusztító nyomorúsága, s mi alatt nyög a kereszt-énység már több mint negyven éve?

32. Milyen veszélynek a tornyosulását látják az emberek, mindazonáltal melyik borzasztóbb veszély még biztosabb mint ez s miért?

33. a) Mit olvashatunk az Ésaías 14:24-27-ben annak bizonyosságáról, hogy beteljesedik a Jehova mondotta szándék? b) Milyen isteni szándékot vázol az Ésaías 34:1-4-ig az úrhajózásnak erre a korszakára?

34. Mit jövődőlít Jézus a hirtelen nyomorúságot illetően, különösen azokra a dolgokra vonatkozólag, melyek Jeruzsálem újkori ellenképét fenyegetik?

35. Miért áll fenn egészen más veszély annál, melyet előrelátó emberek jönni látnak, s hogyan élnek át és jutnak a béke új rendszerébe emberek?

hordái és hadseregeivel együtt. Ez az egész világot átfogó dolgok rendszerének a teljes végét jelenti majd, mégpedig hasonló véget ahhoz, amely a világra szülő özönvíz előtt fennálló dolgok romlott, erőszakosságra jellemző rendszerét sújtotta. Mivel oly rendkívül nagy

ez a veszély, ezért olyan rendkívülinek kell lenni annak az eszköznek is, amely által átélhetjük azt és bejuthatunk a dolgok új örök békét hozó rendszerébe, amilyen szokatlan Noé óriási bárkájának az építése volt. Ez által az eszköz által testek mentetnek meg.

Aggódni azért, hogy ÁTÉLJENEK EMBEREK egy békés világba

A FÖLD minden népe közül ki aggódik hát a legjobban az emberiség továbbléteért ebben az atom-, világűr- és rakétakorszakban? A politikusok, a világbölcsek, azokhoz az ismert férfiakhoz hasonlóan, akiknek szavait már idéztük, s akik csupán valamely komoly, emberek által előidézett veszélynek a tornyosulását látják? Nem. Inkább azok az emberek ezek, akik elismerik, hogy Oroszország, Kína, Anglia, Amerika, Franciaország, Németország és a föld minden országának a lakosait olyan harmadik világháborúnál nagyobb veszély fenyegeti, amelyben atomfegyvert vetnének harcba; azok a személyek ezek, akik az emberiséget immár több mint nyolcvan éve szakadatlanul figyelemzették erről a veszélyről.

² Ezek azok, akik követik ma hűségesen Jézus Krisztust és engedelmeskednek neki. Annnyira aggódott ez a Jézus 1900 évvel ezelőtt az emberi család továbbléteért, hogy kész volt kegyetlen halállal meghalni és tökéletes életét váltságáldozatként az emberi nem minden olyan tagjáért letenni, aki hisz abban és elfogadja azt. Annnyira aggódott Isten földi teremtményeiért, hogy utasításokat hagyott hátra az emberi történelem e rendkívül válságos idején élő igaz követőinek is. Arra utasította őket, hogy legyenek a legnagyobb érdeklődéssel az emberi nem tovább léte iránt: figyelmeztessék az embereket a ténylegesen fennálló veszély felől, s hirdessék az egyedüli olyan eszközként Isten királyságát, amely által megőriztethetnek és életben tartathatnak az emberek. A mai királyságtanúk tudják, hogy az embereknek nemcsak a jelenlegi élete veszélyeztetett a dolgoknak ebben az elitelt, régi rendszerében, hanem az örök személyes létük is Istennek a dolgok új rendszerében. Az emberek meg kell ismerjék a járandó egyenes utat, nehogy örökre elpusztuljanak a dolgok e régi rendszerével, ha az a Noé korabeli vízözön előtti világhoz hasonlóan elpusztul. Hadd hallják, miként hirdet Isten békét!

MIKOR ÉS HOGYAN?

³ Mikor hirdet Isten minden nemzetnek békét, hiszen elkerülhetetlen fenyegeti a nemzeteket a már régen megjövendőlt pusztulás a közvetlen küszöböl álló „Mindenható Isten nagy napja háborúja”-ban? S hogyan hirdeti a békét? A bibliai jövendölésnek a beteljesedése mutatja, hogy máris elkezdődött ennek az ideje. A jelen az az idő! S az ő koronázott Királya, Krisztus

Jézus, a Békefejedelmé által hirdet Isten békét. Nem mintha ellentmondásba keverednénk! E világ politikai kormányai és nemzetei nem hallják: miként hirdet Isten békét. Állandóan zavargások, félelem, rettegés és tanácstalanság alatt nyögnek. Ebben a nyugtalanító helyzetben nem azért vannak, mert talán nem hirdet Jehova Isten békét, hanem mivel bedugták fülüket a béke-szózata előtt.

⁴ Jehova a békesség Istene. Így van megírva: „A békétadó Isten rövidesen széjjelzúzza lábatok alatt Sátánt.” (Róm. 16: 20, UV) Tartós, tökéletes béke csak Jehova Istentől jöhet. Sátán, az Ördög alatt álló nemzetek pedig Isten nélkül törekedtek erre a békére. Hogyan? Nemzetközi szövetségek, megnevezési szerződések, leszerelési konferenciák, útba indított békepetíciók, nemzetek közti kulturális csere és más világbölcsek eszközök által, minden lehetséges úton-módon, csak nem a Krisztus uralta Isten királysága által! Kétségbeesett törekvéseik eredményei mutatják, hogy az Ésaías 57: 19–21-ben leírt két csoport melyikébe tartoznak a politikai uralmak és nemzetek: „Békesség, békesség a messze és közel valóknak, így szólt az Úr [Jehova]; és meggyógyítom őt! És a hitetlenek olyanok, mint egy háborgó tenger, amely nem nyughatik, és amelynek víze iszapot és sárt hány ki. Nincs békesség, szól Istenem, a hitetleneknek!”

⁵ Ha elutasítják Isten békeszózatát, akkor a háború Istennek az az egyedüli nyelve, amelyet meg tudnak majd érteni a politikai uralmak és nemzetek. Következésképp háborút, tehát nem békét hirdet nekik Jehova Isten Armageddonban, a „Mindenható Isten nagy napjának a háborúja”-ban. Örök megsemmisülést jelent Istennek ez a nyelve számukra.

⁶ Mindazonáltal kiderült, hogy sok szelíd, békeszerető, juhokhoz hasonló személy található minden olyan nemzetben, amelyhez eljutott Isten királyságának a jó üzenete 1918 óta. Alázatosan, nyugodtan meghallgatják Jehova Istennek királyságtanúi által közölt mondanivalóját. Szeretnék megtudni azt, hogy mi most az ő mondanivalója, mielőtt háborút hirdet a nemzeteknek Armageddonban. Már magában véve az is békéjükre szolgál, ahogy Isten ígéjt eljuttatja ezekhez a juhokhoz hasonló személyekhez, hiszen így szólt Jézus, amikor kiküldte házról házra prédikálni tanítványait: „Bárhol beléptek egy házba, először mondjátok:

1, 2. a) Ki van a legtöbb érdeklődéssel ma az emberiség továbbléte felől?
b) Hogyan nyilatkoztatták ki ezt az érdeklődést és miért?
3. Mikor és hogyan szólott Isten békét minden nemzetnek, mindazonáltal miért vannak szüntelen nemzetközi zavarok?

4. Hogyan próbálkoztak békét elérni a nemzetek, s miként mutatják az eredmények, hogy gonoszok?
5. Milyen nyelven fog végül szólani hozzájuk Isten és miért?
6. Ki hallgat mégis arra, amit Isten ma szól, s milyen módon jutnak el szavai hozzájuk?

„Békesség e háznak!” Továbbá: Bárhol beléptek egy városba és befogadnak titeket: ott ... mondjátok tovább nekik: „Elközelgett hozzátok Isten királysága.” — Luk. 10: 5, 8, 9, UV.

⁷ A minden nemzetbeli juhokhoz hasonló emberek ki mutatják, hogy szeretik az Istennel tartott békét, mivel felfedezik: Isten ígését tartalmazza a királyságtanúk által hivatott jó üzenet, s örömmel elfogadják a királyságüzenetet. Látják ezek a békeszerető emberek, hogy nincsen béke a politikai nemzetek között, valamint azt is, hogy ezek a nemzetek nem élvezik az Istennel való békét. Ezzel egyidőben tapasztalják azt, hogy már ma beteljesedik Isten királyságtanúi között a 85. zsoltár 8–10 (UV) jövendölése: „Hallani akarom, amit az igaz Isten, Jehova mond; hiszen békét szól majd népének és a szerető jóság emberének, csak hogy ne térjenek vissza az önbizalomhoz. Bizonyára közel van megmentése azokhoz, akik félik őt, hogy dicsőség lakozzék a mi földünkön. Szerető jóság és igazság összetalálkoztak, igazságosság és béke csokolgatták egymást.” Azáltal kezdnek tehát örömet élni a békének ezek a juhokhoz hasonló emberek, hogy csatlakoznak Jehova népéhez és a szerető jóság emberéhez.

⁸ A királyságtanúk — Jehova tanúi — nem vesznek részt azon, ha elveti a kereszténység Jehova Királyát, Krisztus Jézust és egy emberi békeségésszök, az Egyesült Nemzetek mellett szavaz. Inkább igyekeznek Zakariás jövendölését beteljesíteni, mint a mennyei Sion vagy mennyei Jeruzsálem képviselői. Hogyan? Amennyiben ujjongva fogadják Jehova Királyát, aki bevonult megkoronázására, „igaz és [mint] megmentő”. Ezért nem indít hadat ellenük Jehova. Mindenesetre olyan nemzetekből valók ők, melyek gyakran háborúskodnak egymással, legyen az hideg-, meleg- vagy gazdasági háború. Isten azonban egyesíti ezeket a minden nemzetbeli juhokhoz hasonló embereket: összegyűjti őket felkent Királya, Krisztus Jézus köré és békét szól nekik. Megtanítja nekik az Istennek tetsző béke művészetét. Megparancsolja nekik, hogy tartsanak békét soraikban. Betölti őket felülről származó békességgel, amely mindenekelőtt tisztá, aztán békeszerető, értelmes ... és nem tesz pártoskodó különbséget, nem képmutató”. (Jak. 3: 17, UV) Utasította őket, hogy „komolyan törekedjenek megőrizni a szellem egységét a békesség egyesítő kötelékében”. (Eféz. 4: 3, UV) Ezen a módon kiküszöböli a háborúskodást a gyülekezeteikből és nagyobb összejöveteleikről. Azt eredményezi, hogy beteljesedik ma szellemi népén Zakariás jövendölése. Azoknak szól ez a jövendölés, akik elfogadják most Jehova Királyát.

⁹ „És elvesztem a szekeret Efraimból és a lovat Jeruzsálemből, kivesztem a harci kézívet is; és békeséget hirdet a pogányoknak [nemzeteknek, *El, UV*]; és uralkodik tengertől tengerig, és a folyamtól a föld határáig.” — Zak. 9: 10.

¹⁰ Megfelelnek a tények ennek a jövendölésnek? Határozottan! Vedd csak figyelembe ezeket a királyságtanúknak, Jehova tanúinak nemzetközi szervezetét és viszonyait. Megtalálhatók több mint 175 országban. Mindazonáltal azt fogod megállapítani, hogy a keresztény gyülekezeteiben és a nemzetközi kongresszusaikban nem dúlnak nemzetközi harcok vagy törzsek közötti háborúk, ahogy ez egykor Efraim, Izrael északi birodalmának a vezető törzse, és Jeruzsálem, amely a Júda

törzséből való király alatt állt, között volt. Nincsenek közöttük sem nemzetközi, sem fajközi féltékenységek, sem vetélykedés, sem konkurencia-hajszák, sem pedig elfogultság, hiszen mindez a földi, animális, démoni bölcsesség jele. Jehova tanúi egy serkentő határozatot fogadtak el 1958-ban, New Yorkban az „Isteni akarat” vezérgondolat alatt megtartott nemzetközi kongresszusuk alkalmából — amelyen 1958. augusztus 1-én, pénteken 123 országból 194 418 személy volt jelen —, s az ezt követő hasonló kongresszusokon kilencven városban az Egyesült Államokon kívül. Majd 70 000 000 példányszámot nyomtak ebből ötven különböző nyelven az egész földön való díjtalan terjesztésre. Azáltal, hogy Jehova tanúi elfogadták és elterjesztették ezt a határozatot, megfogadták Jehova és uralkodó Királya, Krisztus Jézus előtt, hogy meg akarnak felelni az Ésaías 2: 2–4-ben található békeszerető, istenfélő emberek próféta leírásának:

¹¹ „Meg kell történnie a napok végén (végrészen), hogy Jehova házának a hegye magasan a hegyek felett lesz megalapozva, s bizonyosan felülemelkedik a halmonkon, s hozzá özőnöljön minden nemzet. S bizonyára elmegy sok nép és mondja: „Jertek, ti emberek, és menjünk fel Jehova hegyére, Jákób Istene házához; s ő kioktat bennünket utaira, s mi járni akarunk az ő ösvényein.” Mert Sionból jön ki majd (a) törvény és Jehova ígéje Jeruzsálemből. S biztosan ítélkezni fog a nemzetek között és elintéz sok népre vonatkozó ügyeket. S át kellesz kovácsolniuk kardjaikat ekevasakká és dárdaikat metszőkésekké. Nemzet nemzet ellen kardot nem emel, s háborút többé nem tanulnak.” — UV.

¹² Már az első világháború alatt, meg azóta is folytonosan tartózkodtak Jehova tanúi attól, hogy halált okozó fegyverekkel harcoljanak „test és vér ellen”. (Eféz. 6: 12; 2. Kor. 10: 3, 4, UV) Ezért mondhatták teljes őszinteséggel a nemzetközi kongresszusukon hazott határozatukban: „Hogy mi, képletesen szólva, kardjainkat ekevasakká, dárdaikat pedig metszőkésekké kovácsoltuk, s hogy mi, habár sok nemzetből származunk, nem emelünk fegyvert egymásra, mert mint Krisztus testvérei Isten egyetlen családjának a tagjai vagyunk; s hogy nem is tanuljuk az egymás elleni hadviselést, hanem Isten útjain akarunk járni békében, egységben és testvéri szeretetben.”

¹³ Megjegyzésre méltó tehát, hogy nemcsak az armageddoni csata után, hanem már ma beteljesedik Ésaías jövendölése, amely azt mondja, hogy Jehovának egy bizonyos nemzetségből származó imádója nem emel fegyvert valamely más nemzetségből való imádóra, s hogy többé nem tanulják a hadakozást. Már ma békét szól Jehova az ő népének. Kioktatja útaira. Már ma jár az ő ösvényein. Engedelmeskedik a mennyei Sionból jövő törvényének. Igazodik ítéletmondásaihoz. S elismeri már ma az általa elintézett dolgokat. Már ma, az emberi történelem legnagyobb nemzetközi fegyverkezési hajszájának az idején, megtanulják az igazi keresztény béke művészetét és engedelmeskednek Jehova Békefejedelmének. Tehát ma, amikor még mindenkinek szabadakarata van, amikor még érdem így cselekedni, anélkül hogy valakit kényszerítenének erre.

¹⁴ Megszívlelik ők már ma azt a boldoggá mondást, amely Jézus hegyibeszédében található: „Boldogok a békeszeretők, mivel „Isten fiainak” nevezetnek.” (Mát.

7. Hogyan mutatják ki az emberek, hogy szeretik a békét, s kihez csatlakoznak majd és miért?

8, 9. a) Miért nem visel hadat Jehova a királyságtanúkkal? b) Hogyan szól békét hozzájuk és hogyan teljesíti be rajtuk a Zakariás 9: 10-et? 10, 11. a) Milyen módon felelnek meg az őket érintő tények a Zakariás 9: 10 szövegének? b) Mit fogadtak el és kezdtek elterjeszteni 1958-ban, s Ésaíasnak melyik jövendölése igazolódott be azáltal?

12. Mit jelenthettek ki őszintén ebben a határozatban és miért?

13. Mikor teljesedik be tehát az Ésaías 2: 2–4-ig terjedő szöveg, s miért érdem ez, hogy ebben az időben teljesedik be?

14, 15. a) A hegyibeszéd melyik boldoggá mondása üdvözteti őket, s miért nem félnek Armageddontól? b) Hogyan fogja Jehova azt véghez vinni, aminek a megtevését leszerelési konferenciák elmulasztották és ki fogja őt látni annak cselekvésében?

5:9, UV) Már ma ismerik „Isten fiainak” boldogságát, hiszen békében élnek Istennek és szeretett Fiának királyságával. Ennél az oknál fogva nem félnek az armageddoni csatától, még ha ez a valaha fennálló legnagyobb veszélyt jelenti is minden nemzet számára. Tudják, hogy Jehova Isten Armageddonban továbbra is békét hirdet a minden nemzetbeli juhokhoz hasonló embereknek az ő nagy Pásztora és Királya által. Megvédi és megőrzi őket, mialatt háborút és pusztulást szól mindazok ellen a földön, akik nem törekedtek most a vele és Királyával való békére. Csak azt teszi meg Jehova Isten azáltal, hogy elpusztítja az iránta ellenséges érzületű embereket, aminek cselekvését a nemzetközi leszerelési konferenciák elmulasztották: lesepri a vér-itta földről a nemzetközi háborúkat. A vidám, békeszerető emberek, „Isten fiai” azonban olyanoknak bizonyulnak majd, akikre ráillenek a 46. zsoltár 8–11 szavai:

15 „Jertek, lássátok Jehova tetteit, hogyan idézett elő bámulatos eseményeket a földön. A háborúknak véget vet a föld legvégső határáig. Az ívet széttöri és a dárdat összetöri, a szekereket elégeti tűzben. Hagyjatok azzal, és ismerjétek el, hogy Isten vagyok! Felmagasztaltatom a nemzetek között, felmagasztaltatom a földön.” A Seregek Jehovája van velünk, a Jákób Istene biztos magaslát számunkra.” — UV.

16 Azok az emberek, akik átéltek a Mindenható Isten nagy napjának ezt a háborúját, igazán látni fogják Jehova tetteit, ha bámulatos dolgokat végeztek majd a földön: elragadja mindazokat, akik zavarják a békét. Az előreláthatólagos átélők már ma az Istennel való békének és barátságnak szentelik magukat, s még a kisujjukat sem kell megmozdítani az armageddoni egyetemes háborúban. A következő prófétai ige határozza meg magatartásukat: „Ami titeket illet: ne féljétek és meg ne rettegjétek ettől a nagysokaságtól; mert a csata nem a tiétek, hanem az Istené.” Ennél az oknál fogva nem fegyverkeznek fel és nem is gyakorlatoznak erre a háborúra. — 2. Krón. 20:15, UV.

17 Ha Armageddonnak vége lesz, akkor felhasad a Békefejedelme ezeréves uralma a minden mai nemzetekből összegyűjtött lojális, békeszerető népre a földön. Uralma tengertől tengerig, a folyamtól a föld legvégső határáig terjed, tehát felöleli az egész földet. A következő prófétai ima jegyeztetett fel uralmára vonatkozólag: „Teremjenek a hegyek békességet a népnek, és a

halmok igazságot. Virágozzék az ő idejében az igaz és a béke teljessége, amíg nem lesz a hold.” (72. zsolt. 3, 7) Ésaiás próféta megerősíti, hogy tartós lesz a béke a Békefejedelme uralma alatt: „A fejedelmi uralma bőségének és békéjének nem lesz vége.” (Ésa. 9:6, 7, UV) Mint Isten Szócsöve békét hirdet majd minden nemzetnek, tudniillik a minden nemzetbeli alattvalóinak, akik átéltek Armageddont.

18 Évezredekkel ezelőtt megjelent Noénak és az ővéinek Isten béketerjesztő szándéka jelképeként egy szivárvány, miután az istentelenek akkori világát a világra szülő özönvíz elpusztította. Ha beteljesedik ez a történelmi jövődőlés, akkor tündöklő szivárványhoz hasonlóan fog ívelni a béke az egész föld és annak lakosai felett, miután Armageddon vihara elseperte a dolgok jelenlegi háború-zilálta rendszerét és megtisztította a földet, úgyhogy készenlétben lesz a dolgok békés, igazságos új rendszere számára. Akkor bizalommal „építenek” majd a Krisztus uralma alatt élő emberek a földön, anélkül hogy tartaniuk kellene attól, hogy újra szétrombolják a létesített dolgokat: fegyveres betolakodók koboznák el azokat, termő földjüket katonai csapatok vagy nehéz romboló fegyverek gázolnák le és pusztítanák el. Építeni és plántálni fognak, mégpedig azzal az élő bizalommal, hogy maguknak aratnak és el is fogyasztják munkájuk és fáradságuk gyümölcsét. De elpusztítják azokat, akik a földet megrontják. Tökéletes paradicsomi otthonná alakítja át Isten aldásával és Királya által a földet.

19 Isten hatalma megszelídít minden állatot, s békében élnek majd velük az emberek, akik gyakorolják felettük az Istentől kapott hatalmat. „S csak egy kisfiú fogja őrizni őket.” (Ésa. 11:6, UV) Tökéletes egészség jut osztályrészül az engedelmes embereknek. Szépek lesznek mint testileg tökéletes emberek Isten képe és hasonlatossága szerint. Ezenkívül felébreszti a Király hangja mindazokat, akik az emléksírokban alusznak, s előhívja őket arra, hogy örvendjenek az Örökatyjuk uralma alatti tökéletes örök életnek a földön. Ezekhez az emberekhez szól majd békét. Azáltal, hogy a föld minden lakosa örökké imádja majd Jehova Istent és engedelmeskedik Megmentőjének és Királyának, örvendhetnek ezek a lakosok — a mennyei magaslatokon trónoló Isten dicsőségére — mint „jóakarátú emberek”, „békességek a földön”, tehát mint olyanok, akik a békesség Istentét elismerik és akiknek ő békét hirdet.

16. Miért nem kellesz még a kisujjukat sem megmozgatni nekik az armageddoni csatában?

17. a) Kire virrad az ezerévesuralom Armageddon után? b) Hogyan erősíti meg Ésaiás, hogy tartós lesz akkor a béke?

18. Hogyan fog beteljesedni a vízőn után megjelent szivárvány történelmi jövődölése? S mire változik át a föld?

19. Hogyan lesz valóság a béke ember és állat között, s hogyan örvendhetnek mindnyájan, mint Isten jóakarátú emberei a „békének a földön”?

Ateizmus és az emberi gondolkodás

„Minden lehető ok meg van az Istenben való hitre — írja C. S. Lewis a *The Case for Christianity*-ben — s csak egyet említek itt meg, mégpedig a következőt: Tegyük fel, nem állana intelligencia, nem állana teremő értelem a világ-mindenség mögött. Ebben az esetben nem tervezte volna senki az agyamat úgy, hogy gondolkodjak. Csak akkor fog el engem, mellékterméket egy érzés, melyet én gondolkozásnak nevezek, ha az atomok bizonyos módon fizikai és kémiai okokból rendeződnek a koponyámban. Ha pedig ez így van, hogyan bízhatok abban, hogy gondolkodásom az igazságon alapszik? Úgy van ez, mintha valaki egy tejes köcsögöt ide-oda lötyögtet abban a reményben, hogy London térképe keletkezik azáltal, ahogy a tejcsövek fröcskölődnek. Ha viszont nem bízhatok az ateizmus érveiben, akkor nincs semmi okom arra, hogy ateista legyek... Ha nem hiszek Istenben, abban sem tudok hinni, hogy vannak gondolatok; így tehát nem hozhatom fel a gondolkodást arra való okként, hogy ne higgyek Istenben.”

„Légy mentes a pénzszeretettől”

A MINDENHATÓ Isten tudja, hogy mire van szüksége az embernek a boldogsághoz. Igéje, a Biblia sok tanácsot tartalmaz. Ezek megfogadása megkímélne számtalan aggodalomtól, gondtól, szív-fájdalomtól és szerencsétlenségtől. Így hangzik a boldog életre való tanácsok egyike, melyeket Isten Igéjében találunk: „Légy mentes a pénzszeretettől!” Ugyan mily kevesen fogadják meg ezt a tanácsot a keresztyénység úgynevezett keresztényei között! Mily sok boldogtalanságot lehetne elkerülni, ha mentesek lennénk a pénzszeretettől! Mily mélyre sülyedtek a gondba azok, akik nem „mentesek a pénzszeretettől!” — Zsid. 13: 5, UV.

Pál apostol megmondja: miért olyan fontos dolog az a keresztyének számára, hogy legyenek mentesek a pénzszeretettől. Így ír: „Akik eltökélték a meggazdagodásra, kísértésekbe, törbe és sok oktan meg káros kívánságba jutnak, melyek romlásba döntik az embereket és elpusztítják őket. Mert a pénzszeretet mindenféle káros dolog gyökere; s mivel egyesek törekedtek erre a szeretetre, elvezettettek a hittől a tévedésbe és sok fájdalommal mindenütt átdöfkölték magukat.” (1. Tim. 6: 9, 10, UV) Nem feltétlen szükséges gazdagnak lenni ahhoz, hogy valaki pénzszerető legyen, sőt, azokhoz a milliókhoz tartozhat, akiknek kis vagy szerény jövedelmük van, de eltökélték gazdaggá lenni. Ez a gazdaggá-lenni-eltökéltetés hozzátartozik a pénzszeretet tüneteihez. Vannak, akik tudatosan törekednek arra, hogy pénzt és vagyont harcoljanak össze.

A pénzszeretnek egy további tünetét abban lehet látni, hogy a nevezettek nincsenek tudatában szellemi szükségleteiknek. Egy materialista életében minden a saját személye, kívánságai és anyagi dolgok körül forog. A keresztyén életében viszont minden Jehova Isten, Igéje, akarata és szolgálata körül forog, valamint szellemi dolgok körül. A pénzszeretet tehát szétrombolja az embernek Jehova Istenhez való viszonyát. Ez a legnagyobb kár, amelyet okoz. Mindjárt látni fogjuk, miért.

A Bibliában bizonyos követelmények vannak lefektetve, melynek eleget kell tenni a keresztyén. 1. Isten példáját kell kövesse. 2. Istenben kell bízson. 3. Istennek kell engedelmeskedjen és 4. Istent kell szeresse. Azok, akik áldozatul estek a pénzszeretnek, gúnyosan túlteszik magukat ezeken az isteni követelményeken.

UTÁNOZZÁK A VILAGOT

„Legyetek Isten követői” — ez Istennek ránk vonatkozó akarata. (Efez. 5: 1, UV) A pénzszeretet ezzel szemben állatmos módon arra indítja az embereket, hogy ezt a gonosz világot és annak gonosz módszereit utánozzák. Ahelyett, hogy Isten tulajdonságait — husszútűrés, türelem, szerető jóság, irgalmasság, bőkezűség és hűség — követnék, önző, kapzsi, kegyetlen és lelkiismeretlen módszereket követnek. A jóság és bőkezűség elzárna előttük a pénzhez vezető utat. Ezért nyomják el ezt a jóhatású tulajdonságokat. Arra erőltetik magukat, hogy kemények és kegyetlenek legyenek, sőt gyakorolják magukat abban és szokásuká teszik a kíméletlenség minden kigondolható fáját.

A pénzszerető gyorsan kész tehát hazudni is. Mindent megtesz, csak hogy újra pénzhez jusson. Mennyit számít nála, ha szavát adja? Semmit. Csak addig tartja be, amíg alkalma nem nyílik több pénzszerzésre. Szerződés? Tartsd be, ha hasznod származik abból; szegd meg, ha jó üzlet válik számodra belőle. Ez a pénzszeretők taktikája.

A pénzszerető emberek úszhatnak a pénzben, mégis hazudnak, rászedik és becsapják a legjobb barátait is, csak azért, hogy még több pénzre tegyenek szert. Ezáltal természetes még jobban megnehezítik a különben már nagy megterheltségüket és szíjják a becsapottak megvetését és gyűlöletét.

Meglehet, hogy a pénzszeretők még lopásra és rablásra is vetemednek, mivel mindinkább utánozzák ezt a világot. A közelmúltban letartóztattak négy betörőt. Rajtaütöttek egy bankon Massapequa-ban (Long Island, New York) és elloptak 72 231 dollárt. Hármán arra hívatkoztak a rendőrségen: azért loptak, mert adósságuk volt. A negyedik azonban mást vallott: „Bizonyára volt adósságunk, hiszen kinek nincsen?... Inkább pénzsóvárgás volt az ok, mint szükség.” (Journal-American, New York, 1959. márc. 10) Mennyi büntényt, mennyi gaztettet követtek már el kapzsiságból!

Nem árulta-e el Iskáriótes Júdás a legjobb barátját, az Úr Jézus Krisztust gyilkosainak harminc ezüstpénzért? De igen. S a Biblia azt mondja erről a pénzszerető emberről, hogy „tolvaj volt: ő kezelte a pénzt és elsikkasztotta a bevételt”. (Ján. 12: 6, *Békés és Dalos*) Mily szerencsétlen vége is lett! Mennyire más lehetett volna, ha „mentes lett volna a pénzszeretettől”!

Tegyük fel, valaki szeretne becsületes, tisztességes módon gazdagnak lenni. El tudná-e kerülni, hogy „kísértésekbe, törbe és sok oktan meg káros kívánságba jusson”? Ki tudná-e térni azelől, hogy „sok fájdalommal mindenütt átdöfkölne magát”? Ellent tudna-e állni annak a gonosz hajlamnak, hogy utánozza ezt a világot? Az ihletett Isten Igéje kijelenti: „Aki ... lehetőleg gyorsan meg akar gazdagodni, nem marad adósság nélkül. Egy sanda pilantású ember mohón törekszik gazdagságra és nem gondolja meg, hogy szükség következik rá.” — 1. Tim. 6: 9, 10, UV; Pédb. 28: 20, 22, Me.

A pénzszerető megterheli magát sok bajjal, gondnal, s belső nyugtalanságnak és elégedetlenségnek az áldozatául esik, mivel nem követi Jehova Istent és szeretett Fiát. Azt mutatta ki a szociológusok által különböző bejöveteleű csoportokhoz tartozó személyeknél levezetett körkérdeés, hogy azok, akik évente 5000 dollárt kerestek, 10 000-t akartak, akik pedig 10 000-t kerestek, 20 000-t akartak. Még a milliósok is további milliók után áhítoztak. „Valóban, általában találó ez a közmondás: Mennél többje van, annál többet akar.” Ezekkel a szavakkal fejeződött be a beszámoló. Nem nyújt igazi megelégedést a gazdagságra és a vagyonra való büszkeség. „Aki szereti a pénzt, nem telik be pénzzel, és aki szereti a sokaságot, nem telik be jövedelemmel. Ez is hiábavalóság.” — Préd. 5: 10.

Aki szereti a pénzt, az olyan sok mindennel bajlódik, hogy nincs ideje se kedve arra, hogy a mennyben gyűjtsön kincseket. „Gyűjtsetek kincseket a mennyben” — utasított minket Jézus. De a pénzszeretők nem követik Jézust ezt illetőleg; ezt a világot utánozzák: a földön gyűjtenek kincseket, ahol — ahogy Jézus mondta — „a moly és a rozsdá megemészti azokat, a tolvajok pedig betörnek és lopnak”. — Mát. 6: 19, 20, UV.

GAZDAGSÁGBAN BIZNI

A keresztyén Istenbe kell vesse bizalmát, nem pedig a bizonytalan gazdagságba. Akit azonban elvakított a pénzszeretet, az a gazdagságától és vagyonától teszi függővé életét. Hogy milyen káros hatása van annak, ha a gazdag-

Nem a pénz, hanem a pénzszeretet „a mindenféle káros dolgok gyökere”. Mik ezek a káros dolgok?

ságban bízik valaki, mutatja Jézusnak egy példázata. „Egy gazdag embernek bőséges termést hozott a földje. Így okoskodott: Mit tegyek? Nincs hová gyűjtsem a termést. Tudom már mit teszek: Lebontom csúréimet és nagyobbakat építek, oda gyűjtöm a termést és minden vagyonomat, aztán elégedetten mondom: Ember, van elég vagyonod, sok évre eltart. Nyugodjál meg végre, egyél-igylál, élvezd az életet. De Isten így szól hozzá: Esztelen! Még az éjjel számon kériki téled lelketet. Kié lesz mindaz, amit szereztél? — Így jár az, aki kincset gyűjt magának, ahelyett hogy Istenben gazdagodnék.” — Luk. 12: 16–21, *Békés és Dalos*.

Mily borzasztó dolog meghalni anélkül, hogy Istennel szemben gazdagok lennénk! Mégis úgy halnak meg mindazok, mint a Jézus példázatában csak magának kincseket gyűjtő meghalt, akik a pénzszeretet áldozatává lettek. Jézus óva intett minket az ilyen esztelen eljárás felől. Így szólt: „Vigyázzatok ... őrizkedjétek minden kapzsiságtól, mert nem a vagyonban való bővelkedéstől függ az ember élete.” — Luka. 12: 15, *Békés és Dalos*.

Mily sok kárt okozott is már az a nézet, hogy a vagyonból adódna az ember élete! Mi történik akkor, ha valamilyen szerencsétlenség vagy balsors által elveszíti az ilyen a vagyonát, amelyben bízik? Nos, mi történt például 1929-ben a Wall-Street-tőzsdeválságkor? Sokan azok közül, akik elvesztették akkor vagyonukat, amelyben bíztak, nem tudták többé elviselni az életet. Egy pincér, aki a Wall-Street-negyedben egy vendéglőben dolgozott, s nemrég nyugalomba vonult, elmondta a riportereknek: milyen hatással volt akkor a tőzsdeválság a gazdagságban bízó emberekre. „El se tudják azt képzelni Önök! Voltak, akik egy nappal előbb még mint milliomosok jöttek be, másnap kivették magukat az ablakon.” Öngyilkosság tehát egy további káros dolog, melyet a pénzszeretet okoz. Mily másképpen jár el ám az, aki Istenben bízik! Még ha mindenét el is veszítené, nem gondolna soha öngyilkosságra. Bármily nehéz teher nyomja is, mégsem forgatja sohasem eszébe, hogy maga ellen fordítja kezét. Megfogadja az isteni tanácsot: „Vessed az Urra a te terhedet, ő gondot visel rólad, és nem engedi, hogy valamikor ingadozzék az igaz.” Jehova, aki fenntartja az egész világmindenséget, azokat is életben fogja tartani akik őbenne bíznak. De aki a pénz szereti, nem mondhatja: „Jehovában bíztam, nem fogok ingadozni.” — 55. zsolt. 23; 26: 1, *El*.

LEHETETLENSÉG KÉT URNAK SZOLGÁLNI

További követelmény a Jehova iránti engedelmisség és szeretet. A pénzszeretet a gazdagság rabszolgáivá teszi az embereket s arra készíti őket, hogy engedelmeskedjenek és szolgáljanak ennek a világnak. Miből áll hát az ebből eredő kár? Jehova Istennek a megvetésében! Hogyhogy? Mert nem lehet két urnak engedelmeskedni és két urat szeretni. Jézus Krisztus kimutatta, hogy lehetetlenség két úr vagy mester rabszolgájának lenni. „Senki nem lehet két mester (úr) rabszolgája; mert vagy gyűlöli az egyiket és szereti a másikat, vagy pedig ragaszkodik az egyikhez és megveti a másikat. Nem lehettek Istennek és a gazdagságnak rabszolgái.” (Mát. 6: 24, *UV*) Megmásíthatatlan ez az isteni szabály. Nincs kivétel: „Senki” sem szolgálhat és engedelmeskedhet két urnak és szerethet két urat. A pénzszeretők kapaszkodnak gazdagságukba, istenükké teszik azt, Jehovát pedig megvetik.

Jóllehet sikereseknek tűnhetnek ők e világ szemében, mindamellett Isten szemében nagy semmik! Igazi sikerünk csak akkor lesz az életben, ha igazodunk a Jézus által legnagyobbak megjelölt parancsolathoz: „Szeresd Jehovát, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes elméd-ből.” (Máté 22: 37, *UV*) Aki ellenben a pénzt szereti, az a pénzszerzésre fogja összpontosítani egész elméjét, s teljes lelkével erre a célra fog törekedni. Azt a helyet tartja fenn szívében a pénz számára, melyet egyedül Isten kellene betöltsön.

Nem meglepő dolog, hogy a pénzszerető személyek külső kegyességet fitoktatnak, mivel a pénzszeretet már oly sok bajt okozott. Ezzel persze, képmutatokká teszik magukat. A farizeusok kívülről vallásosak voltak Jézus korában; de mi volt a szívükben? Ahogy a bibliai beszámolókból kitűnik, kinyilatkoztatták igazi szívállapotukat, amikor Jézus megmondta nekik, hogy senki sem lehet két úr rabszolgája: „Majd végighallgatták mindezt a pénzszerető farizeusok s kezdek gúnyolódni. Ezért mondta nekik: „Ti vagytok azok, akik önmagukat igazolják az emberek előtt, de Isten ismeri szíveteket.” (Luk. 16: 14, 15, *UV*) A farizeusok két urnak próbálták szolgálni; pénzszeretők voltak, tehát képmutatónak imádták Jehovát. Adódhatnak ma is olyan pénzszeretők, akik megtevesztik embertársaikat, de Jézus kimutatta, hogy Isten ismeri szívüket.

A pénzszeretet valóban „mindenfélé káros dolog gyökere”. E világ utánzására indít bennünket, hogy bízunk a gazdagságban, engedelmeskedjünk e világnak és szeressük azt és annak gazdagságát. Ez merőben az ellentéte annak, amit Isten vár el tőlünk. Nem csoda tehát, hogy a pénzszeretet ilyen káros, katasztrofális következményekkel jár: „az embereket romlásba dönti és elpusztítja őket!”

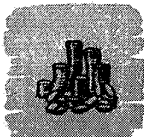
Hogyan őrizhetjük meg magunkat a szerencsétlenségtől és romlástól? Azáltal, hogy megszívleljük a következő isteni tanácsot: „Életmódotok legyen mentes a pénzszeretettől, elégedjétek meg a rendelkezésekre állókkal. Hiszen ő mondta: „Semmiképpen sem akarlak elhagyni, sem valamilyen elhanyagolni.” (Zsid. 13: 5, *UV*) Hasonló tanácsot ad nekünk Pál apostol az 1. Timóteus 6: 7, 8-ban: „Hiszen nem hoztunk semmit a világra s nem is vihetünk el semmit. Ha tehát életfenntartásunk és takarónk van, megelégszünk azzal.” — *UV*. Mindnyájan üres kézzel jöttünk a világra. Ha tehát így jöttünk világra, akkor nem is szükséges elvinni valamit. De ha még üres kézzel jöttünk is, meggazdagíthatjuk a világot. Hogyan? Nem anyagi vonatkozásban, hanem ha latba vetjük szellemi képességeinket, hogy segítségére legyünk embertársainknak az isteni igazság megismerésében és az örök életnek Isten igazságos új világában való elnyerésében. Senki sem vásárolhatja meg az új világban való életet. „Azok, akik megélhetésük eszközében bíznak és folytonosan gazdagságuk dűsságával kérkednek: egysem tud közülük (csak) egy testvért is valamilyen módon megváltani, sem pedig váltságdíjat adni érte Istennek.” — 49. zsolt. 6, 7, *UV*.

Miért tehát időt, fáradságot és erőt pazarolni, hogy gazdagok lehessünk és földi javak után törtessünk? Az ilyen gazdagság nem tesz gazdaggá minket Isten szemében. Jehova akaratát kell cselekednünk, az ő tetszésére kell törekednünk, ha valóban sikeresek akarunk lenni. Csak így lehetünk igazán gazdagok. S akkor helyesen fogjuk értékelni a gazdagságot és boldogságot is, mivel a rendelkezésünkre állókkal megelégszünk’.

A KÖVETKEZŐ KIADÁSBAN

* Mit mondanak Isten törvényei a vért illetően? Mi a keresztyén kötelessége, hogy tisztán tartsa magát „minden ember véréstől”? Ezekre kapták meg a választ erre egy serkentő előadásban, melyet a Jehova tanúi által rendezett „Éber szolgák” mottójú kerületgyűléseken tartottak. Mivel az előadás igen fontos, közzétesszük nyomtatott formában is. Megtalálható „A vér szentségének tiszteltetését a tisztán tartásunkat megőrizni” és a „Magunkat tisztán tartani minden ember véréstől” cikkeiben.

* Egy további érdekes cikk: Bölcsesség gyűlöli a kevélységet. Szeresd be és olvasd a következő kiadást!

„Légyen meg a te akaratod a földön”

20. rész

A Dániel jövődőlésének hetedik fejezetében leírt ihletett álomban az oroszán a babilóni világhatalom dinasztiaját vagy királyi ágát szemlélteti, a medve a média-perzsa világhatalom királyi ágát, a leopárd a makedóni vagy görög világhatalomét, és a rettenetes negyedik állat a világuralmak negyedik megnyilatkozását, amely Augustus császár alatt a Római Birodalommal kezdődött. Ez a Birodalom különböző hatalmi csoportokra bomlott, melyeket a negyedik állat fején levő tíz szarv szemléltetett. A „kis szarv”, amely közöttük felemelkedett, s amely előtt lehullott három szarv, az angol-amerikai világhatalom.

²⁰ A megjövendőlt szarv, amelynek szemei voltak és nagyokat mondó szája, s amely nagyobbak látszott társainál (RS) az angol-amerikai kettős világhatalomként van megjövendőltve mint a Bibliában megemlített hetedik világhatalom. A három szarv vagy „három király”, melyet ez a hatalmas „szarv” 1914 előtt levetett, a következő három tengerhatalom volt: (1) Spanyolország, (2) Hollandia és (3) Franciaország.*

²¹ Az angol-amerikai vagy hetedik világhatalom jó megfigyelő képességgel, langésszal, diplomáciájával és világbölcsességgel tűnik ki; az „a szarv, amelynek szemei voltak”. „Nagyokat mondó szája” van, amennyiben megszabja a világ nagy részének a politikát, valamint általa is, hogy a világ szócsöveként vagy prófétájaként szolgál. (Jel. 16:13; 19:20) Felfigyeltek rá a nemzetek, ha valami mondanivalója volt, mielőtt meghatározták utirányukat. Az előző világhatalmakhoz hasonlóan — Egyiptom, Assíria, Babilonia, Média-Perzsia, Görögország és a Római Birodalom — ez is arra használta a száját, hogy szóljon Jehova Isten ellen. Dolga volt Jehova híves tanúival, az „ő szentjeivel” is a földön. „S szól majd a Felséges ellen és a magasságbéli szenteket megsemmisíti [a Felséges szentjeit ellenkadtá (bátyadtá) teszi, RS]; s arra fogja forralni elméjét, hogy megváltoztassa az idöket és a törvényt.” (Dán. 7:25) S mindezek ellenére azt állítja még, hogy keresztény!

²² Az angol-amerikai világhatalom tagadhatatlan része ennek a keresztényienetlen világnak. Hozzá tartozik a „világ mind-azokhoz a királyságához és annak dicsőségéhez”, melyet Sátán, az Ördög felkínált Jézus Krisztusnak a kísértés hegyén. Jézus elutasította ezt az ajánlatot ezekkel a szavakkal: „Takarodj, Sátán, mert meg van írva: „Jehovát, Istenedet imád, és egyedül neki mutass be szent szolgálót.” (Mát. 4:8–10, UV) A világhatalomért való lelkiismeretlen küzdelemben, nem hatott oda ez a jelképes szarv, amelynek szemei és szája volt, hogy megóvja Isten megígért királysága érdekeit. Arról a céljáról való nyilatkozataiban, hogy vezető szerepet akar játszani ebben a világban, nem tartóztatta bőbeszédű száját bűnös megjegyzésektől vagy diplomatikus valótlanságoktól. Szólt a Felséges akarata és szándéka ellen, s vonakodott elismerni azt, „hogy te, akinek neve JEHOVA, egymagad vagy fenséges Isten az egész földön”. — 83. zsolt. 19.

²³ Ez a jelképes szarv mind a mai napig abban forralta elméjét, hogy megváltoztassa az idöket és Isten törvényét’.

* Lásd Carleton J. H. Hayes *Modern Europe to 1870* című művét (1953), a VIII. fejezet 330–356-ik oldalát, a „Brit expanzió” címmel. Különösen figyelemre méltó a 356-ik oldalon a második bekezdés, amely arra mutat rá, hogy Anglia kétszáz éven át küzdött Spanyolország, Hollandia és Franciaország ellen, s hogy végül 1763-ban, mint „a világ legjelentősebb kereskedelmi és gyarmathatalma” került ki a harcából.

20. Mit szemléltetett ez a szarv tehát újkori kialakulásában, s melyik három sarvat buktatta meg?

21. Milyen értelemben vannak szemek ennek a jelképes szarvnak, s mennyiben szól szája nagy dolgokat a Felséges ellen?

22. Minek a tartozéka ez a jelképes szarv, s hogyhogy nem munkálkodott ez Isten királyságának az érdekeivel összhangban és nem beszélt Isten akaratával összhangban?

23, 24. a) Hogyan forralta az elméjét azon ez a jelképes szarv, hogy megváltoztassa Isten „idejét”? b) Hogyan törte abban a fejét, hogy megváltoztassa a törvényét?

1914 őszén lejárt az angol-amerikai kettős világhatalomnak is a „hét idö” vagy a „nemzetek meghatározott ideje”. A múlté volt a „magasságbéli Jeruzsálem”, azaz a szabad Jeruzsálem, Isten „szentjei”, „anyjának” letiprásáideje. Ekkor eljött az ideje annak, hogy megjelenjék Isten és Krisztusának a megígért királysága mint a föld jogszerű uralma. A világ, de különösen a kereszténység királyságai meg kellett volna hajoljanak akkor ezelőtt az újonnan született újviláguralom előtt, le kellett volna mondjanak annak javára a föld feletti uralmukról és hatalmukról. — 2. zsolt. 1–12.

²⁴ Az angol-amerikai kettős világhatalom azonban másképp gondolkozott az „idökről”, sőt gúnyolódott afelett, hogy „a nemzetek meghatározott ideje” 1914-ben lejárt volna.* Belelovalta magát a világháborúba, de nem mintha támogatni akarná Istennek a mennyekben újonnan született királyságát, hanem hogy megtartsa saját politikai uralmát és kereskedelmi fölényét. (Jel. 11:15–18) Isten törvénye meghatározta, hogy az egész lakott földön minden nemzetnek bizonyosságul hirdessék az ő odaadó tanúi 1914-től a megígért királyság felállításáról szóló jó üzenetet, amiért már oly régóta imádkoztak. (Mát. 24:14, UV) Nyilvánvalóan meg akarta akadályozni az angol-amerikai kettős világhatalom a Jehova Isten szentjeiből álló népet, hogy megfogadja ezt a törvényt. Ezzel beteljesedett az, amit az angyal megjövendőlt a következő szavakkal: „A Fenséges szentjeit ellankadtá (bátyadtá) teszi ... és kezében adatnak ideig, idökgig és fél idöig.” — Dán. 7:25, RS.

²⁵ Egy idö, két idö és egy fél idö három és fél idöt tesz ki, vagyis összesen a hét idönek a felét. Hét betű szerinti évek felel meg az a „hét idö”, amely akkor valóságosan eltelt az örült Nabukodonozor király felett Babilonban. Ehhez mérve a „hét idönek” a fele, vagy három és fél idö, három és fél év lenne.** Ez alatt az idö alatt a felséges Isten „szentjei” az angol-amerikai kettős világhatalom kezében adtak, és ez a szarv hadakozott a szentek ellen és legyőzte őket. (Dán. 7:21, Me) Az első világháború alatt történt ez, amely 1914-ben, tehát abban az évben tört ki, amikor a nemzetek hét „meghatározott ideje” lejárt. A kettős világhatalomnak a brit része 1914. augusztus 4-én lépett be az első világháborúba, majd Amerika, a másik rész 1917. április 6-án. Mindazonáltal szellemi háborút indítottak a szellemi izraelitákból álló Jehova „szent nemzete” ellen, különösen a megjövendőlt három és fél idö alatt.

²⁶ Ez a három év és hat hónapos időszak megfelel annak a negyvenkét hónapnak vagy ezerkétszázhatvan napnak, melynek folyamán Jehova „két tanúja”, jelképesen szólva, zsákruhában vagy gyászban borítva kellett jövendőljön. (Jel. 11:1–3) Ez az idö 1914. november hó első felében kezdődött és 1918. május 7-én végződött, azon a napon, amikor a Watch Tower Bible & Tract Society elnökét, titkár-pénztárosát és az iratok szerzőit hamis vádakkal letartóztatták. Elhurcolták őket a szövetség-büntetőintézetbe, ahonnan csak kilenc hónap elteltével szabadíthattak ki jótállás alapján, melyet először igazságtalanul megtagadtak tőlük. Ez az eljárás

* Lásd „Az Örtorony” 1960. februári számát, 30. oldal; 28. §-tól az 1960. március, 45. oldal, 44. §-ig.

** Lásd „Az Örtorony” 1960. februári számát, 31. oldal; 40. §-át.

25. Milyen időszakkal felel meg egy idö, idök és egy fél idö, s milyen hadat indított a szimbólikus szarv Isten „szentjei” ellen?
26. Mikor kezdődött el ez a három és fél idö, mikor fejeződött be és hogyan?

ártott a Fenséges tanúi bibliai nevelő munkájának az egész földön.

²⁷ A brit dominium, Kanada, megtette már 1918. február 12-én az első erre a végső támadásra indító lépéseket. Ezen a napon megtiltotta a kanadai államtitkár a Társulat által kiadott *Írástanulmányok* [Studies in the Scriptures] hetedik kötetét, a *Végleges titok* [The Finished Mystery] címmel és *Az íráskutató* [The Bible Students Monthly] traktátus-sorozatot is. Akit valamely tiltott könyv birtokában találtak, az 5000 dollárig terjedő pénzbüntetésnek volt kitéve. Amerikában az azt követő hónapban, azaz 1918. március 14-én Washington D. C.-ben az igazságügyi minisztérium a kémkedési törvény elleni vétségnek jelölte meg az *Írástanulmányok* hetedik kötetének a terjesztését. A kanadai és amerikai kormányok által hozott intézkedéseknek az volt a következménye, hogy iratokat foglaltak le, házkutatásokat hajtottak végre Jehova népének tagjainál, könyveket vontak be és letartóztattak sokakat a fenséges Isten imádói közül. Az ezt követő hónapok azután a Watch Tower Bible & Tract Society vezető képviselőinek a letartóztatásához vezettek, jogtalan bírósági eljárások és betörtönözések.

²⁸ A kormány ugyan visszaadta — a törvény nyomására — a tiltott iratokat az első világháború után és rehabilitálta törvényesen a Társulat becukott tisztviselőit és iratának szerzőit, de mégsem mosódtak el a menny Istene ellen kifejtett harcuk nyomai, akinek az akaratát hajtották végre szolgálai a földön. Szégyenteljes tanújelei ezek annak, hogy a jövődőlésre rányomja a szavahihetőség pecsétjét, nekünk pedig annak biztosítékát adja, hogy Dániel látomásának a többi része is beteljesedik.

A VALÁGURALOMRA VONATKOZÓ ISTENI ÍTELET

²⁹ Amidőn Dániel próféta elfordította pillantását a tengerből felbukkanó rettenetes negyedik állattól, egy mennyei jelenetet látott. „Néztem, míg trónusokat állítottak fel, s egy öregkorú leült, ruhája hófehér és fejének haja mint a tiszta gyapjú; trónja tűzes lang és annak kerekai lángoló tűz. Tűzfolyam folyt és jött ki az ő színe elől; ezerszer ezersen szolgáltak neki és tízezerszer tízezen álltak előtte. A bíróság leült és könyveket nyitottak fel.” (Dán. 7: 9, 10, *El*) Az öregkorú Jehova. Ő beláthatatlan időtől beláthatatlan ideig Isten. (90. zsolt. 2, *UV*) „Hanem Isten bíró, aki egyet megaláz, mászt felmagasztal.” (75. zsolt. 7) A föld feletti uralomról van szó abban az ügyben, melyben a legfelségesebb Isten mint Bíró kell döntsön. 2520 éven át uralták a világi nemzetek a földet, anélkül hogy a föld Teremtője beleavatkozott volna. Majd eljött ám 1914 ősze és azzal a „nemzetek meghatározott idejének” a vége. Könyvek nyitattak fel, azaz a nemzetek „hét idő” alatti történelme. Bestiális beszámoló mered a nagy Bíró felé! A nemzetek nem érdemlik meg, hogy továbbra is korlátlanul uralkodjanak a földön.

³⁰ De figyelj oda! Valakit meghívtak az isteni bíróság elé. Dániel így szól: „Majd néztem a nagy szavak hangja miatt, melyet a szarv szólott: néztem, míg megölték az állatot, testét elpusztították és átadták a tűz hevénnek. — S ami a többi állatokat illeti: uralmuk elvételét, de az életnek meghosszabbítása adatott nekik ideig és óráig [egy bizonyos ideig és időszakig, *AB*]. Láttam éjszakai látomásokban: S íme, az ég felhőiben jött valaki mint emberfia; s jött az öregkorúhoz és hozzávitték őt. S uralom, dicsőség és királyság adatott neki, és minden nép, népség és nyelv szolgált neki; uralma örök uralom, amely nem múlik, és királysága olyan, amely sohasem pusztul el.” — Dán. 7: 9–14, *El*.

³¹ Midőn Jezus Krisztus a földön volt, ismételtén úgy beszélt magáról mint Emberfiáról. (Mát. 16: 13; 25: 31) A jeruzsálemi szanhedrin vagy legfelsőbb bíróság előtt felszólították őt, hogy eskü alatt tegyen vallomást kiletéről: „Mondom

azonban nektek: Mostantól fogva a hatalom jobbján fogjátok ülni látni az Emberfiát és jönni az ég felhőin.” (Mát. 26: 59–64, *UV*) Eszerint a feltámadt, megdicsőült Jézus Krisztus volt az, akit Dániel a mennyi víziójában látott az Öregkorúhoz menni. Vele kötött Jehova, az Öregkorú királyságra való szövetséget, ahogy ezt a Dávid királlyal kötött királyságsszövetség szemléltette. Dávid Jézus Krisztus prófétái előképe volt. Prófétailag meghívta Jehova, az ihletett Dávid király által, Fiát, Jézus Krisztust, hogy annak esedékes idejében kérje tőle a nemzeteket, mint örökségét és a föld határait, mint az ő tulajdonát. (2. zsolt. 7, 8; Apcsel. 4: 24–26) Ez az idő a „nemzetek meghatározott idejének” végén, tehát 1914-ben jött el. Nos, mivel eljött az az idő, amire várt Jézus Krisztus a mennyben, így megjelent az Öregkorú bírósága előtt, hogy kérje a Nagybírótól, ami megígértetett neki az egész földön uralkodó királyságra való szövetség által. Minden látható és szellemileg felfogható bizonyítékok igazolják, hogy neki adatott az egész lakott föld feletti uralom, s ezzel beteljesedett Dániel látomása.

³² Nem állhat fenn maradandó békés koegzisztencia a menyekben 1914-ben az új világ királyává trónra emelt Emberfia és a Dániel látomásában megemléltett szimbólikus állatok között. Ahogy a látomás mutatja: el kell pusztíttasson a jelképes negyedik állat, az angol-amerikai kettős világ-hatalom és a többi tíz „szarv” vagy „király”, melyek a Római Birodalomból támadtak és még mindig fenntartják a földre való hatalmi igényüket. El kell tűnjenek, mégpedig mintha kénkövel égő tűzes tóba lennének vetve. (Jel. 19: 19, 20) Így szólt az angyal a jelképes szarvra vonatkozólag, amelynek szemei és szája volt: „De a bíróság összeül; uralmát elveszik, hogy elpusztíthassák és megronthassák a végig”. (Dán. 7: 26, *El*) Ez a végleges pusztulás a Nagybírónak, azaz az Öregkorúnak döntésére történik meg a „Mindenhátó Isten nagy napjának a háborújában”, Armageddon harcezején. — Jel. 16: 14, 16, *UV*.

³³ Amidőn a három másik szimbólikus állat: a babilóniai, a média-perzsa és a makedóni (görög) birodalom megbukott, nem pusztult el teljesen a népméti alapjuk. Így például fegyveres felkelést kezdeményezett Babilon Kr. e. 483-ban a perzsa uralmi hatalom ellen. I. Xerxes hónapokig ostromolta a várost mielőtt elfoglalhatta és kifoszthatta azt. Nagy Sándor Kr. e. 323-ban halt meg Babilonban. Miután megszerette a babilóni kultúrát, Babilont birodalma fővárosává akarta tenni, azonban Isten végzése Babilon ellen szólt. Ahogy történelme bizonyítja Perzsia is fennállott Sándor halála után egész a mai Irán királyságig. Sándor utóda, Seleukos Nikator, aki Kr. e. 280-ban halt meg, áthelyezte fővárosát Babilonból a Szíriában fekvő Szeleukiába. Görögország is fennmaradt mindmáig, az Irák Köztársaság pedig betölti az egykori Babilon területét.

³⁴ Ezeknek a vadállatokkal összehasonlítható világhatalmaknak a maradványai és a rettenetes negyedik állat jelképes szarvai egyesültek ma a föld más nemzeteivel a nemzetközi Egyesült Nemzetek Szervezetében, amely a bibliai történelem nyolcadik világhatalma. (Jel. 17: 11) Dániel látomása helyesen megjövendölte, hogy a babilóni, a média-perzsa és a görög világhatalomtól elvételük ugyan az uralom, de hogy életük „egy bizonyos ideig vagy időszakig” (*AB*) meghosszabbíttatik. Isten királysága ugyanúgy elpusztítja ezeknek a régi jelképes állatoknak még a negyedik állatnak utolsó maradványait is Armageddonban, ahogy az állóképnek minden porcikáját szétzúzta a lábához vágódó kő Nabukodonozor álmában.

³⁵ Az, aki mint Emberfia nézett ki, nem fogja egyedül gyakorolni örök uralmát. Nem lesz egyedül pusztíthatatlan királyságában. Isten „szentjei” egyesülnek a megdicsőült, koronázott Emberfiával az ő mennyi királyságában. Dániel ekepp bizonyította ezt: „Láttam, hogy ez a szarv hadat viselt a szentek ellen, és legyőzte őket, míg el nem jött az öregkorú

27. Hogyan érte el tetőfokát ez az Isten szentjei elleni harc?

28. Milyen bizonyosság marad fenn, habár helyesbítették az ügyet a háború után, s mivel pecsételte ez a jövődőlést?

29. Milyen mennyi látomása volt ezután Dánielnek, ki az Öregkorú, milyen vitakérdést kell eldönteni a bírónak és mit tárnak fel a nyitott könyvek?

30. Minek a történetét látta Dániel a negyedik állattal és a többi állatokkal, kit visznek a bíró elé és mit adnak neki?

31. Ki az, aki úgy nézett ki mint egy emberfia, mikor jelent meg a törvény előtt és mit kért ő a bírótól?

32. Mi lesz a negyedik állat szarvaival és különösen azzal a szarvval, melynek szemei vannak és szája, s hol történik ez meg?

33. Mi történt a látomásban a másik három állattal, s hogyan teljesedett az be?

34. Hogyan egyesültek ennek a három világhatalomnak maradványai a negyedik állat szarvaival, de mikor ér véget meghosszabbított életük?

35. Egyedül lesz uralmában az, aki mint az Emberfia volt, s milyen válsást ad nekünk Dániel látomása?

és jog szolgáltatott a Fenséges szentjeinek és az idő eljött, amikor a szentek a királyságot megkapják." A következőképpen fejtette meg az angyal Dánielnek ezeket a szavakat: „De a törvény összeül; / ralmát elveszik, hogy elpusztíthassák és megronthassák a végig. S a királyság, a hatalom és

az egész ég alatt levő királyságok a Fenséges szentjei népének adattak; királyságuk örök királyság és minden uralom annak fog szolgálni és engedelmeskedni." (Dán. 7: 21, 22, 26, 27, RS) Jézus Krisztus az első a „Fenséges szentjei” közül. — Apcsel. 3: 14; 4: 27, 30.

● A hétnapos adventistákkal való eszmecsere alkalmával, gyakran utalnak ők az Esaiás 66: 23-ra annak bizonyításaként, hogy ünnepelni fogják a szombatot az új világban. Hogyan értjük ezt az írásszöveget? — J.F., Svájc.

Ha annak bizonyítására alkalmazzák a hétnapos adventisták ezt a szöveget, hogy a keresztyéneknek bizonyítatlan ideig meg kell tartani a szombatot, akkor meg kell ünnepeljük a mózesi tör-

vények által előírt újhordakat is, mert ezeket is megemlíti a szöveg. Alkotó elemei voltak ezek is azoknak a gondoskodásoknak, melyeket az elavult törvényszövetségben fogantatosítottak. (4. Móz. 10: 10; 28: 11; 1. Krón. 23: 31) Ezért említette meg Pál apostol ezt is, amikor kimutatta, hogy a keresztyének nincsenek többé a törvényszövetség feltételeihez kötve: „Gondosan megtartjátok a napokat és hónapokat, idöket és esztendőket. Aggódalom miattok, hogy hiába fáradoztam értetek.” „Senki ne ítéljen meg tehát titeket evés vagy ivás, avagy ünnep dolgában, vagy pedig az újhordnak vagy egy szombatnak megünneplését illetőleg.” — Gal. 4: 10, 11; Kol. 2: 16, UV.

A törvénygondoskodás alatt a szombatok a heteket, az újhordak pedig a hónapokat jelölték. Elvárható, hogy lesz nap-tárrendszer az új világban is, amely szerint mérjük majd az időt, így tehát ténylegesen azt juttatja kifejezésre ez a szöveg, hogy akkor hétről-hétre, hónapról-hónapra, vagyis állandóan és szüntelen jönnek majd az új világ lakosai, hogy imádják Jehovát. Ha megértjük az Esaiás 66: 23 versének a gondolatát, akkor láthatjuk, hogy nem mond ellent, de hogy nem is mondhat az ellent az íhlelet írás többi részének, melynek értelmében a törvényszövetség nincs hatállyal többé a keresztyénekre.

HIRDETME NYEK

PREDIKÁLÓ SZOLGALAT

Jehova tanúi november hó folyamán továbbra is a 316 oldalas bibliatanulmányozó segédeszközt, az „Isten legyen iga...” című könyvet kínálják fel a harcmező szolgálatban. Hozzájárulási összeg 50 cent (Svájcban 2 sFr.) Majd azzal a céllal végeznek utó-látogatást minden jóakarató embernél, hogy házbibliatanulmányozást vezethessenek be. Keresd fel te is Jehova tanúinak a helységben levő királyságtermét, vagy írd a Társulat hivatalának, ha részt szeretnél venni ebben a szívet örvendeztető munkában.

NOVEMBER HAVI NAPISZÖVEGEK

Aki szereti az életet, törekedjen békére. — 1. Péter 3: 10, 11, UV.

1. Jöjjön el a te királyságod. — Mát. 6: 10, UV; wH 1959. III. 1., 7-§.
2. Tudd meg, hogy éretted szenvedek gyalázatot! Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat; a te szavaid örömmre váltak nékem és szívemnek vigasságára; mert a te nevedről neveztem oh Uram. Seregeknek Istene. — Jer. 15: 15, 16; wH 1959. X. 1., 24, 25a-§.
3. Ama napon a seregek Ura ... ítéletnek lelke [lesz] annak, aki az íté-lőszékben ül, és erősség azoknak, akik visszanyomják a kapu [kaputól, UV] az ellenséget. — Esa. 28: 5, 6; wH 1960. jan., 16, 17b-§.
4. Amennyiben a valóságban a nemzetek apostola vagyok, szolgálatomat nagyra tartom. — Róm. 11: 13, UV.
5. Diotrefesz, aki ... folytonosan ... gonosz szavakkal megszólí minket s ... 6 maga nem fogadja be tisztelettel a testvéreket, hanem törekszik ... a gyülekezetből kirekeszteni azokat. — 3. Ján. 9, 10, UV; wH 1960. feb., 20, 21a-§.
6. Letől szemükről minden könnyet, és halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajveszék, sem fájdalom nem lesz többé. A korábbiak el-múltak. — Jel. 21: 4, UV; wH 1959. IV. 1., 19, 20a-§.
7. Tegyetek tanítványokká minden nemzetből való embereket. — Mát. 28: 19, UV; wH 1960. jún., 11a-§.
8. Keresd a békességet és kövesd azt. Az Úr [Jehova] szemel az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak kiáltásán. — 34. zsolt. 16, 17; wH 1960. márc., 8, 9-§.
9. Mert szívvel hiszünk az igazságban, szájjal teszünk pedig nyilvános vallomást a megmentésre. Mert „mindaz, aki segítségül hívja Jehova nevét, megmentésben részesül”. — Róm. 10: 10, 13, UV; wH 1960. okt., 8, 9a-§.
10. Mert noha ez idő szerint tanítóknak kellene lennünk, ismét arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson valaki titeket; és olyanok lettetek akiknek te jre van szükségetek és nem kemény eledele. — Zsid. 5: 12; wH 1960. aug., 5, 6a-§.
11. Mindennap a templomban és házanként nem szűnnek vala meg tani-tani és hirdetni Jézust, a Krisztust. — Apcsel. 5: 42; wH 1959. III. 1., 5a-§.
12. S ha letértek jobbra vagy balra, akkor füled hangot fog hallani mögötted: Ez az út, ezen járjatok! — Esa. 30: 21, El; wH 1960. okt., 14a-§.
13. Ne tévelyegjétek. Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok. — 1. Kor. 15: 33.
14. Megújultatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, és felöltöztétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szent-ségben. — Eféz. 4: 23, 24.

10. Könyörögjétek Jeruzsálem békességéért ... Atyámfiaidért és bará-taimért hadd mondhasam: béke veled! — 122. zsolt. 6, 8; wH 1960. márc., 8a-§.
16. Bárhol beléptek egy házba, először mondjátok: „Békesség e háznak!” — Luk. 10: 5, UV; wH 1960. nov., 3, 6, 7a-§.
17. Örökdjétek tehát és vessétek emlékezeteteketbe, hogy három éven át éjjel-nappal szüntelenül könnyek közt intettem mindegyiteket. — Apcsel. 20: 31. wH 1960. dec., 43, 44a-§.
18. Ime ... rendellek téged, hogy írts, rombolj, pusztíts, törj, építs és plantálj. — Jer. 1: 10; wH 1959. X. 1., 15a-§.
19. „Igen, Uram, felcité, te tudod, hogy szeretlek.” Erre így szolt hoz-zá: „Legelted bárányaimat.” — Ján. 21: 15, wH 1960. aug., 13a.
20. Az erőtlenségnek erőtelenné lettem, hogy az erőtlenségek megnyerjem. — 1. Kor. 9: 22.
21. Így tehát törekedjétek továbbra is először a királyság és annak igaz-sága után. — Mát. 6: 23, UV.
22. Boldogok a békeszeretők, mert „Isten fiainak” neveztetnek. — Mát. 5: 9, UV; wH 1960. nov., 14, 15a-§.
23. Legyetek kedvesek egymás iránt, telve gyöngéd könyörülettel, készségesen megbocsátva egyik a másikának, hasonlóan, ahogy Isten is meg-bocsátott nektek Krisztus által. — Eféz. 4: 32, UV; wH 1960. júl., 14-16a-§.
24. És ott állanak az idegenek, és legeltetik juhaitokat, — Esa. 61: 5; wH 1960. okt., 17a-§.
25. Hadd történjen meg minden ti ügyetek szeretetben. — 1. Kor. 16: 14, UV; wH 1959. III. 1., 1, 2b-§.
26. A szeretet hosszútűró és előzékeny. — 1. Kor. 13: 4, UV.
27. Elhatároztá, hogy az idők teljességével Krisztusban, mint főben fog-laljon össze mindent, ami mennyben és földön van. — Eféz. 1: 9, 10.
28. Hát kívánva kívánom én a gonoszoknak halálát? ... nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen? — Ezék. 18: 23; wH 1960. dec., 40, 41a-§.
29. Keressen békességet és törekedjen arra. — 1. Pét. 3: 11, UV; wH 1960. márc., 1, 2a-§.
30. Ha pedig bementek a házba, köszöntsetek azt. És ha méltó a ház, szálljon a ti békességetek reá. — Mát. 10: 12, 13.
31. Minden, aminek lehetete van, dicsérje Jáht! Dicsérjétek Jáht! — 150. zsolt. 6, UV; wH 1959. XII. 1., 21, 22a-§.

* Békés és Dalos-féle „Üjszövetség” (1955).

(Magyarázat, hogyan lehet kommentárt találni ezekhez az írásszövegekhez: Az „Örtorony” dátumát követő számok utalnak az első tanulmánycikk nevezett bekezdéseire. Követi a számot egy „a”, akkor a kommentár a második tanulmánycikkben található, ha egy „b” következik, akkor a harmadikban. Abban az esetben viszont, ha nem követi semmi az írásszöveget, akkor az azt jelenti, hogy nem jelent meg magyar nyelven a nevezett cikk, amely megtárgyalta ezt a szöveget.)

„ÖRTORONY”-TANULMÁNYOZÁSOK SORRENDJE:

- December 11. Ha Isten békét hirdet minden nemzetnek — 1-17. §-ig; a 164. oldalon.
- December 18. Ha Isten békét hirdet minden nemzetnek — 18-35. §-ig; a 166. oldalon.
- December 25. Aggódni azért, hogy átéljenek emberek egy békés világba — 1-19. §-ig; a 169-ik oldalon.
- Január 1. „Legyen meg a te akaratod a földön” — 20. rész; a 174. oldalon.

AZ ÖRTÖRÖNY

1960 DECEMBER 12. SZ.

Havi folyóirat

A VÉL SZENTSÉGÉNEK
TISZTELETBEN TARTÁSA ÁLTAL
ARTATLANSÁGUNKAT MEGŐRIZNI

MAGUNKAT 'TISZTÁN TARTANI
MINDEN EMBER VÉRÉTŐL'

BÖLCSESÉG GYÜLÖLI A KEVÉLYSÉGET

hirdeti
JEHOVA
KIRÁLYSÁGÁT

„TI VAGYTOK AZ ÉN TANUIM”, IGY SZÓL JEHOVA – ÉSA. 43:12

„AZ ÖRTORONY” KÜLDETÉSE

A bibliai időkben betűszerinti tornyokat építettek magas kilátóhelyeken, ahonnan az örök megfigyelhették a történeteket, figyelmeztetni tudtak veszély esetén vagy hirdethettek jó üzenetet. Képletesen szólva folyóiratunk ily kimagasló ponton áll, mert a legmagasabb bölcsességen, Isten Igéjén nyugszik. Ez emeli fel azt nemzeti, politikai, faji-propaganda és elítélések fölé, s teszi szabaddá minden önző elfogultságtól. Nincs lekötve valamilyen hagyományos hitvallás által, hanem üzenete halad előre az Isten elhatározásai és munkái felett növekvő világossággal. — Habakuk 2:1-3.

Az Irás fényében látja a dolgokat. Ha megfigyeli, hogyan szenved generációnk a kapzsiság, kötelességihiány, képmutatás, ateizmus, háború, éhség, járványok, tanácstalanság és félelem, valamint egy népszerűtlen kisebbség üldözése alatt, nem mondja utána azt a régi mesét, hogy a történelem ismétlődik. A bibliai jóvendölésekkel kioktatva felismeri ezekben a dolgokban a világ végidejének a jeleit. De élő reménységgel látja azt is, hogy éppen ezen ajakon túl, hogyan nyílik ki az új világ kapuja.

„Az Örtorony” szemléli így, mint egy ór fent a toronyban figyelmesen, vizsgálóan: mi megy végbe, ébren felismeri a veszély jeleit, hűségesen mutatja a menekvés útját. Hirdeti Jehova királyságát, mely Krisztus trónra emelésével lett felállítva a mennyben; táplálja a királyságörökösöket szellemi táplálékkal; buzdítja a jóakarató embereket a paradicsomi földön való örök élet csodálatos kilátásával és vigasztal bennünket a holtak feltámadásának az ígéretével.

Nem dogmatikus, de mégis bizalom árad szavából, mert Isten Igéjére támaszkodik. A jóvendölések nem egyéni magyarázatát közli, hanem figyelmét a valóban megtörténte irányítja, s összehasonlítja azt a jóvendöléssel, hogy mindenki láthassa, milyen jó összhangban van ez a kettő, s hogy milyen pontosan értelmezi Jehova saját jóvendöléseit. Tekintetét a megmenekülésünk érdekében szilárdan és hűségesen a Biblia igazságaira veti, s megvizsgál általános, vallásos újdonságokat is.

„Legyetek éberek ezen veszélyteljes időkben”, buzdít bennünket Isten. Maradjatok tehát az őrészen, míg rendszeresen olvassátok „Az Örtornyot”!

SAJTÓ ÉS KIADÓ:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY OF PENNSYLVANIA
39, Allmendstrasse Főkiadó: 117, Adams Street, Brooklyn 1, N.Y., U.S.A. Bern 22
Elnök: N. H. Knorr Kiadó Svájcban: Jehova Tanulmányi Egyesülete Svájc Titkár: Grant Suiter
Szerkesztésért felelős Franz Zürcher

„Mindannyian Jehovától lesznek tanítva.” — János 6:45, UV; Esaiás 54:13

TARTALOM

Bölcsesség gyűlöli a kevélységet	179
A vér szentségének tiszteletben tartása által ártatlanságunkat megőrizni	180
Magunkat tiszttartani minden ember vérértől	182
„Legyen meg a te akaratod a földön” — 21. rész	189
Írásszövegjegyzék „Az Örtorony” 1960-as évfolyamához	191
Tárgymutató „Az Örtorony” 1960-as évfolyamához	192
Január havi napiszövegek	192

„Az Örtoronyban” használt rövidítések a következő bibliafordításokra

AI - Alloli-Biblia**	Me - Menge-Biblia**
AF - Egy Am.-Fordítás*	Mo - Moffatt-Fordítás*
AS - Am. Standard-Biblia*	Ro - J.B. Rotherham-Fordítás*
BD - Békés és Dalos-fordítás	RS - Rev. Standard-Biblia*
EI - Elberfeldi-Biblia**	UV - Új-Világ-Fordítás
KJ - King-James-Biblia*	ZB - Zürcher-Biblia**
KI - Káldi Gy.-Biblia	
Lu - Luther-Biblia**	* angol ** német

Ahol nincs más megjegyzés ott a „Károli Gáspár” Bibliát használjuk.

Second class postage paid at Brooklyn, N. Y.

Watchtower monthly
HUNGARIAN EDITION

Vol. LXXXI No. 12.
DECEMBER 1, 1960

Ennek a kiadásnak példányszáma: 3 800 000 Egyes szám ára 5t cent

Az ÖRTORONY megjelenik a következő 58 nyelven

Félhavonta	Havonta
afrikai	indonéz
angol	japán
arab	kinai
cebu-visayan	kiwembai
cinyanjai	német
cishonai	norvég
csi	olasz
dán	portugál
finn	spanyol
francia	svéd
görög	szlovén
holland	tagala
ilokáno	
	aram
	bengali
	bikolano
	burmai
	eve
	hiligaynon-
	visayan
	horvát
	ibanag
	ibo
	izlandi
	izlandi
	kanaréz
	koreai
	lengyel
	magyar
	maláj
	marathi
	motu
	orosz
	pangazin
	papiamento
	sesotói
	silozi
	szamoai
	sziamai
	szinghaléz
	tamil
	tigrinyai
	török
	ukrán
	urdu
	xosza
	zulu

A félhavi kiadások évi előfizetési ára

Watch Tower Society hivatalok:	
Amerika, U. S., 117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y.	\$ 1.—
Anglia, Watch Tower House, The Ridgeway, London N.W. 7	7/—
Ausztrália, 11 Beresford Rd., Strathfield, N. S. W.	8/—
Ausztria, Wien XIII. Gallgasse 44.	S 26
Franciaország, Les Témoins de Jéhovah, 81, rue du Point-du-Jour, Boulogne-Billancourt, (Seine).	ffrs 500
Kanada, 150 Bridgeland Ave., Toronto 19, Ontario	\$ 1.—
Németország, (16) Wiesbaden-Dotzheim, Am Kohlheck	DM 5.—
Svájc, Allmendstrasse 39, Bern 22	sfrs 5.—

A havilag megjelent folyóirat előfizetése csak fele ár.

Előfizetésre való pénzügyi átutalások az Ön országában lévő hivatal címére legyenek küldve. Az előfizetés lejártá előtt legalább két kiadással lejárati-küldés lesz kézbesítve.

CIMVÁLTOZÁSOKAT közölje velünk harminc nappal az Ön átküldésének a dátuma előtt. Tudassa velünk kérem az Ön régi és új címét (ha lehetséges levélbörítékben az Ön régi címével). Irjon, az Ön országában lévő hivatal címére vagy a következő címre:
Watch Tower, 39, Allmendstrasse, Bern 22, Schweiz.

Printed in Switzerland

hirdeti JEHOVA KIRÁLYSÁGÁT

LXXXI. évf.

1960 december

12. szám

Bölcsesség GYÜLÖLI A KEVÉLYSÉGET

A BÖLCSESSÉG az ismeret helyes alkalmazásának a képessége, tehát annak olyan módon való felhasználása, hogy jó eredményeket érjünk el. A bölcsességgel szoros rokonságban van az értelem. Mindazonáltal az értelem egy lépéssel tovább visz bennünket a bölcsességtől. A Biblia azt a képességet érti értelem alatt, hogy a dolgokat a maguk összefüggésében lássuk, különösen pedig azt a képességet, hogy milyen viszonyban áll minden Jehova Istenhez. Ezt a tanácsot adja ezért Isten Igéje: „Az első bölcsesség. Szerezz bölcsességet, és minden szerzeménnyel szerezz értelmet.” — Péld. 4: 7, UV.

A bölcsesség sok okból ajánlatos. „Boldog az az ember, aki bölcsességet talált”, mert jobb az az ezüstinél, aranyból és drágaköveknél. A napok husszúságát, gazdagságot, tisztetletet és kedvességet eredményez. A kevélységgel szembeni magatartása egyike azoknak az okoknak, hogy miért eredményezi mind ezeket a dolgokat. A megszemélyesedett Bölcsesség ezt mondja ugyanis: „A kevélységet és felfuvalkodást ... gyűlölöm.” Miért gyűlöl a bölcsesség a kevélységet és felfuvalkodást? — Péld. 3: 13; 8: 13, UV.

A bölcsesség ügyel mindenkor a dolgok feltétlen helyességére. Ismeri a rend és összhang értékét. Képes tárgyilagos maradni, a dolgokat pártoskodás nélkül látni és világosan megítélni. Teljesítményben és eredményekben érdekelt. A bölcsesség tehát azért gyűlöl a kevélységet, mert az mindezeknek mintegy arcába vág.

Mi a kevélység? A szó eredeti értelme „termett”, „szép kinézésű”, „férfias” volt. Többek között „túlzott önbizalommal” határozta meg. Szükséges egy bizonyos mértékű önbizalom. Kitűnik ez Pál apostolnak a szavaiból: „Minden köztetek levőnek azt mondom, ne gondoljon többet magáról a szükségesnél, hanem mindenki úgy gondolkozzék, ahogy az a józan észnek megfelel.” A kevélység nem józan gondolkodásra vall. A kevélység felfuvalkodik, túl fontosnak tekinti magát és túl sokat gondol önmagáról. A kevélység egy olyan érzelmi állapot, amely nem rendeli alá magát az értelemnek, ezért tehát balgaság. — Róm. 12: 3, UV.

A kevély nemcsak hogy egész pontosan ismer minden jó oldalát, hanem azt képzele be, hogy még sok más is van, melyekkel egyáltalán nem rendelkezik. S ami még inkább megvetnivaló: ugyanolyan vak az ilyen saját gyengeségei és hiányaival szemben, mint az embertársainak jó és erős oldalaival szemben. Valamely ország kevély polgára csak a hiányosságokat látja a más nemzetekhez tartozókon. A kevélység gyakran magasabb képzettség, bizonyos teljesítmények, hírnév, hatalom vagy gazdagság kíséretű tünényé. A kevélység legközönségesebb formáihoz tartozik a faji vagy nemzeti büszkeség, valamint egy bizonyos valláshoz való tartozás kevélysége.

Jehova Isten ezt a tanácsot adta már régen ezelőtt, felismerve a tökéletlen embernek az öndicséretre való hajlamát: „Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával.” Miért nem? „Ki különböztet meg téged a másiktól? Valóban, mid van, amit nem kaptál? Ha pedig valóban kaptad, miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” — Jer. 9: 23; 1. Kor. 4: 7, UV.

Nemcsak azért gyűlöl a bölcsesség a kevélységet, mert az ostoba és nincs érzéke a dolgok alkalmasságára, hanem főképpen azért, mert túlteszi magát a legnagyobb, legbölcsőbb, leg-hatalmasabb és legmagasztosabb Személyiség tekintélye felett a mindenségben. A kevélység arra készíti az embereket, hogy álljanak ellent Jehova Isten akaratának. De Isten „ellenáll a fennhéjázóknak”, mi pedig figyelmeztető utalást kapunk arra, hogy „mindaz, aki magát felfuvalkoltatja ... megaláztatik”. A kevélység annak ellenségévé tesz bennünket, aki képes a legnagyobbat megtenni számunkra, aki boldog örök életet tud adni nekünk. Nem csoda, hogy gyűlöl a bölcsesség a kevélységet! — 1. Pét. 5: 5; Luk. 14: 11, UV.

A kevélység vét minden olyan érzés ellen, melyek a dolgokat az egymáshoz való helyes viszonyukban és alkalmasságukra vonatkozólag látják. Egy csepp értelemmel sincs a teremtménynek a Teremtőjéhez való viszonya iránt. „Jehova félelme a bölcsesség kezdete, és a Legszenőbb ismerete értelem.” A kevélység megvakítja az embereket azzal a ténnyel szemben, hogy csak sáska az emberek között a legnagyobb személyiség is a Teremtőhöz viszonyítva, s hogy egész nemzetek csak olyanok, mint cseppek a kiűrtett vederben és mint a mérleg serpenyőjére szállt porlepel. — Péld. 9: 10; Ésa. 40: 15-17, 22, 23, UV.

Kevély, világbölcsek emberek serényen fáradoznak azon, hogy mentesítsék magukat a Teremtőjük iránti minden felelősségtől és a kötelezettség minden érzésétől. Fáradozatlanul kutatnak látszólagos hibák után Isten Igéjében és a természet isteni könyvében. Ésszerűsítének, filozófáknak és szofistikára adják magukat. Mindezt azzal a haszontalan kísérlettel teszik, hogy meggyőzzék magukat és másokat arról: csupa véletlen keletkezett világegyetemünk, amelyben minden oly csodálatosan van kigondolva, s amelyben minden oly surlódásmentesen játszódik le, s hogy mindez vaktában és eltartó nélkül történik. Hiába törekednek kikapcsolni az emberek életéből a vallást. Mily balgák is ezek az emberek és nemzetek! Mindannyiuknak meg kell tudni Armageddonban, ha nem már korábban, hogy milyen dörék. — 14. zsolt. 1:; Off. 16: 14, 16.

Azért is gyűlöl a bölcsesség a kevélységet, mivel bomlasztólag hat. A kevélység vetélykedést és konkurrencia szellemet szít, összhang és együttműködés helyett. Nemcsak abban akadályoz bennünket, hogy a hibát beismerjük, hanem abban is, hogy megbocsátsunk és elfelejtünk. Mennyi házasságot áldoztak már a kevélység oltárán! A kevélység messzemenőleg hozzájárul a fiatalok bűnözéséhez is, mert ez gyermekeik felletti haragra ingerli a szülőket — ahelyett hogy türelemmel lennének irántuk —, ami viszont szüleik iránti ellenszégülésre indítja a gyermekeket, s mindez ellentétben van a Biblia tanácsaival. — Eféz. 6: 1-4.

A kevélység bomlasztó erőként hat a keresztyén gyülekezetre is. Akadályoz bennünket a felsőbbségnek való alárendeltségben és az embertársainkkal való együttműködésben. Pál mutatja, hogy nincs helye a kevélységnek a keresztyének között, ha ezt mondja: „A tiszteletadásban előzze meg egyik a másikat”, amennyiben „(a lelkület) alázatosságban egyik a másikat ki-válóbbnak tartjátok”. — Róm. 1: 10; Fil. 2: 3, UV.

Valóban, minden oka meg van a bölcsességnek arra, hogy gyűlölje a kevélységet! A kevélység a Teremtő ellenségévé tesz bennünket, korlátokat emel közénk és felebarátaink közé, akadályoz bennünket teljesítőképességünkben, valamint abban, hogy a kívánt eredményeket elérjük. Isten Igéje telve van olyan figyelmeztető példával, melyek aláhúzzák azt az igazságot, hogy „kevélység előzi meg a bukást és felfuvalkodottság az esést”. Kövesd ezért a bölcsesség példáját — gyűlöl a kevélységet! — Péld. 16: 18, UV.

A VÉR SZENTSÉGÉNEK

tiszteletben tartása által ártatlanságunkat megőrizni

„Minden ember véréből tiszta vagyok.” — Apcsel. 20: 26, UV.

MILY értékes is az ereinkben csörgedező vér! Sőt életünk közvetlen a vértől függ, hiszen testünk tizedét-tizenkettődét teszi ki. Megborzadunk annak a végzetes vérbetegségnek fenyegető növekedése gondolatán, amely fehérvérűségként ismeretes. Atombomba-robbantásoknál a föld légterében keletkezett rádióaktív lecsapódás okozza. Ahogy dr. W. E. Libby, az amerikai Atomenergia-komisszió tudományos tagja kijelentette: úgyszólván megkétszereződött a rádióaktív bomló termék a föld légkörében 1958. őszének egyik hónapjában, abban a hónapban, amelyben a Szovjetunió intenzív atombomba-kísérleteket hajtott végre. Ez még jobban veszélyezteti világunkat a vér egészségét. Hogyhogya? Az emberek számára a rádióaktív lecsapódásból eredő veszélyeknél figyelemre méltó bomló termék az atombombarobbanásoknál a levegőben keletkező Stroncium 90 vegyi elem, hosszúéletű, rádióaktív anyag, amely csonttráktot és fehérvérűséget okozhat. Vérünk csontjainak velejében keletkezik. (New York Times, 1959. március 14) Bizonyára messzemenőleg különbözik azoknak az eljárása, akik ilyen explóziók kiváltása által veszélyeztetik az emberi vér egészségét, Krisztus eljárásától, akit Teremtőnk az új világ Királyának iktatott be. Ezt olvassuk erről a Királyról a bibliai jövődőlésben: „Könyörül a szegényen és szűkölködőn, s a szűkölködők lelkét megszabadítja. Az elnyomástól és erőszaktól megmenti lelküket, és vérök drága az ő szemében.” — 72. zsolt. 13, 14.

² Senki sem ismeri jobban a vér értékét, valamint a vér és az élet közötti szoros összefüggést, mint az ember és az állat testében ennek a mozgó, élő anyagnak a Teremtője. Már régen ezelőtt törvényeket bocsátott ki a vért illetőleg, mint Teremtőnk és Életadónk. Ezek a törvények azt mutatják, hogy szentnek tekintik a vért. Az emberek keveset értenek meg ma általában abból, hogy a Teremtő törvénye alatt állanak a vért illetőleg, s hogy büntetésben lesz részük, ha vétnek a vér szentsége ellen. Nem valami könnyű büntetésről van itt szó, hanem közvetlen életükről. Több mint 4327 év telt el a Noé korabeli vízözöntől, de még mindig van hatálya Istennek akkor a vérről adott törvényének, sőt mi több: érvényes az egész emberiség számára, hiszen mindannyian — akár zsidók, akár nem zsidók vagyunk — azoktól a nem zsidóktól származunk, akiknek adatott ez a szent törvény: Noétól és Sém, Jáfet és Hám fiaitól. Életünk függ attól, hogy megismerjük és megtartjuk ezt a törvényt. Megvilágításunkra és áldásunkra szolgál, ha figyelembe vesszük ennek a törvénynek a szövegét, amely minden ma élő embernek szól.

³ Miután Noé és utitársai kiszálltak a bárkából, amelyben átélték az állatokkal és madarakkal együtt az emberi történelem legnagyobb vízözönét, Noé előljárt hozzátartozóinak az Istennek való áldozat bemutatásában. Az Ararat-hegyen megölt egyeseket a tiszta állatok és madarak közül. Ezzel nem sértette meg a vér szentségét. Több mint tizenöt századdal az özönvíz előtt áldozatot mutatott be a hűséges Ábel, Ádam második fia; ehhez zsengéket kellett megőlnie a juhnyájából. Mindamellet elfogadta Isten ezt az áldozatot és bizonyosságát adta Ábelnek arról, hogy igaz és ártatlan. (1. Móz. 4: 1-4; Zsid. 11: 4) Ugyancsak elfogadta Isten Noé-

nak tiszta állatokból és madarakból álló áldozatát is, s Noé „a hitből való igazságnak örökösévé lett”. (1. Móz. 8: 18-22; Zsid. 11: 7) Amidőn Isten elismeréssel adózott Noénak és fiainak, kifejezésre juttatta ő, az emberi nem Megmentője törvényét a vért illetőleg, ami által vezetetni kell magunkat. Így olvassuk:

⁴ „S Isten folytatta Noénak és fiainak a megáldását, és így szólt hozzájuk: „Szaporodjatok, sokasodjatok és töltsétek be a földet. S tőletek való félelem és rettegés tölt el a föld minden élő teremtményét és az ég minden repdeső teremtményét, mindent, ami csúszik a földön és a tenger minden halát; immár a kezetekbe adattak. Minden csúszó állat, amely él, eledelül szolgálhat nektek. Mint a zöld növényvilágot adom ezt nektek mind. Csak a húst lelkével — vérevel — meg ne egyétek. S ezenkívül visszakövetelem majd a lelketek véréit. Minden élő teremtménynek a kezéből vissza fogom követelni; és az ember kezéből, annak kezéből, aki testvére, visszakövetelem majd az ember lelkét. Bárki embervért ont, annak tulajdon vére az ember által ontatik ki, mert Isten képére formálta az embert.” — 1. Móz. 9: 1-6, UV és Segond, Liénhardt, De Vaux.

⁵ Ábel sohasem evett húst annak vérével, azaz annak lelkével vagy életével. Istenfélő ember volt, s Isten még nem engedte meg az állatok, madarak és halak húsának a fogyasztását. Hasonlóképpen nem fogyasztott Noé és azok, akik átéltek vele az özönvizet, a vízözön előtt húst, és pedig ugyanannál az okról fogva. A vér jelentségének és drága értékének teljes tiszteletben tartásával megengedte Isten aztán az embernek az állatok [szárnyasokat beleértve] húsának a fogyasztását, de az állatnak a véréit nem, amelynek húsát eszik.

⁶ Már az özönvíz előtt megengedte Isten, hogy az áldozati állatok véréit szent oltárára öntsék, de nem volt szabad sem vért, sem húst, amely vért tartalmazott, felvenni eledelként az emberi testbe. Maga Isten említi meg a vért elsőnek a Bibliában. Amidőn Kain vonakodott beismerni az Ábel öccsén elkövetett gyilkosságot, így szólt Isten Kainhoz: „Hallgasd! A te testvérednek a vére kiált énhozzám a föld színéről. Most pedig átkozott vagy, száműzött a föld színéről, amely felnyitotta száját, hogy befogadja testvérednek a véréit a te kezedből.” — 1. Móz. 4: 10, 11, UV.

⁷ Isten Ábel véréit említette meg, tehát nem hústestét, s ezzel rámutatott arra a tényre, hogy az élet a vérben van. Ötvenöt századdal ezelőtt, hogy az orvosi tudomány bizonyította: az életelv a vérben van, kifejtette már Isten ezt a tényt. Noénak mindjárt a vízözön után adott törvényében világosan megmondotta Isten, hogy az élet, maga a lélek a vérben van. Azonban a korszerű orvosi tudomány vonakodik elfogadni Isten törvényét, amely megparancsolja a vér szentségének tiszteletben tartását. A modern orvostudomány figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy az egész emberiség számára hatályban van ma a vérre vonatkozó intézkedés, s hogy Isten büntetését kell elvárnia, mivel vétett a vérről szóló ama szent törvény ellen.

⁸ Noénak volt egy Nimród nevű ükunokája. Babilon királya lett. Befolyására az emberi világ legnagyobb része kezdett

1. Milyen értékkel van vérünk számunkra, s mennyiben más Krisztusnak, mint Királynak az eljárása azokétól, akik atombomba robbantásokat hajtanak végre?

2. Mit ismernek el az emberek aligha általában Istennek a vérről szóló törvényét illetőleg, s miért szükséges magunkat tájékoztatni e tekintetben?

3, 4. a) Mi mondható azt illetőleg, hogy a Noé által a vízözön után bemutatott áldozat megsértette-e a vér szentségéről szóló törvényt? b) Mit mondott Jehova a Noénak adott vérről szóló törvényben?

5. Miért nem ettek istenfélő emberek a vízözön előtt húst, s milyen feltétellel engedélyezte Isten a hús fogyasztását a vízözön után?

6. Ki említette meg elsőnek a vért s milyen körülmények között?

7. Milyen tényt szegezett le Jehova már ötvenöt századdal ezelőtt, hogy az orvosi tudomány bebizonyította azt, s mit hagy figyelmen kívül ma az orvosi tudomány?

8, 9. a) Mitől távolodott el az emberiség Nimród korában és miért? b) Hogyan hangsúlyozták Rúbennak Józsefről mondott szavai azt a tényt, hogy a vér szemlélteti az életet?

eltérni Istennek a vér szentségére vonatkozó törvényének a tartásától. Ez elvárható volt, mivel Nimród király kiemelkedően, hatalmas vadász lett a Jehovával szembeni ellenállásban'. (1. Móz. 10: 8-10, UV) A Jehova Istenben hívő Ábrahám annak az országnak szomszédságából jött, ahol korábban Nimród királysága volt. Izsákon és Jákóbon keresztül volt Ábrahámnak tizenkét ükunokája. Ezek Izrael tizenkét törzsének a fői lettek. Féltekenység támadt, s a törzsfők egyikének, Józsefnek az életét veszélyeztették testvérei. Így szólt a legidősebb bátyja, Rúben, abban a fáradozásában, hogy megmentse őt: „Ne ontsatok vért.” Végül nem láttak semmi hasznos elönyt testvérei abban, hogy megöljék Józsefet és „eltitkolják véréit”, ezért rabszolgaként eladták őt. Sok évvel később kiszabadította Jehova Isten Józsefet a rabszolgaságból és az egyiptomi fogságból, s az egyiptomi királynak, fáraónak miniszterelnöki állásába léptette őt elő.

⁹ A Palesztinában dúló éhség leküzdésére József tíz feltélenykedő bátyja Egyiptomba küldetett, hogy felvásárolják a szükséges élelmet. József elé vezették őket, de nem ismerték meg őt, aki közben Egyiptom miniszterelnöke lett. Kémkedéssel vádolta meg őket József egy tomács által, hogy kipróbálja szívállapotukat. Halálos ítélettel fenyegetőzött. A halállal való fenyegetőzés vétkük megemlékezésére készítette a tíz testvért, s kezdték héberül latolgatni: hogyan adják el Józsefet, s hogy ő valószínűleg már meghalt. Majd Rúben nyíltan kimondta: „Nem megmondtam nektek: „Ne vétkezzetek a gyermek ellen?” De ti nem hallgattatok rám. S most bizonyára visszaköveteltetik vére.” (1. Móz. 37: 21-28; 42: 21, 22, UV) Így tehát az izraelita Rúben ugyanazokat a szabakat alkalmazta, melyeket Jehova Isten szólt, amikor minden emberre rárota a vér szentségének törvényét. Rúben beszédének a jellege kiemelte, hogy az emberi életet a feltétlen szükséges vér szemlélteti.

¹⁰ Évszázadokkal később kiszabadította Jehova Izrael tizenkét törzsét az egyiptomi rabszolgaságból, s Arábiában a Sinai hegyhez vezette őket. Mózes próféta, mint közbenjáró által szövetségre, szerződéses viszonyba lépett ott Izrael tizenkét törzsével. E szerint ő Istenük volt, ők pedig kiválasztott népe kellett legyenek. A tízparancsolaton kívül a törvények százait adta neki. Ahhoz, hogy az ő szent népe lehessenek és különbözzenek a nem izraelita világi népektől, arra készítette Jehova Isten őket, hogy tartsák meg a vér szentségének törvényét, melyet Noé elődjüknek adott. Ezért megtiltotta nekik, hogy élelem vagy italként ember- vagy állatvért vegyenek fel testükbe.

¹¹ A nekik adott törvényeinek egyike azt mondja: „S ne egyetek vért bármely lakhelyeteken, legyen az madaraknak vagy baromnak [négy lábú állatnak] a vére. Minden lélek, amely bármiféle vért eszik: ez a lélek vágasson el népétől.” Még e nép között tartózkodó jövevényeknek sem volt szabad eledelként vért fogyasztani. Jehova törvénye kimondta: „S Izrael házából mindenki ellen vagy az átmenetileg azok között tartózkodók ellen, aki valamiféle vért eszik: az ellen a lélek ellen, amely a vért eszi, fordítom majd orcámat és kiirtom népem közül. Mert a test lelke a vérben van, én pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy kieszakózzék lelketek engesztelődését; hiszen a vér az, amely kiengesztelődést eszközöl ki a benne levő lélek által. Ezért mondtam Izrael fiainak: „Egy lélek se egyen közületek vért; az átmenetileg köztetek tartózkodó se egyen vért.” — 3. Móz. 7: 26, 27; 17: 10-12, UV.

¹² A McClintock és Strong-féle bibliai, teológiai és egyházi irodalom enciklopédiája ezeket mondja az I. kötet 834-ik oldalán a vérnek élelemkénti fogyasztása tilalmáról: „Azok az esetek, melyek ismertetnek valamely tilalmat a megengedett és nem megengedett eledellel kapcsolatban, általában azzal okolják, hogy „a vér a lélek”, s megparancsoltatták, hogy mint vizet öntsék ki azt a földre. Ahol viszont az Urnak bemutatott áldozati állatok részeként van bemutatva, ott

— az előbb említett okon kívül — azt hangsúlyozza a szöveg, hogy „a vér a lélek által engesztelést eszközöl ki”. (3. Móz. XVII, 11, 12) Ez a pontos rendelet nemcsak az izraelitáknak szólt, hanem a közöttük tartózkodó idegeneknek is. E [történy] megszegésének a büntetése „a nép közül való kiirtás” volt, ami alatt a halálos ítélet értendő (vessük össze Zsidók X, 28-al), habár nehézkes megállapítani, hogy karddal vagy megkövezéssel hajtották-e végre.”

¹³ Így tehát megparancsolta Isten minden izraelita vadásznak, hogy ne a hatalmas babilóni Nimród vadászhoz hasonlóan járjon el, hanem tartsa tisztelőben a zsákmány véréit. „Ebben az esetben ontsa ki annak véréit és fedje be azt földdel. Mert mindenféle test lelke annak vére, a benne levő lélek miatt. Ezért mondtam Izrael fiainak: „Ne egyétek meg valamiféle testnek a véréit, mert mindenféle testnek a lelke annak vére. Aki ezt eszi, elvágattatik.” (3. Móz. 17: 13, 14, UV) A vér mintegy a lélek volt. Ezért hát így szólt a továbbiakban Jehova Isten a vele szövetségben álló vadászokhoz: „Csakhogy abban állhatatos légy, hogy a vért meg ne egyed; mert a vér, az a lélek [nephesch, héberül]: azért a lelket a hússal együtt meg ne egyed! Meg ne egyed azt, a földre öntsd azt, mint a vizet.” (5. Móz. 12: 23, 24, UV) Lelket enni Istentől kölcsönzött életet „enni” jelent, s ezzel annyiban vét az ebből evő, hogy életet vesz el Istentől.

A KERESZTYÉNEK NINCSENEK KIZARVA A VÉRRŐL SZÓLO TÖRVÉNY ALÓL

¹⁴ De mi mondható azokról a keresztyénekről, akik a valóságban követik Jézus Krisztusnak, Isten Fiának nyomdokait? Jézus alapította a keresztyén gyülekezetet a földön. A halála és feltámadása utáni három és fél év alatt kizárólag körülmetélt zsidókból vagy izraelitákból és prozelitákból képezték a gyülekezetet. Ezek a zsidó-keresztyének elismerték azt, hogy hatályát veszítette a törvényszövetség, melyet Jehova Isten kötött Mózes által az Izrael nemzettel, úgy szólva arra a cölöpre szegezve, amelyre Jézus Krisztust, mint tökéletes emberi áldozatot verték. A keresztyén Pál apostol igazolja ezt a tényt, aki korábban zsidó farizeus volt. (Efé. 2: 13-16; Kol. 2: 13-17) A keresztyén gyülekezet ekkor új szövetségben állott Jehova Istennel Jézus Krisztus kiomlott vére alapján. Ettől eltekintve elismerte, hogy még mindig Jehova Istennek Noénak a vér szentségére vonatkozólag adott törvénye alatt állott, hiszen sohasem hatálytalanították vagy vonták vissza ezt a szent törvényt. Ezért mint vezető testület a következő utasításokat küldte ki a tizenkét apostol és más érett keresztyén a jeruzsálemi gyülekezetből, még azoknak a megkeresztelt keresztyéneknek is, akik korábban nem voltak körülmetélt zsidók:

¹⁵ „A szent szellem és mi magunk azt tartottuk helyesnek, hogy a következő szükséges dolgokon kívül ne rójunk rátok további terheket: tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolgoktól, valamint a vértől és a megöltettektől, melyeknek nem folyt ki a vérük, és a paráznaságtól. Ha gondosan megővjátok magatokat ezektől, jól lesz dolgotok. Legyetek egységben!” — Apcsel. 15: 28, 29; 21: 24, 25, UV.

¹⁶ De habár a törvényszövetség hatálytalanított, habár Jehova Isten új szövetséget vezetett be s jogerőre emeltette azt Krisztus Jézus feláldozott vére által, mégsem változtatta meg a bálványáldozatra, a vérre és a nemi erkölcstelen-ségre vonatkozó törvényét. Így tehát nem imádhatták a keresztyének Istent képek és szimbólumok által. Nem követhettek el házasságtörést, s nem is paráználkodhattak. Nem onthattak ki vért gyilkosság által, s testi szervüket sem táplálhatták madárnak, bármiféle állatnak vagy embernek a vérével.

¹⁷ Mindazonáltal évenként megünnepezték a keresztyének az úrvacsorát az első században, s minden ünnep alkalmából, minden gyülekezet ivott egy közös bors kehelyből. De nem az áldozati Bárány, Krisztus Jézusnak a betű szerinti

10. Hogyan ragaszkodott Jehova ahhoz is, amikor szövetséget kötött Izraeli, hogy tartsa meg a Noénak adott törvényét?

11. Mit tiltott meg Jehova törvénye mind az izraelitáknak, mind a jövevényeknek és miért?

12. Mit olvasunk a McClintock és Strong-féle enciklopédiában a vérnek, mint élelemnek fogyasztási tilalmát illetően és ennek a tilalomnak a megszegéséről?

13. Milyen életfontosságú tényeket hangsúlyoznak Istennek az izraelita vadászoknak adott törvényei?

14, 15. a) Mit ismertek el az első zsidó-keresztyének Isten törvényszövetségét és a Noénak adott törvényt illetően? b) Milyen utasításokat küldött ezért a vezető testület a nem zsidó keresztyéneknek?

16. Mit nem szabad tenni a keresztyéneknek, habár hatálytalanították a törvényszövetséget és újszövetséget vezettek be, s miért nem?

17. Miért nem szegi meg valaki a vérről szóló szövetséget, ha iszik az úrvacsora alkalmából a közös kehelyből?

vérét itták ezzel. Néhány órával azelőtt, hogy a római katonák a cölöpön csüngő Jézus baloldalába döfött, úgyhogy vér és víz ömlött ki, a következő szavakkal nyújtotta az Úr Jézus tizenegy hűséges apostolának a jelképes kelyhet Jeruzsálemben egy háznak a felsőtermében: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez jelenti az én, véremet, a szövetségémet”, amely kiontatik sokak javára a bűnök bocsánatára. De azt mondom nektek: Mostantól fogva semmi esetre sem iszom többé a szőlőtőnek e terméséből addig a napig, amikor újra nem iszom azt veletek Atyám királyságában.” (Ján. 19:33-37; Mát. 26:26-29, UV) E kehely vörös bor csupán jelkép volt, tudniillik Jézus élet-vérének a szimbóluma, amely Isten áldozataként ki kellett ontassék, hogy megtisztítson minket bűneinktől.

¹⁸ Évekkel később eképp írt Pál apostol az úrvacsorát ünneplőknek: „Az áldás kelyhe, melyet megáldunk, nem Krisztus vérében való részesedés-e?” (1. Kor. 10:16, UV) Ha ittak ebből az emlékvacsora-boros-kehelyből, azt ábrázolták ezzel képletesen, mintha részt vettek volna Jézus feláldozott emberi életének áldásaiban, melyet a vér szemléltetett. Mégpedig azáltal teszik ezt, hogy hisznek őbenne, mint abban az Egyben, aki meghalt, hogy megváltsa őket a bűntől és haláltól.

¹⁹ Isten felhatalmazásával öntötték az áldozati állat vérét az ő szent oltárára, mégpedig a neki feláldozott élet szemléltetéséért. Ezek szerint elismerték a keresztyének azt, hogy Jézus tökéletes emberi vére Isten igazi áldozat-oltárára öntetett, amelynek révén mindazok számára örök élet van kilátásban, akik elfogadják áldozatát. Így tehát drága vér volt az, ami Istennél vásárló erővel bírt. Péter apostol írta keresztyén társainak: „Hiszen tudjátok, hogy nem múlandó dolog, ezüst vagy arany váltott meg öröklött, értéktelen élelmódotokból, hanem a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak drága vére.” — 1. Pét. 1:18, 19, BD.

²⁰ A hívő keresztyéneket nem úgy érintette az, hogy Jézus vére Isten oltárára öntetett, mint azokat a zsidókat, akik kitarítottak amellett, hogy a római helytartó öltesse meg Jézust egy mártírcölöpön. Pilátus, a helytartó mosta a kezét a néptömeg előtt és így szólt: „Ártatlan vagyok ennek az embernek véréből. Lássátok!” Ezzel egyetértettek, hiszen így szóltak: „Vére szálljon ránk és a mi gyermekeinkre.” (Mát. 27:24, 25, UV) Vállalkoztak Jézus vére kiontatásának a felelősségét magukra venni, sőt azt fiaikra átruházni.

18. Milyen módon vesznek részt Krisztus vérében az úrvacsorát ünneplő személyek?

19. Miért adta Isten azt a felhatalmazást, hogy vért alkalmazzanak az élet elnyerésére? Hogyan tekintik tehát az igaz keresztyének Krisztus vérért?

20. Miért érintette másként Krisztus vérének a kiontatása azokat a zsidókat, akik nem tájtottak attól, hogy végeztesse ki Pilátus Jézust?

AZOK, akik nem szeretnék magukra vonni Isten nem tetszését és fenyítését, nemcsak az emberek, állatok és madarak betű szerinti vérenek a kiontatásától kell tartózkodniuk, hanem másképp is tisztán kell tartásuk magukat a vértől. Pál apostol utalt erre Kisásziában az efézusai keresztyén felvigyázóknak tartott beszédében: „S nos, íme, tudom, hogy nem látjátok többé orcámat, ti mindnyájan, akik közé elmentem, hogy prédikáljam a királyságot [Isten király-

1. Milyen szavakkal jelezte Pál, hogy a keresztyének még egy másik módon is tisztán kell tartásuk magukat a vértől?

²¹ Minden évben megünnepezték az első keresztyének az úrvacsorát. Ittak a Jézus vérért szemléltető közös boros kehelyből. Kétségtelen ezért (vagy legalább részben ezért) vádolták meg embervér ivással a pogány hitetlenek ezeket a hűséges keresztyéneket. Ez egyike volt azoknak a hamis vádaknak, ami ellen védekezniük kellett a keresztyén gyülekezet szóvivőinek. Azzal tömték be a keresztyénség ellen-ségeinek száját, hogy kijelentették: az embervér jóval felet-tőbb áll az állatvértől, sokkal értékesebb annál, s hogy a keresztyének annál távolabb állanak attól, hogy embervért igyanak, mivel már az állatok, néma, okatlan teremtmények vérenek az ivása is ellentétben van Isten törvényével. Szám-talan tanúbizonyság van arra, hogy ezek a hűséges keresz-tyének nem vettek fel semmilyen célból embervért testükbe. — Lásd *Origenes Ecclesiasticae* vagy Joseph Bingham (1668-1723) *Antiquities of the Christian Church* művét, 17. könyv, 5. fej., 20. bek.*

²² Csak Ágoston római katolikus teológus (354-430) kora után, kezdtek úgy érvelni magukat keresztyéneknek való személyek, hogy csak átmeneti tilalom volt az az isteni rendelet, amely Krisztus követőinek megtiltotta a vérnek, mint élelemnek a fogyasztását, s immár nem érvényes többé. Ez az érv azonban azoknak a szakadár gondolataihoz tarto-zott, akik keresztyének tartották magukat ugyan, de az igaz hitől már elesetek, ahogy azt Pál apostol megjövendölte. — 2. Thess. 2:1-3.

²³ Így szólt Isten, miután megjövendölte, hogy Fia, Jézus Krisztus, mint Bíró jön a templomhoz: „Én, Jehova, meg nem változom.” (Mal. 3:1-6, EI) A jelen igazi, hűséges keresz-tyénei megfogadják Júdás tanítvány szavait, aki arra buzdít bennünket, hogy „kemény harcot harcoljunk a hitért, amely egyszer s mindenkorra a szentekre hagyatott”. (Júdás 3, UV) Ennek a hitnek megfelelően tisztán tartják magukat a vérbűntől. Tartózkodnak attól, hogy ítéletet vonjanak ma-gukra a vér szentségéről szóló változhatatlan, szent törvény megszegése által. Isten nem követeli vissza majd tőlük vala-mely ember életét vagy lelkét.

* Az *Origenes Ecclesiasticae*-t Bingham József adta ki nyolc kötetben, az első kötetet 1708-ban, az utolsót pedig 1722-ben. „Ez a nagy mű egy tökéletes kézikönyv az egyházi régiségtanra vonatkozó tényekről és még nem tették túl rajta, s nem is is-mertettek mégcsak megközelítőleg sem hasonló valamit ezen a területen valamely azóta közzétett könyvben.” — *McClintock and Strong's Cyclopaedia*, I. kötet, 814. old., 2. bekezdés. (1891-es kiadás)

21. Mivel vádolták meg az első keresztyéneket, mert ittak a kehelyből az úrvacsora alkalmából, s mi tünik ki védekezésükből Istennek a Noéval ismertett törvényt illetően?

22. Mikor kezdtek állítólagos keresztyének érvelni Isten Noénak adott törvénye ellen és hogyan?

23. Hogyan követik a keresztyének Júdás ítéletét és maradnak ártatlanok, mivel tudják, hogy Jehova nem változik meg?

ságát, AB]. Ezért szólítalak fel titeket ezen a mai napon, tanúskodjatok amellett, hogy minden ember véréből tisztá vagyok.” (Apcsel. 20:25, 26, UV) Hogyan mondhatta ezt éppen egy Pál? S mennyiben figyelmeztetés ma számunkra szavai és példája?

² Pál egykor mint a Tárzus nevű városból (Kisászia) való Saul volt ismeretes. Egy ideig nehéz vérbűn terhelte őt. Midőn a jeruzsálemi zsidó legfelső bíróság egy István nevű hűséges, keresztyén tanút halálra közveztetett, végigbámulta ez a tárzusi Saul a dolgokat és vigyázott a kövezők fel-sőruhájára. Így nyíltan kimutatta Saul, hogy helyeselte ezt a gyilkos tettet. Bizonyos mértékig rászáradt tehát István vére. (Apcsel. 7:58; 8:1; 22:19, 20) Ezzel az üldözők pályá-ját kezdte. „Saul pedig kezdte felháborítóan kezelni a gyü-lekezetet: egyik a másika után rontott be a házakba és el-hurcolta mind a férfiakat, mind az asszonyokat, börtönbe vetette őket.” Az apostolok kivételével elszédtek a keresz-tyének Jeruzsálemből. — Apcsel. 8:3, UV.

³ „Saul pedig még mindig dühtől lihegve halállal fenye-gette az Úr tanítványait. A főpap elé járulva kérte, adjon neki ajánlólevelet a damaszkuszi [Szíria] zsinagógához, hogy

2. Hogyan kezdte el az üldözés pályáját ez a Saulként ismert férfiú?

3. Milyen vallomást tett Pál az üldözésről Fesztyusz és Agrippa előtt?

megkötözve Jeruzsálembe hozhassa azokat a férfiakat és asszonyokat, akikről ki tudja deríteni, hogy ezt a tanítást követik." (Apcsel. 9:1, 2, BD) Így szólt, amikor Fesztyusz helytartó és II. Agrippa Heródes király előtt bizonyosságot tett: „Jóllehet úgy véltem magamban, hogy sok ellenségeskedést kell kifejtennem a názáreti Jézus neve ellen, amit meg is tettem Jeruzsálemben; s börtönbe csuktam sokakat a szentek közül, miután felhatalmazást kaptam a főpapoktól; s ha ki kellett végeztessenek, ellenük szavaztam. S minden zsinagógában gyakran fenytésekkel próbáltam visszavonásra kényszeríteni őket; s szerfelett ellenük felbőszülve üldöztem őket, még a külső városokban is.” — Apcsel. 26: 9–11, UV.

⁴ Ezzel a dőre eljárással az ártatlan vér kiontásának néhez vérbűnét vonta magára Saul. Hogyan szabadult meg attól? Amennyiben elfogadta Isten irgalmasságát. A Damaszkuszba vezető úton, ahol folytatni akarta üldözéseit, éppen az parancsolt Saulnak megálljt, akit a valóságban üldözött. Természet feletti módon megjelent neki a feltámadt, megdicsőült Jézus és a következő szavakkal korholta: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.” Majd más munkát adott az Úr Jézus Saulnak — ahogy ő mondta — „mind a látott dolgok szolgáljává és tanújává [teszlek], mind pedig azoknak a dolgoknak, melyeket, ami engem illet, még láttatok majd veled, azáltal hogy megmentelek téged ettől a néptől és a nemzetektől, akikhez küldelek, hogy felnyisd szemüket, hogy a sötétségből a világosságra térjenek és Sátán kényszeréből Istenhez, úgyhogy a bűnök bocsánatát és azok közötti örökséget nyerjék el, akik a bennem való hitük által megszenteltettek”. (Apcsel. 26:12–18; 9:3–6, UV) Ekkor felvetődött a kérdés, hogy elcserezné-e, mint üldöző tevékenységét a Jézus Krisztus tanújának és szolgájának a tevékenységével. Az akkori élete függött attól, hiszen a halált érdemelte meg a rászarádtt nehéz vérbűn miatt. Örök élete is attól függött.

⁵ Saul felismerte ekkor, hogy a halált érdemelte meg, de mivel Isten irgalmasságot tanúsított iránta Krisztus által, nem kellett meghaljon nagy vérbűne miatt. Az alatt a három nap alatt, amikor természet feletti indítékra vakon Damaszkuszban maradt, beismerte rettenetes bűnét, megbánta és irgalmasságért esedezett Jézus Krisztus váltságáldozata alapján. Megtért, azaz elfordult az üldöző gyilkos pályájától, aki zsidó farizeus korában volt, s odaadta magát Jehova Istennek, hogy kövesse Fiát, Jézus Krisztust. Amennyiben elhatározta a rávonatkozó Isten akaratát cselekedni, elfogadta a Jézustól kapott szolgálati feladatot. Mihelyt visszakapta egy csoda által szeme világát a harmadik napon, megkeresztelkedett Saul vízben, hogy nyilvánosan jelezze, mint Jézus követője, Istennek való odaadása lépését, s Isten Bárányának, Jézus Krisztusnak drága vére lemosta az ő bűnét. (Apcsel. 9:17–19; 22:12–16) Nyomban azután tanúskodni kezdett, ahogy Jézus Krisztus tanúskodott. — Apcsel. 9:19–26.

⁶ Saul azt mondja, hogy Isten szerető jósága folytán megszabadult nagy vérbűnétől, mégpedig Jézus Krisztus által, aki, miután felment a mennyben, mindegyik közül az utolsóknak neki is, úgyszólván mint egy koraszülöttnak megjelent. „Hiszen én vagyok a legkisebb az apostolok közül, arra se méltó, hogy apostolnak hívjanak, mert üldöztem Isten gyülekezetét. De Isten ki nem érdemelt jósága folytán vagyok az, ami vagyok. S nem bizonyult hiábavalónak ki nem érdemelt jósága velem szemben, hanem többet fáradoztam mindnyájuknál; de nem én, hanem Isten ki nem érdemelt jósága, amely velem van.” (1. Kor. 15:8–11, UV) Saul vérbűnnel terhelte meg fejét elfogultságból tudatlan-ságában. Ezt mondja Pál azoknak az érdekében, akik hasonlóan ugyanolyan vérbűn hordozhatatlan terhét éreznék: „Hálás vagyok Krisztus Jézusnak ... mert bizalomra méltónak tekintett és szolgálati tisztséget utalt ki számomra, habár én korábban rágalmazó, üldöző és gonosztevő voltam. Mégis irgalmasság tanúsított velem, mert tu-

datlan voltam és a hit hiányából cselekedtem. De Urunk ki nem érdemelt jósága szerfelett elárasztó volt Krisztus Jézussal kapcsolatban való hittel és szeretettel. Megbízható és minden elfogadásra méltó az a mondas, hogy Jézus Krisztus azért jött a világra, hogy bűnösöket mentsen meg. Ezek közül a legelső helyen állók. Mindazonáltal azért tanúsított velem irgalmasság, hogy Jézus Krisztus, kiváltképpen általam, minden türelmét kinyilvánítsa mindazok számára példaképül, akik belé vetik hitüket az örök élet elnyerésére.” — 1. Tim. 1:12–16, UV.

⁸ A társzusi Saul beismerte és megbánta fájo bűneit és megtért, azaz elfordult a beismert bűnös pályától, alázatosan és hálással elfogadta Isten ki nem érdemelt jóságát Jézus Krisztus által, odaadta magát Istennek, hogy cselekedje annak neki kinyilatkoztatott akaratát és a vízkeresztséggel szimbolizálta Istennek való odaadása ezt a lépését. Így mint keresztyén kezdte el a neki kiutalt szolgálatot. Most már tiszta volt minden olyan keresztyén verétől, akiknek kivégzését okozta. Ma is megtisztulhatunk ilyenképpen a rettenetes vérbűntől. Akkor megtarthatjuk a szövetséget a vér szentségét illetőleg, éspedig azáltal, hogy tisztán tartjuk magunkat a vértől, mint minden fulva halt állattól.

⁹ Mit jelent azonban magunkat minden ember verétől tisztán tartani, amiről Pál később beszél? Új kötelezettség adódik hát más emberek verét illetőleg az Istennek odaadott keresztyén számára? Igenis, mégpedig, mert az Isten keze általi pusztulásnak a veszélye fenyegeti az embereket, ahogy ez egykor minket is fenyegetett; s mi tudjuk immár, hogyan kerülhetik el ezt a halált. Így tehát az a felelősség hárul ránk, hogy vessük latba javukra ismeretünket. Nem az egyedüli bűnözők vagyunk, akiknek megmentéséért kiöntött Krisztus vért a földön. Úgy jelentették őt be, mint „Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét”. — Ján. 1:29, UV.

¹⁰ Hogyan mentethetnek meg azonban e világhoz tartozó más emberek az ő bűnázdozata által, ha nem hallanak semmit arról és nem nyílna alkalom nekik annak elfogadására és javukra fordítására? A megmentés tehát rajtunk, jelenlegi megmentetteken kívül még számtalan más emberek számára is lehetővé lesz téve. Az a felelősség ruházódik át a már irgalmasságot tanúsítottakra, hogy másokkal szemben irgalmasságot tanúsítsanak és ismertessék velük a megmentés eszközét. Ha ezt nem tennék, nem terhelne-e meg minket kisebb vagy nagyobb mértékben az a körülmény, hogy mások nem részesülnek megmentésben, mert elmulasztottuk vagy elhanyagoltuk volna másokat a szükséges felvilágosításban részesíteni? Különösen az isteni ítélet korszakában találó ez, ha tervben és végrehajtása előtt van az ítélet. A Példabeszédek 24:11, 12 kimutatja ez irányú felelősségünket: „Szabadítsd meg azokat, akik, a halálra vitetnek, és akik a megöletésre tántorognak, tartóztasd meg! Ha azt mondanád: íme, nem tudtuk ezt; nemde, aki vizsgálja az elméket, ő érti, és aki őrzi a te lelkedet, ő tudja, és kinek kinek az ő cselekedete szerint megfizet? Így tekintette Pál a tényállást. Határtalan irgalom tanúsított vele szemben, így tehát ő is irgalmasságban kellett részesítsen másokat, mivel felismerte, hogy ő jómaga is Istennek vele szemben Krisztus által tanúsított irgalmassága folytán él.

A MEGMENEKÜLÉS ÚTJÁT MUTATNI

¹¹ Pál apostol példakép számunkra, akik ma élünk. Tisztán kívánta tartani magát mások kivégzésének a felelősségétől, melyet a nagy Bíró, Jehova fog kiszközőlni, mivel azt jelentené ez az ítéletvégrehajítás, hogy test és lélek elpusztulna a gyehennában. (Mát. 10:28) Pál apostol korában az isteni ítéletnek egy időszakában éltek a zsidók. Az Úr Jézus megmondta, hogy Jeruzsálem szörnyű pusztulása előtt áll, mivel nem ismerte fel magának Isten Fiának látogatása idejét. (Luk. 19:41–44) A kérdés felmerült: Ki pusztul el Jeru-

8. Milyen lépéseket tehetünk tehát az irányban, hogy mi is megszabadulhassunk, Saulhoz hasonlóan, a rettenetes vérbűntől és keresztyén szolgálatot kapjunk?

9. Mennyiben támad új kötelezettség más emberek verét illetőleg az olyan személy számára, aki odaadta magát Istennek?

10. Milyen köteleesség nyugszik azokon, akik iránt már irgalmasság tanúsított, hogy mások is javukra fordíthatassák a megmentést, ahogy ezt a Példabeszédek 24:11, 12 szövege mutatja?

11. Milyen kérdés volt Pál korában idősebb Jeruzsálemet illetőleg, s mi nek a cselekvésére érezte késztetve magát Pál, hogy tiszta maradjon?

4. Mit vont magára ezzel Saul, s miért lett olyan fontos számára, hogy változtassa meg foglalkoztatását?

5. Hogyan viselkedett azután Saul, s milyen nyilvános bizonyosságot tett nyomban arról?

6, 7. a) Mit tanúsított Isten Saul iránt, úgyhogy megszabadult a vérbűntől? b) Mit mondott azoknak az érdekében, akik ma hasonlóan megterhelve érzik magukat?

zsálemmel? Ki marad a vérbűn alatt, melyet a Jézus halálát követelők magukra és gyermekeikre kívántak? Pál ezért arra érezte késztetve magát, hogy hangoztassa a figyelmeztetést és mutasson az embereknek a megmenekülés és az örök életre való megmentés útjára. Ezért prédikált és fordította figyelmét első sorban a veszélyezett zsidókra. Kitűnik a Korinthusban mondott szavaiból ez a lelkiismeretéből fakadó vágy, hogy tisztán tartsa magát más emberek pusztulásának felelősségétől.

¹³ Pál mint sátorkészítő dolgozott ebben a görög városban egy zsidó hívő emberrel, Aquilával, Priscila férjével. Minden zsidó szombatnapon pedig felszólalt a helyi zsinagógában és számos zsidót és görögöt sikerült megnyernie a keresztyénség számára. Midőn csatlakoztak végül tititársai hozzá, kezdett intenzíven foglalkozni az Igével: bizonyosságot adott a zsidóknak, hogy bebizonyítsa: Jézus a Krisztus. A tényállás azután válsággá fajult. Ez azt kívánta meg, hogy nyilatkozzon Pál annak okáról: miért vesszi ő olyan komolyan az ügyet. Így olvasunk erről: „Amikor ők [a zsidók] folytonosan ellentmondtak neki és szitkozódottak, ruháját kirázva így szólott hozzájuk: 'Véreték szálljon a ti fejetekre! Tiszta vagyok. Mostantól a nemzetekből való emberekhez megyek.' Ezzel elment onnan és egy Ticiusz Jusztusz nevű Isten imádó ember házába költözött, akinek a háza szomszédos volt a zsinagógával. Kriszpusz pedig, a zsinagóga előljárója, elfogadta az Urban való hitet, ugyanúgy az egész háza. S sok korinthusi hívő lett és megkeresztelkedett azok közül, akik hallották ezt.” — Apcsel. 18: 1-8, UV; 1. Kor. 1: 14-16.

¹³ Pál tudta, hogy a zsidó nemzet belépett az ítéletidőbe, s hogy az akkor élő nemzedék alatt pusztulás szakad Jeruzsálemre. A föld minden részén élő zsidók „az ég alatt levő minden nemzetből”, felmentek Jeruzsálembe, hogy évenként megünnepeljék a zsidó ünnepeket. Kétségtelen, hogy húsz évvel később, tehát a 70-es évek körül abból a korinthusi zsidó zsinagógából is felmentek egyesek Jeruzsálembe a pászkát megünnepelni, amely ellen küzdött Pál a Kr. u. 50/51-es években. Ott csapdába mentek, amikor Titusz római generális légioit a város ellen vezette és bekerített minden pászkát ünneplőt. A legtöbb zsidót ott érte a halál az ostrom, éhség, járványok és a polgárháború következtében. Az átéltöknek csak egy kis számát hurcolták el a Római Birodalom minden részébe. Ha ezek a zsidók keresztyének lettek volna és megkeresztelte volna őket Pál, ahogy ő Kriszpuszt és házanépét megkeresztelte, akkor jól távol lettek volna Jeruzsálemtől és Júdeától, különösen pedig akkor, amikor Cestius Gallus hadaival rövid ostrom után Kr. u. 66-ban körülvette a pusztulásra ítélt várost. Akkor megszívlelték volna Jézusnak a Lukács 21: 20-22-ben feljegyzett szavait, s nem pusztultak volna el a tizenegyszázezer zsidóval, mint Krisztus makacs, tudatos ellenségei, mint olyanok, akik nem akartak általa megmentésben részesülni. De akár elpusztultak ezek a zsidók Jeruzsálemben, akár nem, mégis az emberiség Megmentőjének önféj ellenségeiként haltak meg. Mindazonáltal Pál nem lehetett felelőssé tenni halálukért, amely Istennek Krisztus által a megmentésre tett gondoskodásán kívül érte el őket.

¹⁴ Jó lelkiismerettel kirázhatta Pál ruháját és mondhatta, hogy nem terheli őt vérbűn ezekkel a korinthusi zsidókkal szemben. Tiszta és ártatlan volt az ügyben. Még zsinagógájukban is prédikált pihenő napjukon. Amikor csatlakoztak hozzá társai, Silás és Timótheus, még intenzívebben foglalkozott az Igével, tudniillik a szóbeli igével: prédikált és tanított. Ez kétségtelen arra késztette őt, hogy kevesebb időt szenteljen a sátorkészítésre. De kötelezve érezte magát erre a lépésre, mert tudatában volt a zsidókkal szembeni felelősségének, akik közvetlen Istenük, Jehova előtt álltak ítéletben, tehát az a veszély fenyegette őket, hogy örökre elpusztulnak. Amikor minduntalan ellenálltak a megmentés üzenetének és rágalmatokat szortak Jézus Krisztusra, időpazarlás és hiábavaló fáradtság volt, nekik, mint közösség-

nek továbbra is prédikálni. Nyugodt lelkiismerettel ráhagyhatta tehát őket tudatos anti keresztyéni eljárásuk következményeire, anélkül hogy a vérbűn legkisebb fekélye is beszennyezte volna őt. Ezért további felelősségére adta ekkor magát, tudniillik a nem zsidó „nemzetek apostola” szolgálatára. (Róm. 11: 13, UV) Ezek számára is fennállott a megmentés lehetősége, előrebocsátva természetes, hogy hallgathatnak-e az üzenetre. Ezért mondta Pál a magukra hagyott korinthusi zsidóknak: „Mostantól kezdve a nemzetekből való emberekhez megyek.”

¹⁵ Helyesen cselekedett Pál, s valóban tiszta volt a zsidók véretől, amely rájuk kellett szálljon? Az Úr helyeselte ezt. Hogyan? Nos, miután Pál kizárólag a Korinthusban lakó pogányoknak szentelte magát, mennyből jövő üzenetet kapott: „Ezenfelül ezt mondta az Úr Pálnak egy éjszakai látomásban: 'Ne félj, hanem beszélj tovább és ne hallgass, mert én veled vagyok, s senki nem emeli kezét ellened, hogy bántson téged; mert sok nép enyém ebben a városban.' Így egy év és hat hónapig ott maradt és tanította közöttük az Isten Igéjét.” (Apcsel. 18: 9-11, UV) Keresztyénékké lett nem zsidókból kellett álljon az „a sok nép ebben a városban”, amely az Uré volt. Az ellenséges zsidók megpróbálták azután Pál prédikáló tevékenységét jogesetre való alkalmommá tenni, amely Gallio prokonzul elé kellett kerüljön, aki mint bíró viselt tisztséget. Az aljas terv azonban nem sikerült. A bíróság elutasította a pert. Miután Pál még hosszabb ideig oktatta ott a nem zsidókat Isten Igéjére, elhagyta békében Korinthus és meglátogatta Jeruzsálemet. — Apcsel. 18: 12-22.

HOGYAN TARTOTTA Ő MAGÁT TISZTÁN?

¹⁶ Pál tanú volt a lakott földön élő emberek nagyobb része előtt, nem kevésbé a jelenkor Jehova tanúinál; olyan sok ember előtt, amennyinek csak bizonyosságot tudott tenni. Ezekhez tartoztak: szírek, zsidók, arabok, ciciliusok, ciprusiak, pamfiliánok, galáciaiak, liciaiak, ázsiaiak, makedónok, görögök, malták és olaszok, amennyiben azt a Pál útjairól szóló beszámolókból biztosan tudjuk. Bárhova is ment ez az apostol, s bárhol alkalom adódott neki a bizonyoságtételre, megmutatta nekünk ma élőknek: hogyan tarthatjuk tisztán magunkat minden ember véretől. Hogyan tette ezt? Különösen rávilágított erre az a búcsúbeszéd, melyet az efézusi — ázsiai római tartomány fővárosa — gyülekezet felvigyázói előtt tartott. Amidőn Pál az utolsó jeruzsálemi útján Milétuszhoz közel megállt, odahívatta magához az efézusi gyülekezetnek idősebb férfiai. Előttük mondta a következő kihívó szavakat: „Ezért szólítalak fel titeket ezen a mai napon, tanúskodjatok arról, hogy minden ember véretől tiszta vagyok.” (Apcsel. 20: 16, 17, 26, UV) Le tudták-e tagadni ezt az efézusi felvigyázók, s letagadták ezt? Nem! Miért nem? Mert Pál közölte velük a megmentés üzenetét, anélkül hogy valamiképpen tartózkodott azzal.

¹⁷ Vizsgáljuk meg Pál apostolnak ebben az ügyben mondott szavait: Így szólott az efézusi keresztyén gyülekezetnek ezekhez a képviselőihez: „Ti jól tudjátok, hogyan voltam én mindenkor köztetek az első naptól fogva, ahogy Ázsia tartományára léptem: mint az Úr rabszolgája a legnagyobb alázatossággal könnyek és viszontagságok között szolgáltam, melyek a zsidók ármánykodása következtében értek engem, miközben nem tartózkodtam attól, hogy ismeressem veletek bármely hasznos dolgot és tanítalak titeket nyilvánosan és házról házra.” (Apcsel. 20: 18-20, UV) Megjegyzendő, hogy a „hasznos dolgok”, olyan dolgok voltak Isten Igéjéből, melyek megmentésükkel és megmentési állapotukban való kitartással függtek össze. De hogyan prédikált és tanított Pál Efészusban nyilvánosan és házról házra? A feljegyzések mutatják ezt.

¹⁸ Azután elhagyta Korinthus, s a Jeruzsálembe vezető útját megszakította Efészusban. Mit munkálkodott „nyilvánosan”?

15. Mi bizonyítja, hogy helyes volt Pálnak az ebben az ügyben való eljárása, s hogy tisztán megőrizte magát a zsidó ellenségek véretől?

16. Kiknek tett bizonyosságot Pál, ahogy útjeléről mutatják, s milyen kihívó nyilatkozatot tett, anélkül hogy tiltakoztak ellene az efézusi felvigyázók?

17. Mit tudtak ezek az efézusiak mindjárt az első naptól, ahogy belépett hozzájuk Pál, s mik voltak az általa megemlített „hasznos dolgok”?

18. Milyen tevékenység járult „nyilvánosan” Pálra Efészusban a zsidókat illetően?

12. Milyen válság keletkezett a prédikáló tevékenység miatt Korinthusban, s mit mondott és tett Pál, hogy elejét vegye annak?

13. Hogyan volt az lehetséges, hogy hitetlen korinthusi zsidók részesültek a Jeruzsálemen végrehajtott ítéletben, s miért nem volt hibás ezért Pál?

14. Miért tudta kijelenteni Pál, amikor elhagyta a korinthusi zsidókat, hogy miattuk nincs vérbűne, s kihez fordult azután?

san"? „Ő maga pedig a zsinagógába ment és érvelt a zsidókkal. Amikor azonban kérték, hogy huzamosabban maradjon [náluk], nem állt rá, hanem búcsút mondott nekik és így szólt: „Ha Jehova akarja, visszatérek újra hozzátok.”” (Apcsel. 18:19–21, UV) Miután betöltötte fogadalmát Jeruzsálemben, visszament Pál Efézusba. Ismét a nyilvánosság elé lépett. „Bejárt a zsinagógába és nyíltan szólott három hónapig: előadásokat tartott és meggyőzően beszélt Isten királyságáról.” Abba hagyta Pál nyilvános tevékenységet, amikor a zsidók fennhangon tiltakozni kezdtek? Nem, mondja a beszámoló. „Amikor pedig egyesek megkeményítették magukat, nem hittek és a tömeg előtt hátrányosan beszéltek a [hit]-útról, visszavonult tőlük és elkülönítette tőlük a tanítványokat és naponként tartott előadásokat Tirannusz iskolájának hallgató termében. Ez két évig tartott, úgyhogy mindazok, akik Ázsia tartományában laktak mind zsidók, mind görögök, hallották az Úr igéjét.” — Apcsel. 19:1, 8–10, UV.

¹⁹ Így tehát csak a helyiséget változtatta meg Pál, ahol nyilvánosan beszélt: átköltözött a zsidó zsinagógából egy iskola hallgató termébe. Itt tartott naponként bibliai előadásokat. Habár még végzett valami világi munkát, hogy törődjön saját és mások szükségletével, mégis úgy osztotta be munkatervét, hogy naponként tudott még beszélni valamit a Bibliáról. Két év után olyan hatása volt nyilvánosan ennek a tevékenységnek, hogy Ázsia római tartományának minden lakosa, mind zsidó, mind nem zsidó, hallotta az Úr üzenetét.

²⁰ Egyes utazó zsidók megpróbálták utánózni Pálnak bizonyos csodáit. Így szóltak bizonyos áldozatokat megszálló démonokhoz: „Ünnepélyesen megparancsolom nektek Jézusra, akit Pál prédikál.” Nemcsak azok a zsidók tudták: mit prédikált Pál, hanem még a démonok is. Az egyik esetben így felelt nekik egy démon: „Ismerem Jézust, Pálról pedig tudok; de kik vagytok ti?” Ami azután történt, tudta egész Efézus. Ezt olvassuk: „Félelem szállta mindnyájukat, s az Úr Jézus neve folytonosan felmagasztaltatott. Sokan azok közül, akik hívőkké lettek, jöttek, beismerték és beszámoltak nyilvánosan üzelmeikről. Sőt a bűvös művészeket üzők egész sokasága összehordta könyveit és elégette mindenki szemeláttára. S kiszámlálták összértéküket és ötvenezer darab ezüstöt értek el. Így növekedett Jehova igéje hatalommal és felülkeveredett.” (Apcsel. 19:11–20, UV) Ez a helyes eljárás azok számára, akik most spiritizmust vagy démonizmust üztek. Ismerjék be nyíltan múlt tetteiket, kérjék Istent bűnbocsánatért, a aztán pusztítsák el a démonoktól inspirált könyveiket és lexikonaikat, arra való tekintet nélkül, hogy menyibe kerültek azok világi mértékkel mérve. Mindazonáltal fontos figyelembe venni itt azt, hogy Pál nyilvános tanító tevékenysége által egyre többet beszéltek Isten Igéjéről, úgyhogy diadalmasan felülkeveredett a pogány tanokon és zsidó hagyományokon.

²¹ Makacs ellenállásba ütközött Pál a zsidók között, mivel a zsinagógákban prédikált. Majd a zsidó zsinagógákon kívüli tevékenységének olyan méretű eredménye volt a nem zsidók között, hogy a pogányok között is megbotránkozásra adott okot. Pál apostol nyilvános tevékenységének az eredményét nem szívesen elismerve, eképp fordult Demeter ezüstműves az ugyancsak ezüstműves társaihoz, akik Artemisz vagy Diana számára — pompás temploma Efézusban volt — ezüst szekrényecskéket csináltak: „Emberek! Ahogy tudjátok, ebből az üzletből ered jólétünk. Látjátok és halljátok azt is, hogy ez a Pál nemcsak Efézusban, hanem csaknem az egész Ázsia tartományban jelentős néptömeget nyert

meg és bírt más felfogásra. Azt mondja ugyanis, hogy nem istenek azok, melyeket kézzel csinálunk. Ezenfelül nemcsak az a veszély fenyeget, hogy ez a mi foglalkozásunk rossz hírbe kerül, hanem hogy semmihez semmihez tekintik Artemisz nagy istennőnek templomát is; fensége is a pusztulás veszélyében van, pedig tiszteli az egész Ázsia tartomány és lakott föld.” Erre tumultus támadt Efézusban.

²² A közélet hivatalos személyei minden-kártól meg akarták óvni Pált, s bizonyították ez arra, hogy közhírré lett neki, mint keresztyén prédikátornak tevékenysége. A tanítványok nem akarták, hogy Pál a városi színházba menjen: ott a zilált örjöngő csöcseléknek beszélni. Ezt olvassuk erről: „Az ünnepek és játékok előjárói közül is egyesek, akik jó-érzülettel voltak iránta, küldtek hozzá és sürögösen kérték, hogy ne kockáztassa a színházba való menést.” Végül a városi írnok észretérítette a csöcseléket és feloszlatta a lázongó gyülekezetet. — Apcsel. 19:23–41, UV.

²³ Hogyan tanított azonban Pál „házzal házzal” Efézusban? Nincs feltűnő beszámoló arról. Midőn azonban Pál ezt az első utólagotogatóst megtette Efézusban, talált ott egyeseket, akik tanítványoknak vallották magukat, valami tizenkét férfit. A beszámoló nem mondja, hogy ezeket a férfiakat a zsidó zsinagógában találta. Ésszerűen elfogadható tehát az, hogy a házzal házzal való tevékenységben szerezte őket, amiről tanúskodott később az efézusi felvígázók előtt. Mivel a beszámoló nem mondja, hogy ezeket a férfiakat a zsidó litológos tanítványnak a zsinagógában beszélt volna, így egy magánházzal kellett megmagyarázza nekik a dolgot. Semmit sem tudtak a szent szellemről, ami arra vall, hogy nem volt hatékony bennük. Jól lehet vízben keresztkedtek meg, de ez nem a keresztyén keresztség volt. „János keresztsége” volt. Mindazonáltal Keresztelő János is azt mondta tanítványainak, hogy „abban higgyenek, aki ő utána jönne, azaz Jézusban”. Ezért megegyezően megkeresztelkedett a tizenkét férfi, most már „az Úr Jézus nevére”, s Pál apostol keze által megkapták a szent szellemet, valamint annak beszéd, más nyelveken szólás és jövődőlés csodaadományait. Azután a nyilvánosság elé, a zsinagógába ment Pál. Természet feletti segítségre szoruló is küldtek Pálért házaikból. (Apcsel. 19:1–7, 11) Továbbá nem cáfolták azt meg az efézusi felvígázók, amikor Pál kijelentette, hogy mint keresztyén tanító házzal házzal működött. — Apcsel. 20:20.

„A HASZNOS DOLGOK”

²⁴ Az efézusi felvígázók nem róhatták fel Pál apostolnak, hogy visszatartott tőlük valamit, amire szükségük volt a pusztulás elkerülésére és örök megmentésükre. Mit tanított tehát Pál nyilvánosan és házzal házzal? Az igaz Istenről szóló igazságot, a bűnösök megtérését Istenhez, az Úr Jézusban való hitet, Istennek Jézus által kinyilatkoztatott ki nem érdemelt jóságát, Isten királyságát, Isten igéjét, Isten szentjeinek örökségét és Jézus példáját követve azt az alapelvet is, hogy inkább adjunk mint kapjunk. Ez Pálnak az efézusi felvígázókhoz intézett további szavaiból tűnik ki:

²⁵ „Nem tartózkodtam ... alapos bizonyosságot tettem mind a zsidóknak, mind a görögöknek [tehát minden embernek] az Istenhez való megtérésre és az Úr Jézusban való hitre vonatkozólag. Most pedig látjátok, szellemben megkötözve utazok Jeruzsálemba, anélkül hogy tudnám: mi történik ott velem, anélkül hogy a szent szellem városról városra ismételt tanúskodik arról és mondja, hogy bilincs és nyo-

19. Mit tett tehát Pál, hogy továbbra is nyilvánosan beszélhessen, s milyen hatással volt eljárása két év elteltével?

20. Milyen démonkultusszal kapcsolatos események nyilatkoztatták ki, hogy mily nagy nyilvános bizonyosságot tett Pál, s hogyan érintette ez Isten Igéjét?

21. Ki között támadt ellenállás Pálnak a zsinagógákon kívül kifejtett nyilvános munkálkodása miatt, s hogyan szított az ezüstműves Demeter egy tumultust?

22. Miből tűnik ki köztisztviselőkkel kapcsolatosan, hogy nyilvánosan ismert volt Pál apostol tevékenysége, amikor a tumultus támadt?

23. Milyen támpontunk van arra, hogy Pál házzal házzal tanított, s ki nem tagadta Pálnak ezt a tevékenységét?

24, 25. a) Milyen dolgokat tanított Pál nyilvánosan és házzal házzal? b) Mi mutatja ezt?

morúság vár reám. Ettől eltekintve nem értékelem önmagamnak valamiképpen drágának lelkemet, csak befejezném pályafutásomat és a szolgálatot, melyet az Úr Jézustól kaptam, ugyanis alapos bizonyosságot tenni Isten ki nem érdemelt jóságának jó üzenetéről. Most pedig lássátok, tudom, hogy ti mindnyájan, akik között a királyságot prédikálva jártam, nem látjátok többé orcámat.” — Apcsel. 20: 20–25, UV.

²⁶ Pál azoknak az utasításoknak megfelelően járt el, melyeket Jézus a következő szavakban adott tanítványainak: „Meg volt tehát írva, hogy a Messiásnak szenvednie kell és a harmadnapon halottaiból föl kell támadnia. Nevében megterést és bűnbocsánatot kell hirdetni, Jeruzsálemtől kezdve, minden népnek. Ti tanúi vagytok ezeknek.” (Luk. 24: 46–48, BD) Pál többet tanított Jézus Krisztus váltságáldozatánál, amelynek alapján bűnbocsánatot nyerhetünk Istentől, ha megbánást taúsítunk vele szemben. Prédikálta Isten királyságát is, amelyben Jézus Krisztus Isten felkent Királya, s amelyért Jézus így tanította tanítványait Istenhez imádkozni: „Jöjjön el a te királyságod. Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.” (Mát. 6: 10, UV) Ebben a mennyi királyságban örökséget kell kapjanak Jézus hűséges tanítványai, a „szentek” is. Több éven keresztül tett Pál alapos bizonyosságot a hasznos dolgokról, mégpedig mindenfajta embernek, zsidónak és görögnek egyaránt, amennyiben nyilvánosan és házról házra tanított.

²⁷ Pálnak különösen az volt az érdeke, hogy olyan módon fejezze be pályafutását, ahogy az illő a keresztyénnek, s hogy befejezze azt a prédikáló szolgálatot és bizonyágtevő munkát, amelyre a neki útban megjelent Úr Jézus hatalmazta fel. Nemcsak azáltal tette ezt Pál, hogy nyilvánosan prédikált, hanem a magán, tehát bizalmasabb, közvetlen érintkezés által is. Erre a házról házra való prédikáló tevékenységében volt alkalma.

A TISZTA LELKISMERET TUDATA

²⁸ Milyen hatással volt ez a tevékenység Pálnak Isten, Efézus lakossága, különösen pedig az ottani keresztyén közösség előtti kontójára? Azt eredményezte, hogy Pál ártatlan volt, tehát nem tartozott semmivel az efézusiaknak. Ez a tisztaság tudatára is ébresztette őt, „tökéletesen tiszta lelkiismerete” volt. (Apcsel. 23: 1, UV) Így szólott ezért, midőn megtartotta jól ismert beszámolóját az efézusi felvigyázók előtt: „Ezért szólítalak fel titeket ezen a mai napon, tanúskodjatok amellett, hogy minden ember véréből tiszta vagyok.” Nem volt bűntudata az Efézusban és környékén élő zsidók és nem zsidókkal szemben. Így szólott ennek okát megadva: „Mert nem vonogattam magamat, hogy hirdessem néktek [minden ember] képviselőinek Efézusban] az Istennek teljes akaratát.” — Apcsel. 20: 26, UV; 20: 27.

²⁹ Azon a tanításon kívül, melyet Pál szóbelileg közölt az efézusiakkal Isten teljes akaratáról, még azáltal is figyelmet tanúsított irántuk, hogy írt nekik. Pár évvel később, Kr. u. 60 körül, küldte nekik az úgynevezett Efézusi-levelet, mégpedig Rómából, ahol a börtönben volt ideje annak írására. E levél tartalma kiindulási pontokat ad nekünk arra, hogy miről prédikált az efézusiaknak, hiszen levelében hivatkozott ismét a „megváltásra vére útján, sőt vétkeink megbocsátására az ő ki nem érdemelt jóságának gazdagsága szerint”, s arra, hogy közelednünk kell Istenhez „Krisztus vére által”, valamint utalt még arra is, hogy öröven van nekünk, „a két népnek, egy szellem által, belépésünk az Atyához [Istenhez]”. — Eféz. 1: 7; 2: 13, 18, UV.

³⁰ Midőn Pál az efézusi felvigyázókhoz beszélt, valami negyven esztendő volt. Amikor tehát arról szólt, hogy tisz-

tán kell tartasuk magunkat minden ember véréből, nem a katonai kérdéssről beszélt. Természetes ismerte a 4. Mózes 31: 19. szövegét. Ez a vers azt mondja, hogy még a zsidóknak is — akiket Isten az ellenségei feletti ítéletének a végrehajtására rendelt — alá kellett vetni magukat hétnapos tisztulásnak, ha megölték valakit, vagy ha megérintették valamely agyonütöttnek tetemét, hogy megtisztulhassanak a vérről való beszennyezéstől. Mindamellett Pál az olyan vérbűnről beszélt, amelyet az Istennek odaadott keresztyén azon a véren kívül róhat magára, amely valaki vérenek gyilkossága, vagy a megöletésben való segítségnyújtás általi kiontása útján terheli meg őt; ő arról a vérbűnről szólt, amely könnyelműségből, gondtalanságból, közömböségből vagy vakmerőségből adódhat. Pál Istennek „minden ember” feletti jövődó ítéletére gondolt. Az isteni ítélet végrehajtására is gondolt, amely minden olyan embernek a halálát és pusztulását jelentené, aki nem tette magáévá Jézus Krisztus váltságáldozatának és Isten királyságának áldásait. Az ilyen teremtmények csak a megmentés üzenete, csak „Isten teljes akaratát” által mentethetnek meg a haláltól és pusztulástól. „Istennek ezzel az akaratával” bízott meg az Istennek odaadott keresztyén, mint tanú és prédikátor.

³¹ Ebből a szemszögből nézve láthatjuk, hogy kétszeres vérbűn terheli a keresztyénység papságát, nemcsak a nemzetközi háborúkban kiömlött véért, hanem azért is, mivel vallásos valótlanságokat közölt az emberekkel, nem pedig „Isten teljes akaratát”, ahogy Igéjében le van fektetve. — Jer. 2: 34; Ezék. 35: 6.

MAGÁT TETTE FELELŐSÉ

³² Amikor Pál élt és még a szellemi „juhok” között volt, tudta hogyan kell örködjön „Isten nyája” felett a pásztor, hogy megvédje őket a haláltól, melynek szellemi halál vagy farkasszerű ellenségek által eshettek áldozatul. Arra az időre is gondolnia kellett, amikor elhagyná őket vagy meghalna, s nem tudna felettük közvetlen szeretetteljes felügyeletet gyakorolni. Ennél az óknál fogva nemcsak az akkor fennálló veszély felől figyelmeztette a juhokat, hanem arról a veszélyről is, amely távozása után leselkedne rájuk.

³³ Pál, mint a keresztyén vezető testület tagja, felvigyázókat képzett ki és iktatott be tisztségükbe „Isten nyája” számára a szent szellem vezetése alatt. Figyelmeztette is őket olyan jövődó nehézségek és veszélyek felől is, melyek fenyegettek biztonságukat és Isten nyája minden tagjának biztonságát. Pál kötelezte volt figyelmeztetni, mivel látott prófétailag bizonyos dolgokat, s mivel rendelkezett a feljegyzett jövődölésekből vett segítő felvilágosítással is. Előre tekintve, mint őt kellett viselje tisztségét. Ezért mondta az efézusi felvigyázóknak: „Ügyeljetek magatokra és az egész nyájra, melyben felvigyázókká nevezett ki titeket a szent szellem, hogy őrizzétek Isten gyülekezetét, melyet az ő tulajdon [Fiának] vérével vásárolt meg. Tudom, hogy távozásom után ragadozó farkasok hatólnak be közéték s ki-méletlen kezelik majd a nyáját, sőt közületek is támadnak férfiak és fonák dolgokat beszélnek majd, hogy maguk után elvonják a tanítványokat. Ezért maradjatok ébren s gondolatok arra, hogy három éven át nappal és éjjel nem szüntem meg könnyek között figyelmeztetni mindegyikötöket.” — Apcsel. 20: 28–31, UV.

³⁴ Miután Pál eleget tett vérük iránti felelősségének, ki kellett mutassa a szellemi pásztoroknak, hogy immár rajtuk nyugodott a felelősség. Nem Pál volt ezért hibás, ha végrehajtott Isten ítélete ezek közül az előre figyelmeztetett és teljesen tájékozott felvigyázók bármelyikén. Nem számított fel neki, ha elvesztették az örök életet. Nem Pál, ők maguk voltak hibásak, ha vérük kiontatott vagy életük kiöntetett. Mint képzett, tájékozott felvigyázóknak több tanításban, figyelemben és utasításban volt részük a zsidó és pogány nyilvánosságnál, sőt még a gyülekezet általános

31. Miért terhelte meg kétszeres vérbűnnel magát a keresztyénység papsága?

32. 33. a) Mit tett ezenfelül Pál, amikor figyelmeztette az akkori veszélyek felől a felvigyázókat? b) Miért intette őket, hogy ügyeljenek saját magukra és Isten nyájára?

34. Mit jelent az, hogy Pál kimutatta azoknak a felvigyázóknak, hogy rajtuk nyugszik ettől kezdve a felelősség, s miért háruit rájuk nagyobb felelősség, mint a többire?

26. Mit tanított Pál nyilvánosan és házról házra azonkívül, amit Jézus a Lukács 24: 46–48-ban megemlített?

27. Mi volt különösképpen Pál érdeke, ahogy azt az efézusi felvigyázóknak mondta, s hogyan követte ezt a célt?

28. Hogyan hatott ki az arra a kontóra, melyet Pál minden ezt érdekeltnek fel kellett mutatson, s miért érezhette magát Pál ebben az ügyben úgy, ahogy nyilatkozott erről?

29. Milyen más figyelemmel adózott Pál az efézusiaknak, a szóbelileg hozzájuk intézett szavakon kívül, s milyen kiindulópontokkal szolgált az nekünk annak tartalmára vonatkozólag, amit szóbelileg prédikált nekik?

30. a) Mi mutatja, hogy Pál nem a katonai kérdésre gondolt, habár a vére hivatkozott? b) Milyen felelősségre gondolt ezért Pál az ítélettel kapcsolatban, ha a vérről beszélt?

tagjánál is. Ennél fogva nagyobb felelősség nyugodott rajtuk, mert többet tudtak és sokkal előnyösebb helyzetben voltak a többinél.

³⁵ Pál tehát joggal mondhatta az efézusi felvigyázóknak, miután az Efézusban való három éves ott-tartózkodása és tevékenysége alatt oly hűségesen szolgált, mint keresztyén szolgál és felvigyázó, s miután a végső figyelmeztetést is megadta nekik: „Most pedig Istennek és az ő kegyelmébe ajánlak titeket [ki nem érdemelt jósága igéjébe, UV]. Neki hatalma van arra, hogy fölépítse művét és megadja nektek az összes többi szentekkel közös örökségét. Nem kívántam senki ezüstjét, aranyát vagy ruháját. Ti tudjátok, hogy ezek a kezek keresték meg azt, amire nekem és környezetemnek szüksége volt. Minden alkalommal megmutattam nektek, hogy hogyan kell dolgozni és ezzel a győngéket segíteni, Jézus szavaira emlékezve, aki azt mondta: Nagyobb boldogság adni, mint kapni.” Ezután imádkozott velük Pál. — Apcsel. 20: 32–36, BD.

³⁶ Pál valóban Istennek ajánlhatta az efézusi felvigyázókat és a gyülekezetet. Kioktatta őket Jehova Istenről, mint az Úr Jézus Krisztus Atyjáról, s kapcsolatba hozta őket Istennel. Legalább három éven át nappal és éjjel nem vonakodott attól, hogy közölje velük „Isten teljes akaratát”. Kétségtelen, hogy a gyülekezet legtöbb tagja, ha nem mind, megkapta Pál apostol által a szent szellemet csodaajándékaival együtt. (Apcsel. 19: 1–7) Pál a szüntelen jelenlévő, örökké élő Gondviselőnek, Jehova Istennek ajánlotta őket, akihez odavezetettek általa, mivel a viszontlátás reménye nélkül kellett búcsút mondjon tőlük, úgyhogy az ő „szentjei” nyájának juhjai lettek.

³⁷ Ugyanakkor ajánlhatta Pál ezeket az efézusi felvigyázókat „[Isten] ki nem érdemelt jósága igéjébe” is, hiszen kioktatta őket Isten Igéjében. Megmagyarázta nekik a Héber Iratokat, Mózes első könyvétől a Malakiásig. Közölte velük az Úr Jézus Krisztus tanításait és szavait is, valamint azt a kinyilatkoztatást, melyet ő maga kapott Krisztustól egy csoda által. Ő írta az Efézusi-levelet is, amely Isten írott Igéjének egy részévé lett. Úgy elméjükbe véste Pál hatásos tanítási módszerekkel Isten Igéjét, hogy fejükből tartották azt, még akkor is, ha örökre el kellett hagynia őket. Ezért nyugodtan bízhatta őket erre az Igére és annak megvilágító, megőrző, védő és szentelő erejére. Józan bibliai tan volt ez, s ő tudta, hogy szellemileg felépítheti az őket, és segítség lehet számukra, úgyhogy végül bemehettek a mennyei királyságba, a megígért „örökségbe, a többi szentekkel”. Pál ezért biztos őrizetben hagyta hátra Isten juhait.

VERDÍJ NEM BÍRTA HALLGATÁSRA

³⁸ Pál apostol nem értékelte drágának magában fizikai életét; csak az volt az érdeke, hogy hűségesen teljesítse szolgálati kötelességeit: segítségére lenni másoknak az örök pusztulás elkerülésében és az örök élet megnyerésében. Így tehát nem az volt a célja, hogy pénzre tegyen szert Isten jó üzenete által. Sokkal inkább az volt a célja, hogy tisztán tartsa magát más emberek vérén való vétectől, amely kiomlással fenyegetett az isteni ítélet végrehajtása következtében.

³⁹ Pál ezért díjtalan végezte életmentő szolgálatát, az-az anélkül, hogy valamit elvárt volna a mentésre-törekvőktől. Nem olyan eszközként használta Isten Igéjét, amely által úgy szerezte volna be a jövedelmét, hogy kereskedelmi áruvá tette volna azt. Időközben, ha szükségesnek mutatkozott, világi foglalkozást űzött: dolgozott mint sátorkészítő, úgyhogy őrszolgálatát nem olyan szolgálat volt, amelyet anyagiakkal megfizettek, mint egy bérest. Nem. Ő mint keresztyén alpásztor gyakorolta őrző szolgálatát. Szerette a Főpásztor és annak juhait is. Pál szívéből kívánta, hogy más emberek is kaphassanak életet, s örvendhessenek vele Isten ki nem érdemelt jóságának. Igazán szerette felebarátait, s nem mulasztotta ezért el megvédeni felebarátait

érdekeit, hogy ne rója magára az azok vérén való vétect, ha kiontatna az Isten ítéletvégrehajtásakor. Életmentőként tevékenykedett, az ezzel járó öröm, kiváltság és jó eredmények kedvéért. Felismerte azt a veszélyt, amelyben veszélyezett felebarátja lebegett, s kötelezettség érezte magát valaminek a tevésére ezt illetően az Istentől kapott eszközökkel. Ezért kívánta megmenteni felebarátait a pusztulástól, amennyiben elfogadták ezek segítségét.

⁴⁰ Példa ez ma számunkra. Látni fogjuk, hogy mennyire igazak Jézusnak Pál által idézett szavai: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni”, ha mi is ugyanazon az önzetlen, önmegtagadó módon, a rendelkezésünkre álló eszközök árán azon fáradozunk, hogy másoknak segítségére legyünk az örök élet elnyerésében. Azt a felüdítő örömet érzi, aki segítségére van a gyengéknek, hogy ad valamit a saját ereje rovására, amely által erőssé tette őt Isten. Nem hoz boldogságot valami olyasminak az elfogadása, amely vérdíjjal lenne egyenlő, azzal a díjjal, amellyel betömnék száinkat, hogy ne figyelmestessen többé, és ne ismertesse többé „Isten teljes akaratát”. Nem tesz boldoggá, ha vérbűn terhel meg bennünket valakivel szemben, hanem csak lelkiismeretfurdaláshoz vezet. Pál boldog akart lenni. Mi ugyanígy.

MAI KÖTELESSÉGÜNK ÉS ELJÁRASUNK

⁴¹ Mi, akik megmentésre vágyunk, sóvárgunk arra is, hogy segítségére legyünk másoknak a megmentésben. Ha mi magunk megmenekültünk az Isten keze által jövő haláltól és pusztulástól, akkor törekszünk másokat is megvédeni ettől a szerencsétlenségtől. Jehova Istenhez hasonlóan mondjuk, mint az ő szolgálói és örei: „Hát kívánva kívánom én a gonoszok halálát? ... nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen?” (Ezék. 18: 23) Mi is, ahogy Isten, segítségére akarunk lenni a gonoszoknak, hogy térjen le útjáról és éljen. Nem szeretnénk beszennyeződni az elveszettek vérével, mivel tudjuk, hogy számadást kell adnunk azért, mint rest örököknek. Keresztyén öröme törekszünk, hiszen ez az öröm örök életet jelent.

⁴² Pál korához hasonlóan — amely röviddel Jeruzsálemnek, Júdeának és a zsidó nemzetnek a pusztulása előtt tartott — olyan időben élünk, amikor polgártársainknak, embertársainknak a vére van kockán. Fenyegetően közel van a „Mindenható Isten nagy napjának a háborúja”, s Armageddon csataterén minden olyanon végrehajtatik Isten ítélete, aki nem fogadja el az Isten királyságáról szóló üzenetet és küzd az ellen. Mint világközösség saját vértükkel fogják megfizetni az Istennél levő vérszámlájukat, Jeruzsálemhez és Babilonhoz hasonlóan. (Mát. 23: 33–38; Jer. 51: 3, 4, 48, 49) „Tisztán kell tartasuk magunkat minden ember véréstől”, ha az az érdekünk, hogy átéljük az ítéletet végrehajtó háborút és bejussunk Isten új világába. Isten nem akarja, hogy tudatlanul maradjon a pusztulásra ítélt világ, hiszen az ismeret hiányában semmisül meg. Tekintettel a birtokunkban levő ismeretre, nem merészeli tudatlanságban hagyni az embereket, csakha önmaguk úgy döntöttek, hogy ki akarunk tartani abban. Figyelmeztetnünk kell őket Armageddonról és Gógról a Mágóg földjén, aki az embereket Isten és Krisztus elleni harcra csábítja. Nem merészeli abban a helyzetben hagyni az embereket, hogy Isten előtt tudatlanságot hozhatnak fel kifogásul, mivel elmulasztottuk megtenni a szükséges erőfeszítéseket arra, hogy elvigyük hozzájuk a mentés üzenetét.

⁴³ Pál apostolhoz hasonlóan úgy vegyünk részt az embereket figyelmeztető és felvilágosító munkában, mintha ez lenne a veszélyezett embereknek adott utolsó tanácsunk. Ugyanazt eredményezi ez tudniillik! Pálhoz hasonlóan azzal bízott meg minket Isten, Krisztus által, hogy prédikáljuk Isten királyságának jó üzenetét, most pedig a hatalommal felállított Isten királyságának. (Mát. 24: 14) Bizonyosságul és figyelmeztetésül kell ezt hirdetnünk, mielőtt eljön a régi

35. Mit mondott még nekik Pál, mielőtt imádkozott velük?

36. Hogyan tudta Pál valóban Istennek ajánlani ezeket az efézusi keresztyéneket?

37. Hogyan tudta Pál őket igazán „Isten ki nem érdemelt jósága igéjének” ajánlani?

38. Milyen szolgálati kötelességekkel szemben nem értékelte Pál drágának életét?

39. Milyen indítókok vezették Pált életadó szolgálatában?

40. Hogyan adott nekünk Pál példát, hogy Jézushoz hasonlóan örvendhessünk?

41. Miért érdekünk másoknak segíteni, hogy megmenekülhessenek a haláltól és pusztulástól?

42. Miért élünk olyan időben, amikor vérbűnnel terhelhetjük meg magunkat, s mit nem merészeli azért tenni?

43. Hogyan foglalkozunk komolyan, s hogyan kell ismertessük vonatkozás nélkül „Isten teljes tanácsát”?

világ vége. Nem szabad vonakodnunk attól, hogy ismeres-sük „Isten teljes akaratát”. Pálhoz hasonlóan, aki azt mondja nekünk: „Legyetek követőim, ahogy én Krisztus”, prédikáljunk mi is nyíltan és tanítsunk házról házra. — 1. Kor, 11:1, UV.

“Mi tehát, ha így járunk el? Armageddon küszöbén bele

44. Mit mondanánk majd a leszámolás idejében, ha ezt tesszük, s milyen következményekkel lesz az számunkra?

„Írásszövegeket akarunk hallani!”

BIZONYÁRA megörvendeztet titeket a következő eset, ahogy Jézus mondta: „Örüljetelek velem, mert megtá-láltam az elveszett juhomat.”

„Miután megismerte O.-asszony az igazságot, nem tudta tovább tűrni, hogy két gyermeke a katolikus iskolába jár-jon, mivel ott részt kellett vegyenek minden katolikus szer-tartáson és különböző katolikus tanokat kellett tanulniuk. A Társulat jogosztálya révén lépések lettek téve arra, hogy a két kisleányt az angol, protestáns iskolába írássák be. Erre azért volt szükség, mert O.-asszony külön élt férjétől, ő pedig nagyon ellenezte új vallását és a gyermekeknek a protestáns iskolába való küldését is.

Végül megtették a bejelentkezést az apa beleegyezése nélkül, s már úgy gondolták, minden a legnagyobb rendjén van. De egy héttel szeptemberben az iskolai év megkezdése előtt meglátogatta O.-úr feleségét, s eszmecserre támadt a gyermekekről. Miközben O.-úr erőlyesen a katolikus egy-házból való kilépés ellen foglalt állást, s azzal fenyegető-zött, hogy egyszerűen megfogja és magával viszi a kis-leányokat.

Arra készítette a feleségét, hogy utolsó kísérletként menjen el még vele a jezsuita-atyához, aki — ahogy ő godolta — meg tudná győzni O.-asszonyt, nehogy az egész családot eltérítse az igaz vallástól. Bele-egyezett, hogy elmegy vele, de jó előre megmondta férjének: meg van győződve arról, hogy a jezsuiták sem tudják neki írás szerűen bebi-zonyítani, hogy Jehova tanúi nem az igaz vallást tanítanak. Több mint vá-lószínű ezt mondanák: „Kedves asz-szonyom: Nem tudja, hogy a katoli-kus egyház már 2000 éve fennáll, s hogy az a Russell nagyon rossz ember volt stb.”

Megállapodtak, hogy meglátogat-ják a jezsuita-atyát (állítólag az írásszövegekre specializál-tak osztályán). Miután bebocsátották őket, azt mondta a férfi a papnak: szeretné, ha írásszövegek alapján meg-magyarázná, hogy miért bánja meg tettét felesége és legyen

fogunk kapaszkodni Pál apostol szavaiba, s szégyen nélkül azt mondhatjuk majd az egész világ előtt: „Ezért szólítalak fel titeket ezen a mai napon, tanúskodjatok amellet, hogy minden ember véréből tiszta vagyok, mert nem tartózkod-tam attól, hogy ismeressem veletek Isten egész tanácsát.” Így tehát nem fogunk vérbűnnel terhelve meghalni. Tiszta kézzel, tiszta kontóval, s anélkül hogy valamilyen vérbűn száradna a fejünkre, vezetettünk be Isten ártatlan, új vilá-gába, ahol élet és örök boldogság vár reánk!

ismét egy jó katolikus. A pap első szavai ezek voltak: „Kedves asszonyom: Nem tudja, hogy a katolikus egyház már 2000 éve fennáll, s hogy ez a Russell ...?” „Nem, nem! — szakította meg beszédében O.-úr — ezt nem akarom hallani. Írásszövegeket akarunk hallani!” „Jó — válaszolta a pap — de ez nem az én szakom. Én teológiára specializáltam magam. Azt hiszem, azzal és azzal’ az atyával akarnak Önök beszélni, aki fent lakik.”

Majd felmentek a lépcsőn, hogy beszéljenek azzal és az-zal’ az atyával, s O.-úr előadta ennek a második papnak az esetet. Az alanti szavak fordulópontot jelentettek O.-úr-nál a katolikus egyház becslését illetőleg, mert a pap így szólt: „Kedves asszonyom: Nem tudja, hogy a katolikus egyház már 2000 éve fennáll?”, stb.

O.-úr felugrott a székből, kezélnél ragadta feleségét és ezt mondvá rohant ki: „Sajnálom, Ön nem tud kielégíteni minket.”

Ettől kezdve O.-úr sokkal megértőbb volt. Elfogadta az „Isten legyen igaz” és „Az igazság szabadokká tesz titeket” című francia nyelvű könyvet és ol-vassa a Szentírást is. Megengedte azt is, hogy felesége az egyik gyermeket a protestáns iskolába küldje.

O.-asszony New Yorkban keresz-telkedett meg az „Isteni akarat” kongresszuson.

O.-testvérnőnek az igazság mellet-ti állásfoglalása által időközben nő-vére, G.-asszony is tanulmányozni kezdett és gyors előhaladást tesz.

G.-úr is úgy döntött, hogy gyer-mekeit az angol, protestáns iskolába küldi. Vele is tanulmányozást kez-dünk.

Valóban öröm számunkra itt mun-kálkodni és látni, hogyan rázzák le magukról ezek a franciául beszélő emberek a katolikus rendszer igáját

és igazi boldogságot és reményt találnak az Újvilág Társa-dalmában. Hálásak vagyunk Jehovának azért az általa adott növekedésért, hogy megtalálhatjuk ezeket az elveszett ju-hokat.” — Egy Quebecben munkálkodó uttörőhírnöktől.

SZEREZD BE A KÖVETKEZŐ KIADAST

* Habár az ember belépett az úrhajózási kor-szakba, mégis úgy látszik, hogy nem talál tartós boldogságot és békét, s hogy gyakorlati haszon nélküli ezt illetőleg bölcsessége. Hol található igazi gyakorlati bölcsesség? Hogyan alkalmaz-hatjuk azt életünkben? Semmiképpen ne mulasd el a „Gyakorlati bölcsesség az úrhajózás korsa-kában” és a „Nyilatkozatunk ki gyakorlati bölcsességet, mint a világosság fiai” tanulmányt olvasni.

* Sürgős szükségesség egy igazságos, új világ. A Biblia beszél arról és „új mennyeknek és új földnek” nevezi. Mit értsünk az „új mennyek” ki-fejezés alatt? S mit az „új föld” kifejezés alatt? Olvasd „Az „új mennyek és új föld” teremése” című cikket, a következő kiadásban!

Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van. Mindaz, aki szeret, Istentől született és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten szeretet. Isten szeretete abban nyilvánult meg, hogy egyszülött Fiát küldte a világra, hogy általa éljünk. A szeretet ebben mutatkozik meg: Nem mi szerettük Istent, hanem ő szeretett minket, és elküldte Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha Isten így szeretett minket, nekünk is sze-retnünk kell egymást. Istent sohasem látta senki. Ha szeretjük egymást, Isten bennünk él, és szeretete tökéletes lesz bennünk. — 1. Ján. 4: 7-13, BD.

„Legyen meg a te akaratod a földön”

Ahogy az éppen befejeződő levő fejezet, „A. kis szarv” hadat visel” címmel vázolja, Kr. e. a hetedik század vége felé világhatalommá emelkedett Babilon. Majd Kr. e. 618-ban ostrom alá vette a babiloni Nabukodonozor király a zsidó fővárost, Jeruzsálemet, fogságba ejtette a zsidó királyt, s elhurcolta őt Babilonba. A sok más Babilonba hajtott fogolyhoz tartozott Dániel zsidó ifjú is. Őt ott Jehova prófétaja és a nevével viselő bibliai könyv írója lett. Később a Nabukodonozor által trónra emelt új király fellázadt ellene Jeruzsálemben, s ezért újra ostrom alá vette a Szentvárost. Kr. e. 607 nyarán bevette azt, elpusztította és rommá tette annak templomát, Jehova templomát. Ekkor további sok száz zsidó átélte hurcoltak a babiloni száműzetésbe, ahol Dániel volt; sokan pedig félelemből menekültek el, s így Júda földje pusztán maradt. K. b. hatvankilenc évvel később, azaz Kr. e. 539-ben megdöntötték azonban a médák és a perzsák Babilon világhatalmát, majd ezek egyesült birodalma lett a domináló világhatalom, a bibliai történelem negyedik világhatalma. Dániel tanúja volt mindezeknek.

sem szabadíthata [menthetett, *El*] meg kezéből, és tet-szése szerint cselekedék, és nagygyá lőn [és nagyzott, *Zu*].” — Dán. 8:1-4.

³ Mi, akik ma a huszadik század második felében élünk, azzal a bizonyossággal szemlélhetjük ezt a feszélyezett jövőndőlést, hogy a mi válságos időnk, „a vég időre” vonatkozik, hiszen nem kevesebb, mint magának Jehova Istennek egy vezető angyala mondta ezt. Dániel nem tudta megérteni akkor a látomást. Eképp írt: „Es emberi szót hallék az Ulai közén; kiálta pedig és mondta: Gábriel: értesd meg azzal a látást! És oda jöve, ahol én állék, és amint jöve, megrettenék és orcámra esém, és monda nékem: Értsd meg embernek fia, mert az utolsó időre szól ez a látomás. És mikor szóla velem, ájultan esém orcámmal a földre; de megillette engem és helyreállíta... És monda: Ime, én megmondok néked, mi lesz a haragnak végén; mert a végső időre szól.” Következésképp érdeklődéssel kell legyünk ezek iránt a dolgok iránt.

⁴ Gábriel angyal a következő szavakkal kezdte el fejtését: „Az a kétszarvú kos, melyet láttál, Médának és Perzsiának királya.” (Dán. 8:15-20) Ez a szimbólikus kos a negyedik világhatalmat, Média-Perzsiát képviseli. A két magas szarv királyokat szemléltet. Először a méda szarvnak kellett felemelkedni Babilon khaldeus királyainak közvetlen utódaiként, de a méda Dáriussal úgyszólván mindjárt befejeződött. Unokája, Círus (Nagy Kyros), csatlakozott hozzá Babilon meghódításában. A perzsa Círus követte Dárius nagybátyját mint király egész Babilon felett. S ettől kezdve a perzsa királyok diadalmaskodtak. A perzsa I. Dárius király későbbi uralma alatt, lázadás tört ki a médák között, de a perzsák elfojtották azt. S így lett a perzsa szarv a két szarv közül a magasabb. Az igazolja ezt a tényt, hogy a Dániel 5:28; 6:9, 13, 16; 8:20 a médákat a perzsák előtt említi, ezzel szemben a későbbben írt Eszter könyv a perzsákat említi meg a médák előtt. (Eszter 1:3, 14, 18, 19; 10:2) Ésaiás próféta által azt mondatta Jehova, hogy a médákat — nem a perzsákat — fogja Babilon bukására indítani. — Ésai. 13:17; 21:2.

⁵ Abban a vízióban, melyet előbb látott Dániel, Babilon a tengerből felbukkanó vadállatként volt ábrázolva s sasszarvú oroszlanhoz volt hasonló. Ez a jelképes állat nem volt képes fennállni a szimbólikus kos előtt, amely Dániel új látomásában jelent meg. Amikor Kr. e. 539-ben bevették Babilont, elérkezett annak bukása, s utána közel ötven esztendeig nem tarthatta magát egyetlen más állat, azaz semmilyen politikai uralom a méda-perzsa világhatalommal szemben. A jövőndölések arról szólnak, hogy Jehova hódítót támaszt „napkelet felől” s hívní fogja őt, mint „ragadozó madarat”, napkelet felől. (Ésa. 41:2, *Me*; 46:11, *El*) A Jelenések 16:12 (*UV*) úgy hivatkozik a méda Dáriusra és Nagy Kyros nevű unokájára, mint „a napkelet felőli királyokra”. Ezzel összhangban látta Dániel a jelképes kost kelet felől „nyugat, észak és dél felé döfkölni”.

⁶ Mialatt a Méda-Perzsa Birodalom úgy annyira kiterjedt, hogy elnyúlt messze Babilónia határain, nem volt képes

³⁶ „Szent nemzetet” képeznek azok, akiket Jézus Krisztus felvesz a vele kötött királyságszövetségbe, az ő szellemi „testvéreinek” a nemzetét. Ezek mindnyájan „meghívott szentek”. (1. Pét. 2:9; Zsid. 2:11; Róm. 1:7, *UV*) Ha mindhaláláig hűségesek maradnak, feltámasztatnak a halottakból, összhangban a királyságszövetséggel és részt vesznek Jézus Krisztussal a mennyi Sion hegyén való uralmában. — Jel. 2:10; Zsid. 12:22-28.

³⁷ Ezeket mondta János apostol — egyike ezeknek a szenteknek — látomásáról: „Láttam, s íme, a Bárány Sion hegyén állott és vele száznegyvennégyezren, aki homlokán írva viselte az ő nevét és Atyjának nevét.” A továbbiakban pedig így olvassunk: „Boldog és szent az, akinek része lesz az első feltámasztásban; ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem Isten és Krisztus papjai lesznek, s királyokként uralkodnak vele ezer esztendeig.” (Jel. 14:1; 20:6, *UV*) A feláldozott Bárányhoz ez a 144 000 követője kitartással viselte el vele a szenvedést, a már halott jelképes negyedik állapot gonosz uralma alatt. Ezért ígértetett meg nekik, hogy „királyokként uralkodnak majd vele”. (2. Tim. 2:11, 12, *UV*) Űgy fognak uralkodni, hogy megtörténik mennyi Atyja akarata úgy a földön, ahogy a mennyben.

IX. FEJEZET

ISMÉT JOGOS ALLÁSÁBA HELYEZTETIK A SZENTÉLY

JEHOVA Isten szentélye pusztán hevert Jeruzsálemben az alatt a hatvankilenc év alatt, amikor Babilon uralkodott, mint a bibliai történelem harmadik világhatalma. A következőképpen imádkozott száműzetésében Dániel próféta, akinek szívből az volt az érdeke, hogy a Felséges Istent az általa régen kiválasztott helyen imádják: „Világíttasd orcádat elpusztított szentélyed felett miattad, ó Uram!” (Dán. 9:17, *Me*) A Jehova szentélye felőli érdeklődését még emelte egy látomás, melyet az Úr Isten adott neki a babiloni világhatalom utolsó királyának uralma alatt, tudniillik „Belsazar király uralkodásának harmadik esztendejében”.

² Nem tudni pontosan, hogy Babilon városban tartózkodott-e még Dániel s csak a vízióban ragadatott-e más helyre, vagy hogy valóban a másik említett helyen volt-e. Az arameus nyelvről megint a héberre áttérve, írja Dániel: „Es láték látomásban; és mikor láték, Susán várában voltam, amely Elám tartományában van: és láték látomásban, és íme az Ulai folyam mellett valék. És felemlém szemeimet és látám, és íme egy kos áll a folyam előtt, és két szarva vala; és az a két szarv magas vala, de egyik a másiknál magasabb, és a magasabb később növekedék. Látám azt a kost szarvaival öklekezni [döfkölni] napnyugat, észak és dél felé, és semmi állat sem állhatta meg előtte, és senki

36. Mit alkotnak a királyságszövetségbe felvettek, hogyan jutnak uralmi állásukba és hol?

37. Mit mondanak azokról, akik feltámasztatnak, hogy elfoglalják ezt az állást a Sion-hegyen, s mit kell elviselniük, mielőtt uralkodnának az Emberfiaival?

1. Milyen állapotban volt Jehova földi szentélye a babiloni világhatalom korában, s mi fokozta Dániel érdeklődését iránta?

2. Mít pillantott meg először Dániel a Belsazar uralma harmadik évében látott víziójában?

3. Ki kapott utasítást, hogy magyarázza meg Dánielnek a látomást, s hogyan tudjuk, hogy az válságos időnkre vonatkozik?

4. Mít szemléltetett a vízióban megjelent kos, s hogy hogy magasabb lett az utolsóknak felemelkedett szarv?

5. Melyik világhatalom nem volt képes fennállni ezelőtt a jelképes kos előtt, s mit mutatott az, hogy a kos kelet felé döfkölt?

6. Mennyire terjeszkedett a Perzsa Birodalom, anélkül hogy ellene támadt vagy kiszabadulhatott kezei közül valamely hatalom, s mit tette híressé az annak fénykorában uralkodó királyt?

politikai hatalom megmenekülni ennek a negyedik világ-hatalomnak kezei közül, különösen nem az ázsiai földtekén. Tetszése szerint járt el, s egyre jobban kiterjesztette uralmi területét. Kambyes király — Nagy Kyros utódja — legyőzte Egyiptomot. Majd az ő utódja, a perzsa I. Dárius király Kr. e. 513-ban a Boszporuszon át nyugatra huzódott és betört az európai Trácia területre, amelynek fővárosa Bizánc (a mai Isztambul) volt. Kr. e. 508 körül leigázta Tráciát és Kr. e. 495 körül elfoglalta Makedóniát. Így a birodalom I. Dárius korában a legnagyobb birodalom volt, melyet a világ addig látott. Az is híressé tette I. Dárius királyt, hogy újra kiásta a Szezi-csatornát és megengedte a Palesztinába visszatérő zsidóknak, hogy újra felépítsék Jeruzsálemben Jehova szentélyét, gonosz ellenségei tiltakozása ellenére. — Eszdrás 4: 1-5, 24; 5: 1-től 6: 15.

⁷ A Szentírás tanúskodik a birodalom nagysága mellett, ha azt mondja Dárius utódjáról, I. Xerxesről: „Ahasvérus, aki mint király uralkodott Indiától Etiópiáig százhuszonhét bírósi terület felett.” — Eszter 1: 1, UV.

⁸ Jehova jóvendőlései azonban beigazolódtak, amikor a megjelölt időben egy olyan hatalom támadt, amely eredményesen vitássa tette a Perzsa világ-hatalom föld feletti uralmát. Egy erre való figyelmeztetés a görögök által okozott vereség volt, melyet I. Dárius király jóval korábban, ugyanis Kr. e. 490-ben Marathonnál (Görögország) szenvedett. A továbbiakban így számol be Dániel látomásáról, aki nemcsak egy csatavesztést, hanem a teljes bukást előrelátta: „És míg én szemlélém, ímé, egy kecskebák jöve napnyugat felől az egész föld színére, és nem is illette a földet; és ennek a baknak tekintélyes szarva vala az ő szemei között. És méne a kétszarvú koshoz, amelyet láték állani a folyam előtt; és feléje futa erejének indulatában. És látam a koshoz érni; és néki dühödött és leüté a kost, és letöré két szarvát, és nem vala erő a kosban megállani előtte, és leüté a földre és megtapodá, és nem vala a kosnak senkije, aki őt megmentse annak kezéből. A kecskebák pedig igen nagygyá lón [igen nagyzott, Zu]; de mikor elhatalmasodék, eltörék a nagy szarv, és helyébe négy tekintélyes szarv növe az égnek négy szele felé.” — Dán. 8: 5-8.

⁹ Ismét Gábrriel angyal Dánielnek mondott szavait kell hallgassuk ahhoz, hogy megtudjuk ennek a prófétai látomásnak ihletett megfigyelését: „A szörös kecskebák Görögország királya, a nagy szarv pedig, amely szemei között vala, az az első király. Hogy pedig az letörteték, és négy álla helyébe: négy ország támad abból a nemzetből, de nem annak erejével.” — Dán. 8: 21, 22.

¹⁰ Kr. e. 336-ban megkoronázták a Perzsa Birodalom utolsó királyát, III. Dáriust (Kodomannust). Ugyanebben az évben Makedónia királyává koronázták Sándort. Makedónia már Kr. e. 479-ben felszabadult a perzsák uralma alól a felettük aratott plataiai győzelem által. Sándor eltöklött szándékkal meg akarta valósítani atyjának, a makedón II. Fülöpnek terveit. II. Fülöp volt az, aki megszervezte a makedón falankszot, egyesítette azt a lovas egységgel, s így oldalba támadta az ellenséget. Sándor fia átkelt Kr. e. 334 tavaszán a Dardanellákon (az akkori Hellespontuson), miután leigázta Görögországot, s bevonult Kisázsziába. Vele menetelt 30 000 nehézfegyverzetű gyalogos, a falankszhadait képezve és 5000 lovas katoná. Ezek mind egész különböző görög dialektusokat beszéltek, melyekből kialakult végül a görög köznyelv (*koiné*). Ezen írták később a Keresztyén Görög Íratokat. Sándor a négy madárszárnyú leopárd gyorsaságával, igen, a kecskebák — amely úgyszólván nem érintette a földet, ahogy nekirontott a jelképes kosnak — gyorsaságával nyomult előre hadaival a Perzsa Birodalom uralmi területén, amely ötvenszer nagyobb volt az ő királyságánál. Granikos folyónál megnyerte az első csatát III. Dárius csapatai felett. Ezzel elkezdődött Sándor diadalmenete Kisázsziában, amelyen egyik várost a másik után foglalt el.

¹¹ Midőn délre Egyiptom felé előretört, elpusztította hét-hónapos ostrom után Tyrus szigetvárost. Azután bevonult Jeruzsálembé. Egyiptom kapitulált előtte, s Kr. e. 332-ben megalapította ott a róla nevezett Alexandria várost, amely a Hellenista Birodalom akkori legnagyobb városává fejlődött. Gaugamelánál, nem messze a Tigris folyamnál fekvő régi Ninive város romjaitól, leverte Nagy Sándor a perzsa hadsereget és menekülésre készítette III. Dáriust. Kr. e. 331-ben feladta magát Babilon városa neki. Teljesen bekebelezte a Perzsa Birodalmat Balchba (Kr. e. 328) való bevonulásával, ahol a mai Afganisztán területén. Attól a vágytól lelkesedve, hogy eljut egész a Csendes-óceánig, előretört Pandzsába, India, de csak a Sutlej folyóig jutott (Kr. e. 327/326). Ekkor elhatározta, hogy visszajár nyugatra, mivel teljesen ki voltak merülve csapatai és vágytak otthonuk után.

¹² Nagy Sándor alakjában valóban „nagyzott” a jelképes kecskebák. Amikor elfordult India küszöbétől, azzal a szándékkal tért vissza Babilonba, hogy birodalma fővárosává tegye azt. Azonban ebben a vonatkozásban nem értett egyet vele a bibliai jóvendőlés. Babilonban maláriás lett, azonban továbbá is dinom-dánomban élt s majd egész hirtelen Kr. e. 323-ban harminchárom éves korában meghalt. Eképp tört le a kecskebák „nagy szarva”, amely az „első király” volt. (Sándor) letört szarva helyett, négy szimbólikus szarv támadt, de nem Nagy Sándor természetes utódai alakjában. Kr. e. 301-ig diktátorra tornázták fel magát Sándor négy hadvezére: Ptolemaios Lagi Egyiptomban és Palesztinában, Seleukos Nikator Mezopotámiában és Szíriában, Kassandros Makedóniában és Görögországban és Lysimachus Tráciában és Kisázsziában. A négy jelképes szarv uralmát az „ég négy szele felé” gyakorolta, dél, észak, nyugat és kelet felé. Ekkor megjelent a nemzetközi szinten a prófétai „északi király” és „déli király”.

¹³ Megdőbbsent és megborzadt Dániel annak pillantásán, amit következőként látott víziójában. Nemcsak azt látta ugyanis, hogy miként emelkedett fel a négy szarv, hiszen így számol be tovább: „És azok közül egyből egy kis szarv támad, és nagyon megnöve délre, napkeletre és a kívánatos föld felé. És megnöve mind az ég seregéig; és a földre vete némelyeket ama seregből és a csillagokból, és azokat megtapodá. És a seregnél fejedeleméig növekedék, és elvette tőle a mindennapi áldozatot, és elhanyattaték az ő szentségének helye. És sereg rendeltett a mindennapi áldozat ellen, a véték miatt; és földre veti az igazságot, és cselekszik, és jó szerencséje van.” (Dán. 8: 9-12) Ki ez a Jehova Istent kihívó „kis szarv”?

¹⁴ A „négy szarv”-ról szóló magyarázata után, ezt mondja Gábrriel angyal: „És ezek országai után, mikor elfogynak a gonoszok, támad egy kemény orcájú, ravaszságokhoz [hadicselhez] értő király. És annak nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által, és csodálatosképpen pusztít és jó szerencsével halad és cselekszik, és elpusztítja az erőseket és a szenteknek népét. És a maga eszén jár, és szerencsész lesz az álnokság az ő kezében, és szívében felfuvalkodik és hirtelen [a béke kellős közepén, Zu] elveszt sokakat; sőt a fejedelmek fejedelme ellen is feltámad, de [emberi] kéz nélkül rontatik meg.” — Dán. 8: 23-25.

¹⁵ A jelképes „kis szarv” Nagy Sándor utódai uralmának a végén kél fel, abban az időben, ha elérik végüket a Jehova Isten ellen vétkezők. Ez a „kis szarv” felemelkedését az újkorba tolja, az 1914 előtti időbe. Melyik szimbólikus szarv volt tehát kezdetben egész kicsi s majd szokatlanul nagy, dél, kelet és a bibliai „kívánatos föld felé”? Melyik szemtelen vagy merész orcájú „király” vagy uralmi hatalom emelkedett fel az utolsó században s gyakorol óriási hatalmat? A bibliai jóvendőlésekben megjövendőlt hetedik világ-hatalom volt, az angol-amerikai kettős világ-hatalom.

(Folytatása következik)

11. Milyen további hadjáratokba kezdett Sándor, míg elérte Pandzsát Indiában?
12. Hogyan tört szét a jelképes kecskebák „nagy szarva”, s hogyan emelkedett fel helyette négy szarv a négy szél felé?
13. Mit látott következőként borzalommal Dániel víziójában?
14. Milyen szavakkal magyarázta meg aztán Gábrriel angyal, hogyan emelkedik fel és cselekszik majd a „kis szarv”?
15. Mikor kellett felemelkedni a szimbólikus „kis szarvnak” a jóvendőlés szerint, s mi felel meg ennek a megjövendőlt időben?

7. Hogyan nevezi az Eszter könyv a perzsa I. Dárius utódját?

8. Milyen állat támadta meg a kost Dániel víziójában, s mi történt tekintélyes szarvával?

9. Milyen magyarázatot adott Gábrriel angyal a kecskebákról és annak tekintélyes szarváról?

10. Mikor tört be Nagy Sándor Kisázsziába, milyen hadakkal és hol aratta első győzelmét III. Dárius király csapatai felett?

1. Mózes	34:14	42	53:5	39	8:16	153	10:20	138	23:1	186	6:2	106	13:17	107
1:20	37:1, 2	35	53:10	100	8:21-23	154	12:15	173	24:15	92	6:6	101	13:20	38
1:26, 27	37:5	56	53:12	100	8:23	85	12:16-21	173	26:9-11	189	6:15, 16	39		
1:28	37:10	55	54:13	42	9:9, 10	167	12:44	100	26:16-18	108				
2:7	40:8	186	55:5	152	9:10	170	17:10	148	27:35	44, 58				
2:17	45:16	28	57:19-21	169			17:21	95						
3:4, 5	46:8, 9	27	58:1	24			17:26, 27	13						
3:12, 13	49:6, 7	91	60:17	42			19:17	103						
3:16-19	49:8, 9	55, 131	61:5	155	1:18-25	94	19:35-44	167	1:20	54				
3:19	55:23	136	65:12	14	3:1, 2	94	21:20-22	184	2:6-10	43				
6:17	62:8, 9	132	65:17	99	3:1-11	94	21:23, 24	160	2:21	154				
9:1-6	69:31	180	65:21, 22	136	3:11	94	21:25, 26	58, 168	2:29	154				
10:8-10	78:70-72	158, 181	65:25	138	3:16	68	21:28	19	3:22, 23	87				
	78:72		66:23	153, 176	3:13	94	21:34-16	110	5:1, 9	39				
	78:72		66:23		3:13-17	95	22:19	110	5:12	3, 28, 37, 55				
	78:72		66:23		4:4	104	22:20	125	6:16	37				
	78:72		66:23		4:8-10	109	22:28, 29	127	6:23	37				
	78:72		66:23		5:15-17	7	22:30	100	7:15, 24	141				
	78:72		66:23		6:27-30	27	22:38, 39	127	8:6-8	41				
	78:72		66:23		7:4-8	27	22:44	100	8:22	131				
	78:72		66:23		10:14, 15	9	22:44	91	9:27, 28	5				
	78:72		66:23		11:20	25	22:44	91	10:10-14	153				
	78:72		66:23		17:9, 10	163	22:44	111	10:13, 14	101				
	78:72		66:23		31:31-34	126	22:44	186	11:3	184				
	78:72		66:23				22:44	186	11:17-24	43				
	78:72		66:23				22:44	186	11:33	152				
	78:72		66:23				22:44	186	12:2	61, 117				
	78:72		66:23				22:44	186	12:12	120				
	78:72		66:23				22:44	186	12:18	102				
	78:72		66:23				22:44	186	12:19	117				
	78:72		66:23				22:44	186	12:19-18	102				
	78:72		66:23				22:44	186	14:15, 17	70				
	78:72		66:23				22:44	186	14:17, 19, 20	41				
	78:72		66:23				22:44	186	14:19-21	70				
	78:72		66:23				22:44	186	16:20	30, 169				
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	78:72		66:23				22:44	186						
	7													

TÁRGYMUTATÓ „AZ ÓRTORONY” 1960-AS ÉVFOLYAMÁHOZ

Ez magában foglalja minden kiadás első tanulmánycikkének a címét.

Aggódni azért, hogy átéljenek emberek egy békés világba 169-171
Alternativa 39
apáca, Jehova tanú mellett foglal állást 43
ártatlanság, megőrizni a.-unkat a vér szentségének tisztelőben tartása által 180-182
Ateizmus és az emberi gondolkodás 171
átélni, azért aggódni, hogy emberek a.-jenek 168-171
A vér szentségének tisztelőben tartása által ártatlanságunkat megőrizni 180-182
béke, ha Isten b.-t hirdet minden nemzetnek 148-152
a b. kulcsa 165
hogyan lehet b. az emberek között 60
békesség, Jehova tanúinak b.-e és egysége 75-78
b.-t keresni 36
b.-t kivélni 37
törökdni b.-re 40
Biblia, értéke 52
B. igazolva 120
még mindig páratlan könyv a B. 67
bor, az úrvacsorán használt b. 44
Bölcsesség, gyűlöli a kevélységet 179
civilizáció, pusztulás előtt áll-e c.-nk? 147
Cselekedet és hit 141
Jehova a maga módján fog cs.-ni 99
dicsőíteni, kibélni 148
Értékelés napja 18-14
Értékelés részesei 5
egység, Jehova tanúinak békessége és e.-e 75-78
éhség, szellemi 148
Életozomat követve
Robert N. Tracy elbeszélésében 158-157
eljárás, a keresztényeknek szigorúan kell örködni e.-uk felett 20-24
Érettség, a szellemi megkülönböztetési képesség jele 121-123
Fájdalom sem lesz többé 131
fecsegők és rágalmazók, az ezekkel való eljárás mód 26-27
felelősség, légy férfi — viseld f.-et! 91
félni, f. Jed Jehovát — soha embereket! 137-139
Feltámadás-reménység 92-93
felvigyázók, elégítsék ki a juhok mai szükségleteit 104-107
Figyelemztetés-ek Jehova szokatlan munkája felelő 5-10
gondolkodás, ateizmus és az emberi g. 171
gonoszok, miért van sikerük 35
gyengeség, egyik jele a türelmetlenség 51

hála, miért h.-át adni? 83
halál, Jézus h.-ának módja 100
Ha Isten minden nemzetnek békét hirdet 164-68
himnusz, helyes-e, ha feláll éneklése alatt a keresztény? 128
Imádat, milyen szerepe van abban a keresztnek 124
„Ime, mindent újja tesztek!” 52-59
ismeret, az úgynevezett keresztények nem rendelkeznek i.-tel 84
Keresztényeknek szükségük van pontos i.-re 84-87
mennyi i. szükséges a keresztiséghez 87
Isten felszentelt szolgál 68-71
Isten a maga módján fog cselekedni 99
nem oka i. a szerencsétlenségnek és halálnak 3
uralma érdekeinek szolgálni 139
Isten királysága, bejelenteni annak uralmát 107
járni, segítségünk másoknak bölcsen j. 24-27
Isten világosságában j. 19
Jehova nevében j. 152-155
Jehova szokatlan munkájának antik mintája 4-5
Jehova Király lett 140-141
J. mint korona és koszorú 12
Jehova tanú, New York legjobb vendégei 59
beszámoló j. t.-nak 1959. évi harcművészszolgálatáról 76-77
Jézus, hogyan halt meg 100
juhok, jártassággal legeltetni a j.-at 101-104
kard, élesebb bármely kétélű k.-nál 163
kenyér, az úrvacsorán alkalmazott k. 44
Keresztség békességet 36-39
Kereszt az imádatban 124
Keresztényeknek szükségük van pontos ismeretre 84-87
Kerületgyűlés az 1960-as évre 59
k. hol Európában 107
kevélység, a bölcsesség gyűlöli a k.-t 179
kiközösítés, nem fecsegésért, hanem rágalomért 26
hány k. volt 1952-57-ig 22
király, mikor lett Jehova K.? 140
Izrael, Ádám és Éva 1.-a 55
Legeltetések a juhokat jártassággal 101-104
„Legyen meg a te akaratod a földön”
10. rész 14-16
11. rész 29-32
12. rész 45-47
13. rész 61-63
14. rész 79-80
15. rész 93-95
16. rész 109-111
17. rész 125-127
18. rész 142-143
19. rész 157-160
20. rész 174-176
21. rész 189-190

Legyetek mindenkor készen a védelemre 133-139
lélek, mi a l.-ed? 132
megalkuvás, nincs megengedve 137
megkülönböztetési képesség, szüksége van rá a kereszténynek 117-120
Mindenen Jehova útjának megfelelően járjatok el 149-152
Nem hal meg sok most élő 28
nyár, az utolsó ny 155
Nyasszafföld, a jó üzenet hirdetése Ny 90
olajfa, betű szerinti és szellemi 43
öngyilkos elmentheti-e Jehova tanúja 64
özvegyek, menjenek férjhez 26
Paradicsom, egy halálraítélt megismeri a benne való reménységet 111
ki megy be abba 58
kiterjeszteni és benépesíteni a szellemi P.-ot 123
Pasztornák Borisz 155
pénzszereket, légy mentes a p.-tól 172
Perázim hegye 4
prédikáló szolgálata, kiterjeszteni p.-unkat 88-90
sterilizáció fogamzás ellen, mi a keresztény álláspontja ezt illetően 48
Szentháromság, miért hiszel benne? 108
szerző, kik az Óratorony Társulat iratainak sz.-i 96
szétválasztás, juhok és bakok osztályára 13
Szigorúan örködjünk a felett, hogyan járjunk 20-24
szokatlan munka, ha Jehova felkél arra 10-12
szolgálni, ott ahol sürgősen szükség van segítségre 89
szombat, fogjék ünnepelni az új világban? 176
tabella Jehova tanú 1959. évi világraszóló harcművészszolgálatáról 76-77
tanú, a Biblia írói tízes t.-k voltak 74
társadalom büntény nélkül 115
Teljesen be szellemi megkülönböztetési képességgel 117-120
tisztítótűz, van? 116
transzfúzió, megengedhető-e műtét alatt? 144
Türelmetlenség a gyengeség jele 51
Újvilág Társadalom növekedése 85-86
„Úrvacsora” 44
védelem, mindenkor készen lenni reménységünk v.-re 133-136
vér, magunkat tisztán tartani minden ember v.-től 183
világosság, Isten v.-ában járni 19
világíttatod v.-odat? 72-74

HIRDETMÉNYEK

JANUÁR HAVI NAPISZÖVEGEK

Jó szívből beszélni megmentésre vezet. — Mát. 12: 35.

1. A jó ember az ő szívének jó kincseiből hozza elő a jókat; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat. — Mát. 12: 35.
2. Mi azért küldöttük vagyunk Krisztus helyett, mintha Isten általunk sürgősen kérne. — 2. Kor. 5: 20, UV. wH 1960. máj., 5, 6-8.
3. Boldogok a szelídek. — Mát. 5: 5.
4. Örösz meg az igaz bölcsességet és a megfontolást [gondolkodási képességet, UV]! És lesznek ezek életed és te lelkednek. — Péld. 3: 21, 22.
5. Ezért, szeretetlén atyámfiai [testvéreim], legyen minden ember gyors a halászá, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. — Jak. 1: 19.
6. Szeresse tehát mindegyikletek feleségét, akárcsak önmagát, az asszony meg tisztelje férjét. — Eféz. 5: 33, BD.
7. Igelírdetésünk ugyanis nem megtévesztő vagy hamis szándékból ered, és csalással sem jár, hanem úgy beszélünk, mint akiket Isten alkalmasnak ítél, hogy rájuk bizza az evangélium hirdetését. Nem is keressük emberek tetszését, hanem Istenét, aki szívünket vizsgálja. — 1. Tessz. 2: 3, 4, BD.
8. Isten ... aki kiengesztelt bennünket Krisztus által, s a kibékülés szolgálatát adta nekünk. — 2. Kor. 5: 18, UV. wH 1960. máj., 12-8.
9. Mi szeressük őt, mert ő előbb szeretett minket! — 1. Ján. 4: 19.
10. Foglyul ejtve minden gondolatot, hogy engedelmesskedjék a Krisztusnak. — 2. Kor. 10: 5.
11. Legyen minden ember ... késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. — Jak. 1: 19.
12. Igazságot szőljon ki-ki az ő felebarátjával, igazságos és békességes lélekkel féltek a ti kapuitokban. És senki ne gondoljon az ő szívében gonoszot az ő felebarátja ellen; s a hamis esküvés, se szeressétek, mert ezek azok, amiket én mind gyűlölök, szól az Úr [Jehova]. — Zak. 8: 16, 17.
13. Az embernek minden útja igaz a maga személe előtt; de a szívnek vizsgálója az Úr [Jehova]. — Péld. 21: 2.
14. Halljátok és értsétek meg: Nem az fertőzött meg az embert, ami a szájon bejegy, hanem ami kijön a szájából, az fertőzött meg az embert. — Mát. 15: 10, 11.
15. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük. — Mát. 18: 20.
16. Mert senki se szenvedjen közületek mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztevő ... ha pedig mint keresztény szenved, ne szégyelje, sőt dicsőítse azért az Istent. — 1. Pént. 4: 15, 16.
17. Amikor kiszállt, ott látta a nagy tömeget. Megesett a szíve rajtuk, mert olyanok voltak, mint a pásztör nélküli juhok. Ezért sok mindenre kezdte őket tanítani. — Márk. 6: 34, BD.
18. Én mindenkor azt teszem, ami neki kedves. — Ján. 8: 29, BD.

19. Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságukat, és megértették, hogy irástudatlan és közönséges emberek, csodálkoznak vala; meg is ismerik őket, hogy Jézussal voltak. — Apacél. 4: 13. wH 1960. máj. 13-8.
20. Ne győzzön rajtad a rossz, te győzd le jóval a rosszat. — Róm. 12: 21, BD.
21. Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden rávaszásgával szemben. — Eféz. 6: 11.
22. Így tehát törekedjétek továbbra is először ... annak igazsága után. — Mát. 6: 33, UV. wH 1960. máj., 19a-8.
23. Mert nagy vagy te és csodadolgokat mívelsz: csak te vagy Isten egyedül! Mutasd meg nekem a te utadat, hogy járhassek a te igazságodban, és teljes szívvel féljem nevedet. — 86. zsolt. 10, 11.
24. ... második levélírásom ... amellyel a tiszta gondolkozásokat emlékeztetés által serkentetem, hogy megemlékezzetek a szent prófétáktól ezeltől mondott beszédekről, és az Urnak és Megtartónak általunk, az apostolok által közölt parancsokról. — 2. Pént. 3: 1, 2.
25. Semmiféle rossz beszéd el ne hagyja ajkatokat, hanem csak olyan, ami alkalmas az épülésre, ahol szükséges. — Eféz. 4: 29, BD.
26. Azért levetvén a hazugságot, szóljatok igazságot, ki-ki az ő felebarátjával: mert egymásnak tagjai vagyunk. — Eféz. 4: 25.
27. Jobb, ha nem fogadsz, mintha fogadsz és nem fizeted meg. — Préd. 5: 5, UV.
28. Mert mindnyájan sokképpen vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni. — Jak. 3: 2.
29. Szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereitül az Istennek. — Róm. 6: 13. wH 1960. máj., 4, 5a-8.
30. Gyönyörködöm a te rendelkezésidben; a te beszédedről nem feledkezem el. — 119. zsolt. 16.
31. Az egyedül bölcs Istennek, ami megtartónknak, dicsőség, nagyság, erő és hatalom most és mind örökké. — Júdás 25.

„ÓRATORONY”-TANULMÁNYOZÁSOK SORRENDJE:

- Január 8. A vér szentségének tisztelőben tartása által ártatlanságunkat megőrizni — 1-23. §-ig; a 180. oldalon.
Január 15. Magunkat tisztán tartani minden ember vérével — 1-21. §-ig; a 182. oldalon.
Január 22. Magunkat tisztán tartani minden ember vérével — 22-44. §-ig; a 185. oldalon.
Január 29. „Legyen meg a te akaratod a földön” — 21. rész; a 189. oldalon.